

BURMESE
CLASSIC
.COM

ပျဉ်းမာန်

မေတ္တာဖြင့်ဝယ်ယူသည်

စာမူခွင့်ဖြုချက်အမှတ်

မျက်နှာပုံးခွင့်ဖြုချက်အမှတ်

ပုံနှိပ်ခြင်း

အုပ်ရေ

တန်ဖိုး

အပုံးဒီဇိုင်း

ပုံနှိပ်သူ

ထုတ်ဝေသူ

- ၅၁၀၇၁၅၀၆၀၅

- ၅၀၀၆၂၀၀၆၀၆

- ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ 'ဇွန်လ
ပထမအကြိမ်။

- ၅၀၀

- ၉၀၀ ကျပ်

- ကိုဆန်း

- ဦးမြင့်သန်း (မြ- ၀၄၉၀၂)
ဝံပယ်အောင်ဆတ်

၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။

- ဒေါ်မိုးသီတာ (မိုးမိုးစာပေ)
(မြ- ၀၃၀၅၁)

အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုညခင်

မေတ္တာဖြင့် ဝယ်ယူသည်

တစ်နေ့သ၌ ချမ်းသာသော ယောက်ျားတစ်ယောက်
နှင့် နွမ်းပါးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်တို့သည် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို အတူတကွ တွေ့ရှိ ချစ်မိသွားခဲ့ကြလေသည်...။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ...

ချမ်းသာသောယောက်ျားက ထိုမိန်းကလေးရဲ့ အနှစ်
ကို သူ့တွင် ပိုလျှံလှသော ငွေဖြင့် ဝယ်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး
နွမ်းပါးသော ယောက်ျားက မေတ္တာဖြင့်သာ ဝယ်ယူရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်...။

ထိုအချိန်မှ အစပြု၍...

ဤဝတ္ထုဇာတ်လမ်း ဝတင် ဖြစ်လာခဲ့လေ
သည်...။

BURMESE
CLASSIC

ငွေရိုတာ ထွန်တော်တို့အားလုံးနဲ့
ခုတိယ ထုနှုန်းသစ်ပဲ၊
လောကမှာ ငွေရှိရင် ဘာပဲဆို ဖြစ်တယ်...
သလင်းဖြူရဲ့ အချစ်တို့ ထွန်တော်...
ငွေနဲ့ ဝယ်ယူမယ်...
မရ မချီစေရဘူး၊
ထွန်တော် ထုံကြည်တယ်...။

နေ့သွေး

လောကမှာ အကုသတော်များများကို

ငွေနှင့် ဝယ်လိုရတယ်

အရတာ တစ်ခပ်ရှိတယ်၊

ဆဲခါ... အချစ်ပဲ...

ငွေဟာ ဒုတိယ ဆုကူးသခင်ဆိုရင်...

ဆုကူးသခင်ကို ကြီးမြတ်စေခဲ့တာဟာ

မေတ္တာတရားပဲ...

သလင်းဖြူရဲ့ အချစ်ဆိုဝယ်ရဲ့

ကျွန်တော်မှာ ထုံထုံကြွယ်ဝတာဆိုရဲ့

မေတ္တာပဲ နှိုတယ်...။

BURMESE
CLASSIC

ကျွန်မဟာ ... နွေခွံတဲဘဝကို

မှတ်သိပ် တမ်းတနေတဲ့

မိန်းမတစ်ယောက်ပါ ...

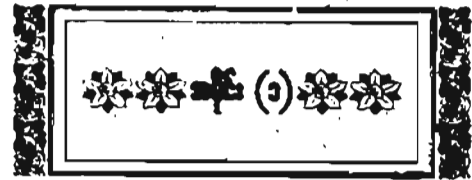
နွေခွံရှင် ကျွန်မဘဝဟာ

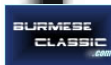
ဆာမှ မလိုအပ်တော့အောင်

ပြည့်စုံသွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ် ...

ခါပေမယ့် ... ၊

သတင်း

နေဘွားကို လုလင် စတွေ့ခဲ့သောနေ့က လုလင် တို့အိမ် သေးသေးလေးဘေးက တိုက်အိမ်ကြီးကြီး ဆောက်လုပ် ပြီးစီးသွားပြီးနောက် ဆယ်တုန်ရက်မြောက်နေ့ဖြစ်သည်။

အဲဒီ တိုက်အိမ်ကြီးဟာ တကယ့်ကို ကြီးမား နံ့ညား လှကာ လုလင်တို့ မျက်စိရှေ့မှာပင် တဖြည်းဖြည်း ရုပ်လုံးဆီ လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဘိုးဘွား လက်ထက်ကတည်းက ပိုင်ခဲ့သော လုလင်တို့ရဲ့ ပေသုံးဆယ် ပေခြောက်ဆယ် မြေကွက် ရွာချော မျှောကလေးသည် သူဌေးတွေ တတိတိဖဲ့၍ ဝယ်ယူ ဆောက်လုပ် သွားကြသော အိမ်ကြီးတွေရဲ့အလယ်မှာ သေးသေးလေး ကြီး ညှပ်နေသည်။

ထိုခြံရှည်မျှောလေးထဲက သူတို့ရဲ့ အိမ်ကလေး

၁၆ ပုညသင်

ဟာ သားသလို ထင်ရပေမယ့် မေမေ အစွမ်းဖြင့် သန့်ရှင်း သပ်ရပ်နေကာ လုံခြုံနွေးထွေးမှုလည်း အပြည့်ရှိသည်။

မေမေဟာ ပေပေ ရှိစဉ်ကတည်းက ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့တဲ့ ဟောဒီ အိမ်ခြံနံရံကလေးကို ဘယ်သူ့ငွေက ဘယ်လောက် ပေးဝယ်ဝယ် ဘယ်တော့မှ မရောင်းဘဲ တွယ်တာ စွဲမြဲနေသည်။

သူ့ငွေရပ်ကွက်ဟု ခေါ်တွင်သော သူတို့လမ်းထဲမှ သူတို့အိမ်ကလေး တစ်အိမ်သာ ထူးထူးခြားခြား ရှိနေကာ သူတို့ တစ်အိမ်ကလွဲပြီး အားလုံးဟာ သူ့ငွေတွေချည်းသာပင်။ ဟိုး အရင်က ခင်မင်ခဲ့တဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေဟာလည်း ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြပြီမို့ ကိုယ့်ဝင်းတံခါး ကိုယ်ပိတ်ကာ သီးသန့် နေထိုင်တတ်ကြသော အိမ်နီးချင်း သူ့ငွေတွေရဲ့ အလယ်မှာ သူတို့အိမ်ကလေးဟာ အထီးကျန်နေသည်...။ သို့သော် မေမေက လုလင်ကို အားမငယ်တတ်ဖို့ သင်ကြားပေးခဲ့ပါသည်...။

လုလင်တို့ခြံနှင့် ကပ်လျက်က ရပ်လုံးပေါ်လာသော အိမ်ကြီးကို မော့ငေးနေမိသော လုလင်၏ ခေါင်းကလေးကို မေမေက အသာယူပွဲ ပုတ်ရင်း ပြောပြတတ်ခဲ့သည်မှာ...

“သား... တကယ်တော့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု ဆိုတာ အားကျစရာ မဟုတ်ဘူး၊ သူများ ချမ်းသာမှုကို မြင်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အားငယ်နေစရာလည်း မလိုဘူး၊

မကျေမနပ် ဖြစ်နေစရာလည်း မလိုဘူး၊ အရေးကြီးတာက စိတ်ချမ်းသာမှု ရှိရှိပဲ၊ ငွေရှိပေမယ့် စီးပွားရေး လောဘဇော တိုက်မှုတွေ၊ လူမှုရေးအရပ်အထွေးတွေနဲ့ ရွှေဘုံပေါ်ထိုင်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေကြတဲ့သူတွေ အများကြီးစဲ...”

“သားက လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ ကျောင်းမှန်မှန် တက်လို့ မေမေ စိတ်ချမ်းသာနေတဲ့ အချိန်မှာ ကျောင်းပြေးပြီး ထင်ရာစိုင်းနေတဲ့ သူ့ငွေသားကလေးအတွက် သူ့မေမေခမျာ ဗျာများ ပျံ့လောင်နေချင်နေမယ်...။ မေမေက သားကို ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်ကျွေးပြီး သားဘေးမှာ အပျော်နေလို့ သား စိတ်ချမ်းသာနေတဲ့ အချိန်မှာ ပါတီပွဲ လိုက်တက်ပြီး အိမ်လည်းမကပ်၊ သားသမီးကိုလည်း ဂရုစိုက်ဖော်မရတဲ့ အမေ သူ့ငွေမကြီးကြောင့် သူ့သားကလေး ခမျာ အထီးကျန် ဝမ်းနည်းနေချင်နေမယ်...”

လုလင်သည်... မေမေရဲ့ ဥပမာစကားလေးကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကျေနပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ သွက်လက်စွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီလို သားကလေးတော့ မဖြစ်ချင်ဘူး မေမေ”

“မေမေလည်း အဲဒီလို အမေမျိုး မဖြစ်ချင်ပါဘူး”

ပြီးတော့ လုလင်တို့ သားအမိတွေ ပေါ့ပါးကျေနပ်

စွာ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့... သူ သတိထားမိခဲ့တာ ကြာပြီ။ သူတို့ လမ်းထဲက သူ့အရွယ် ကောင်လေးတွေသည် မနက်ဆို ဒီရိုင်ဘာမောင်းသော မှန်အလုံပိတ်ကားဖြင့် ကျောင်းသွား ကြပြီးနောက် သူတို့မိဘများလည်း ကားကိုယ်စီဖြင့် ထွက်ခွာ သွားကြသည်မှာ ညမိုးချုပ်မှပင် အိမ်ပြန်ရောက်ကြရသည်...။

မေမေကတော့ ကျောင်းဆရာမမို့ လုလင်နဲ့အတူ ရင်အုပ်မကွာ ရှိနေနိုင်သည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို သားအမိ နှစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲကာ ဘုရားသွားနိုင်သည်။ ကစားကွင်း သွားနိုင်သည်။ အိမ်မှာနေလျှင် မှန်တစ်မျိုးမျိုး လုပ်စားကြသည်။ မေမေက လုလင် ကျောင်းမှာ ကြုံခဲ့ရသမျှ အတွေ့အကြုံတွေ အကြောင်း၊ သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း သူ့ရဲ့ ခံစားချက်တွေ အကြောင်းကို အမြဲ အရေးတယူ နားထောင်ပေးကာ အကြံ ဉာဏ်လည်း ပေးတတ်သည်။ ဘာလိုတော့သနည်း။ အဲဒီ ဘဝကို သူက အကျေအနပ်ကြီး ကျေနပ်သည်...။

အိမ်မှာ ချဉ်ဟင်းကလေး၊ ပဲပြုတ်ကြော်ကလေးနဲ့ စားရပြီး ကျောင်းကို ဘတ်စကားတိုးစီးသွားရလည်း လုလင်သည် ကိုယ်နဲ့ဘေးက တဝီဝီ ဖြတ်သွားသော စိမ့်မံကားတွေပေါ်မှာ ချောကလက်စားရင်း လိုက်ပါသွားတတ်သော ရွယ်တူကောင် ကလေးတွေရဲ့ ဘဝကို အားမကျ။ ပျော်ပျော်... လုလင် ဟာ ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးစွာ နေထိုင်ကြီးပြင်းလာသည်။ သူ့ငွေ့သား

ကလေးတွေ အဖက်မလုပ်လည်း သူ... ပီစီကလေးတောင် ဝမ်း မနည်းချေ။

နေဘွားတို့ မိသားစုတွေ သူတို့နဲ့ဘေးခြံကို ပြောင်း ရွှေ့လာပြီး မကြာခင်မှာတော့ နေဘွားကို သူ စသိခဲ့၏။

အဲဒီအချိန်တုန်းက သူက ကိုရင် လူထွက်ကာစမို့ ကတုံးကလေးနှင့်ပင်...။ မေမေက သင်္ကြန်ဆို သူ့ကို ကိုရင် ဝတ်စေမို့...။ သူကလည်း ကျေကျေနပ်နပ် ဝတ်ကာ မေမေ ကုသိုလ်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးမို့...။

သူ ကိုယ်ရင်လူထွက်တော့ ကပ်လျက် အိမ်ကြီးမှာ နေဘွားတို့ မိသားစုတွေ ရောက်နှင့်နေခဲ့ပြီ။ အဲဒီ မိသားစုထဲမှာ သူ့အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက် ပါလာတာကိုတော့ သတိ ထားမိ၏။ သိမထားမိဘဲ နေပါ့မလား... အဲဒီ ကောင်ကလေး ဟာ အလွန် သောင်းကျန်းသည်။ စကားပြောလျှင် အော်ဟစ် စွာကျယ်နေကာ ရုပ်ရှင်ထဲက သိုင်းချသလို ယိစ်... ယားစ် အသံ တွေ ပြုတတ်သည်။ Hip Hop သီချင်းတွေကို မရတရ အော် ဟစ်လိုက်ဆိုသည်...။ စာသားတွေဟာ တလွဲချည်းပင်...။ သူ့အသက်ကလေး ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက်နှင့် သူ့ အိမ်က ကားကို လုကြီးတွေ မသိအောင် ခိုးမောင်းလို့ လမ်းဘေး အုတ်ခုံကို ငင် တိုက်တာကိုလည်း မျက်ဝါးထင်ထင် လှမ်းမြင်ဖူးသည်။ ခြံထဲမှာ

ပင် မျောက်မှူးလဲမတတ် ယောက်ယက်ခတ် ပြေးလွှားဆော့နေတာ၊
စက်တံစီးနေတာကိုလည်း ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ လှမ်းမြင်ဖူးသည်။

လုလင်ကတော့ သူလိုလူစားကို အပေါင်းအသင်း
လုပ်ဖို့ စိတ်မဝင်စားဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ပျင်းရင် စာဖတ်နေသည်။

တစ်နေ့တော့ ထိုကောင်လေးဟာ သူ့ကို စတင်
မိတ်ဆက်ဖို့ ကြိုးစားလာသည်။ ပတ်သက်လာပုံကိုက အချိုးမပြေ
ချေ။

“ဟား ... ဟား ... ကတုံးကြီး ... ကတုံးကြီး ... လှလဲ
မလှဘူး ...”

ခြံထောင့် သစ်ပင်ရိပ်များမှာ စာထိုင်ဖတ်နေသော
လုလင်သည် တစ်ဖက်ခြံစပ်က ထွက်ပေါ်လာသော သံသေ
သံကြောင်ကြောင့် လန့်ဖျပ် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပြောင်စပ်
စပ်ကောင်ကို တွေ့ရသည်။ သူက အလွယ်တကူ ရန်မဖြစ်ချင်
တာမို့ ဥပေက္ခာပြုကာ စာဆက်ဖတ်နေလိုက်သည်။ သို့သော်
အသံက မရပ် ...။

“ကတုံး ... ကတုံး ... လက်ပစ်ဗုံး၊ ကတုံး ... ကတုံး ...
တယ်လီဖုန်း ...၊ ချီးဗူး ကတုံးကြီးဟေ့၊ ချီးဗူး ကတုံးကြီး
ပါဗျို့ ...၊ အဲဒီ ကတုံးပေါ် ကျီးကန်း ချီးပါချပါစေ ...”

နည်းနည်းတော့ လွန်လာပြီ။ သို့သော် မေမေက

ခန့်မဖြစ်ရဘူး မှာထားတာမို့ သူ နေရာမှထကာ အိမ်ထဲဝင်ဖို့
ပြင်ဆင် ...

“ဟိတ် ... ကတုံး၊ ခဏ ... ခဏလေး၊ ပြောစရာရှိလို့။”

သူ ခြေလှမ်းတုံ့ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ...။

ကောင်လေးလည်း မရမက လှမ်းခေါ်နေသည်။

“ခဏလေးပါကွာ ... မင်းကလည်း ...။ ငါ မင်းဆီက
တစ်ခု လောက် အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ ...”

မေမေက သူတစ်ပါးကို တတ်နိုင်သလောက် ကူညီ
ဖို့ မှာထားတာမို့ သူက ထိုကောင်လေးဆီ လှမ်းသွားလိုက်သည်။
အဲဒီမှာ ငါးပါးမှောက်တော့တာ ဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ”

“အံ့မယ် ... မင်းလေသံက တင်းလှချည်လား၊ ငါပေါင်း
နေတဲ့ ကောင်တွေထဲမှာ မင်းလောက် လေသံမာတဲ့ကောင်
တစ်ယောက်မှ မပါဘူး ...၊ ငါ ဘာပြောပြော အားလုံး
မီးသေတယ် ...”

“မင်း ... ခုနက ငါ့ကို အခြောက်တိုက် ရန်စထားလို့
ငါ့ လေသံတင်းတာ ဘာဖြစ်လဲ ...၊ ပြော ... မင်း ငါ့ကို
အကူအညီ တောင်းမယ်ဆိုတာ ဘာကိစ္စလဲ ...”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟိုဥစ္စာကွာ ...၊ ခြောက် ... မှတ်ထား ငါ

နာမည်က နေဘွား...၊ မင်း နာမည်ကရော...
“လုလင်”

“ဪ... အင်း... ဟဲ... ဟဲ... ဒီလိုကွ... ”

နေဘွားက ပြောင်စပ်စပ်လုပ်ရင်း လုလင်ရဲ့ ခေါင်း
တုံးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်... ”

“ဘာလဲကွာ... မြန်မြန်ပြော...၊ တော်ကြာ ငါ့အမေ
ဈေးက ပြန်လာတော့မယ်၊ ပြန်လာရင် လုပ်စရာရှိတာ
သွားကုလုပ်ပေးရဦးမယ်...”

“အဲမယ် မင်းက ဘာတွေ ကုလုပ်မှာလဲ...”

“ချက်ပြုတ်တဲ့နေရာမှာ ကုရမှာပေါ့ကွ၊ ကန်စွန်းရွက် သင်
ပေးတာမျိုး... ငရုပ်သီး ထောင်းပေးတာမျိုးပေါ့...”

“ဟား... ဟား... ရယ်စရာကြီး...၊ ယောက်ျား ဖြစ်ပြီး
မီးဖိုချောင် ဝင်တယ်၊ မိန်းမကြီး ကျနေတာပဲ၊ ရှက်စရာ
ကြီး...”

“ကိုယ့်အမေကို သက်သာအောင် ကုလုပ်ပေးတာ ရှက်
စရာမှ မဟုတ်တာ...၊ မင်းလို ပေါ်ကြောနေတာကမှ
ရှက်စရာ...”

“ငါ့အိမ်မှာက ငါ့အမေတောင် မီးဖိုချောင် ဝင်တာမဟုတ်
ဘူးကွ၊ အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ပေးမယ့်သူတွေမှ အများကြီး”

“ကဲပါ... မင်းကိစ္စကိုသာ ပြောပါ...”

“ဟဲ... ဟဲ... ဒီလိုကွာ၊ ငါ... မင်းကို လှမ်းလှမ်း မြင်
နေတာ ကြာပြီ၊ မင်းကတုံးကို မြင်ရင် ငါ အရမ်း ရယ်
ချင်တယ်၊ မင်းခေါင်းတုံးက သိပ်လည်း မလုံးဘူး၊ ငှက်ပျော
သီးလိုပဲ ထိပ်မှာ နည်းနည်း ရှည်မျောမျောလေး ဖြစ်နေ
တာ ရယ်စရာ ကောင်းတယ်၊ ဟိဟိ... ခွီး...”

နေဘွားက တဟီးဟီး ရယ်နေတာမို့ လုလင်က
မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိရင်း...

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ...”

“အဲဒီတော့... မင်းခေါင်းတုံးကို ငါ တဖတ်ဖတ် ရိုက်
ကြည့်ချင်စိတ် ပေါက်လာတာပေါ့...”

“ဘာ...”

လုလင်သည် ထောင်းခနဲ ဒေါ့ပွသွားသည်။ သို့သော်
မေမေက ဒေါသအလျောက် ဘာမှ မပြုမမှုရ၊ စိတ်ကို ထိန်းရ
မည်ဟု မှာထားတာမို့ နေဘွားကို လက်သီးနဲ့ ဆွဲမထိုးဖြစ်လိုက်
ပါ...

“ဟဲ... ဟဲ... စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ ငါ မင်းခေါင်းကို
အံ့သလိုလေး ရိုက်ကြည့်ချင်လို့ အကူအညီ တောင်းတာပါ”

“မင်း... သွားသေလိုက်ပေါ့...”

သူ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဒီမှာ ... မင်း မနစ်နာစေရပါဘူး လုလင် ရ ... ငါ ပိုက်ဆံပေးမှာပါ ...”

“ဘယ်လို ...”

“ပိုက်ဆံလေကွာ ... ပိုက်ဆံ ... ပိုက်ဆံ ... လူတကာ ကြိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံ ... ဒီမှာ တွေ့လား ... ငါ့မှာ အများ ကြီးရှိတယ် ... မင်းကို တစ်ချက် ရိုက်ပြီးရင် ပိုက်ဆံ တစ်ထောင် ပေးမယ် ... နာအောင် မရိုက်ပါဘူးကွ ... ငုံတီးသလိုလေး တီးမှာပါ ...”

နေဘွားက သူ့ရှုပ်အင်္ကျီအိတ် ခပ်ဖောင်းဖောင်းကို တဖတ်ဖတ် ပုတ်ပြပြီး ဝံ့ကြွားစွာ ပြောလိုက်သည်။

လုလင်သည် နေဘွားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော လုပ် ရပ်အတွက် စိတ်ဆိုးဖို့တောင် မေ့သွားကာ အံ့ဩ ရယ်ချင်နေ သည်။ လောကမှာ ဒီလို သူ့ဌေးသားမျိုးလည်း ရှိသေးကြောင်း မေမေ့ကို ပြောပြရဦးမည် ...။

“ဘယ်လိုလဲ ဟေ့ကောင် ... အရိုက်ခဲမယ် မဟုတ်လား၊ ပိုက်ဆံ အလွယ်ရမယ့် ကိစ္စကွ ... စဉ်းစားမနေနဲ့ ...”

“အဓိပ္ပာယ် မရှိလိုက်တာ၊ မင်း ဦးနှောက်က ချိုး ဦးနှောက် ပဲ နေဘွား ... ပိုက်ဆံပေးတိုင်း ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ် လိုချင်တာတွေ ရမယ် ထင်မနေနဲ့ ...”

“ဘာလို့ မရ ရမှာလဲ၊ ရတယ် ... ငါ့ ပျော်ရွှင်မှုအတွက် ငါလုပ်ချင်တာ လုပ်ဖို့အတွက် ပိုက်ဆံပေးလိုက်ရင် ဘာ မဆို ရတယ်ကွ၊ မနေ့ကတောင် ဟိုဘက်လွှမ်းထဲက ကောင်လေးကို ပိုက်ဆံပေးပြီး မျက်နှာကို ဆေးတွေခြယ် ပြီး အရူးလုပ်တမ်း ဆော့ခိုင်းလိုက်သေးတယ်၊ အဲဒီကောင် အရူးလို ကပြပြီး ပေါက်ကရဲတွေ လျှောက်ပြောလို့ ငါ့မှာ ရယ်လိုက်ရတာ လှိမ့်နေတာပဲ၊ ဟား ... ဟား ... ခုတောင် ရယ်ချင်လာပြီ ...”

“သူများကို အရူးသွားလုပ်ခိုင်းနေတဲ့ မင်းကမှ အရူးအစစ် ပဲ၊ အရူးမှ ဥစ္စာရူး၊ ငါ့ကို မင်း ပိုက်ဆံပေးခိုင်းတိုင်း ဘာမဆို လုပ်မယ့်ကောင်လို့ ထင်မနေနဲ့ ...”

“အေး ... ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ တစ်နေ့ မင်း အမြင်မှန် ရလိမ့်မယ် ...”

“အမြင်က အစကတည်းက မှားမှ မနေတာ၊ အမြင်မှန်ရ စရာတောင် မလိုပါဘူး ...”

“အေး ... မင်း လေကြီးမိုးကြီး ပြောထားဦးပေါ့၊ တစ်နေ့ ကျ ငါ့ရဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို မင်းမာနက အရုံးပေးရလိမ့် မယ် ...”

“လုံးဝပဲ ဟေ့ကောင်၊ သေတောင် အရုံးမပေးဘူး၊ မျှော် လင့်မနေနဲ့ ...”

“မင်း အရူးပဲ...”

“မင်းသာ ဥစ္စာရူး...”

“အရူး လုလင်...”

“ဥစ္စာရူး နေဘွား...”

လုလင် လှည့်ထွက်သွားတော့ နေဘွားမှာ မခံချို မခံသာဖြစ် ကျန်ခဲ့ရသည်။ နေဘွားကတော့ ပိုက်ဆံပေးလျှင် ဘာမဆိုရမည်ဟု ထင်သည်။ တကယ်လည်း ရခဲဖူးသည်...။ သူများကို ဗရတ်သုက္ခ လှောင်ပြောင် စ.နောက်ရလျှင် ပျော်တတ်သော နေဘွားအဖို့ အိမ်က အိမ်ဖော်တွေကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ခြံရှေ့ ခြံနောက် ခြေတပေါင်ကျိုး ပြေးခိုင်းလို့လည်း ရသည်။ ခြံစောင့်ကြီးကို မိန်းမလို ဝတ်ခိုင်းပြီး နတ်ကခိုင်းလို့လည်း ရသည်။ သူတို့တွေဟာ နေဘွားခိုင်းသမျှ လုပ်ပြီး ပိုက်ဆံရသည့်အခါ ပျော်ကြသည်။ ပိုက်ဆံဟာ ပျော်စရာပဲ။ ဒီကောင်ကျမှ ဘာဖြစ်ရတာလဲ၊ ဒီကောင်က ဘာရှိလို့လဲ...။ ဒီကောင်လောက် မနွမ်းပါးသည့် သူငယ်ချင်းတွေတောင်မှ သူခိုင်းလျှင် ဘာမဆိုလုပ်ကာ သူ့ကို အောက်ကျိုးကြသည်။ သူကသာ သူငယ်ချင်းတွေကို ပေးကမ်းပေါင်းရစေဖို့ မှီ အပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာ သူသာလျှင် ဘုရင်ဖြစ်သည်...။ သူ့ကို ကြောက်ကြကာ မလွန်ဆန်ရဲသူများချည်း ဖြစ်သည်...။

လုလင်ကို ခြံစည်းရိုး သံတိုင်တွေကြားကနေ သူလှမ်းမြင်ရစဉ်က သူ့အတွက် အနီးကပ် ခိုင်းဖတ် နှိမ်ဖတ် တစ်ယောက်တော့ ရတော့မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သူလို သူဌေးသားကသာ ခေါ်လိုက်လျှင် ကောင်လေးဟာ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် သူ့ကို အောက်ကျိုးလာမည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဒီကောင် မျက်လုံး အကြည့်၊ မှက်နှာထားနှင့် စကားအပြောအဆိုတွေဟာ သူ့အခြေအနေနဲ့တောင် မလိုက်ဖက်ပါ...။ ဆင်းရဲပေမယ့်လည်း ညှိုးကုပ်မနေဘဲ ဝံ့စား တည်ကြည်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လှောင်ပြောသရော်ကာ သူ့ပိုက်ဆံတွေကို ဥပေက္ခာပြုသွားသည်။ ရသခိုက် အခွင့်အရေးကို မယူတတ်တာ ဒီကောင်ရူးလိုပဲ။ ဒီပိုက်ဆံတွေနှင့် ကျောင်းဆယ်ခါလောက် ပြေးပြီး စားသောက် သုံးဖြုန်း ရပ်ရှင်ကြည့်လို့ ရတယ်ဆိုတာ ဒီကောင် မသိဘူးလား။ ဦးနောက်များ ပျက်နေသလား။ ဒီကောင်ကြောင့် ဦးနောက်စားရတယ်ကွာ...။

နေဘွားသည် မကျေမချမ်း၊ မခံချိုမခံသာဖြစ်လျက် ပခုံးကို မထိတရီ တွန့်ကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။

နေဘွားနှင့် မပတ်သက်ချင် ...။ သို့သော် အိမ်
နီးချင်းမို့ မပတ်သက်ချင်ဘဲလည်း နေလိုမရ ...။ နေဘွားကပဲ
လုလင်ကို မကြာခဏဆိုသလို လာလာ နွယ်တတ်ပြီး သွေးတိုး
စမ်းတတ်လေသည် ...။

တစ်နေ့တော့ လုလင်တို့နှင့် နေဘွားတို့ ခြံစပ်မှာရှိ
သည့် သရက်ပင်ကြီးကို နေဘွားက ပြဿနာရှာပြန်သည်။ သရက်
ပင်ကြီးမှာ သရက်ကင်းကလေးတွေသီးလာသည့်အချိန်တွင် နေဘွား
က ထိုသရက်သီးတွေကို ပစ်ချချင်လိုက်တာမှ လက်ကိုယားနေ
ကာ အဲဒီအာသာကို ဖြေပျောက်ဖို့အတွက် သူ့အမေ ဗီရိထဲက
နှိုက်ချင်သလောက် နှိုက်လာသော ပိုက်ဆံတွေကိုအားကိုးပြန်သည်။

အိမ်မှာ လုလင်ရဲ့မေမေ မရှိခိုက် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်
ခဲတစ်လုံး ပြုန်းခနဲ ကျလာတာမို့ လုလင် အိမ်ပြင်ပြေးထွက်
လိုက်တော့ ခြံစပ်မှာ ခဲလုံးတွေကိုင်လျက် စပ်ဖြဲဖြဲ ရပ်နေသော
နေဘွားကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ ...”

“သရက်သီး ပစ်ချတာလေကွာ ...”

“မင်း အဲဒီလို ပစ်ချရင် ငါတို့အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ခဲလုံး
ကျမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား ...”

“သိသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါမှ မပစ်ဘဲ မနေနိုင်တာ ..၊
မင်းတို့ သရက်ပင်ပေါ်က သရက်သီး ပုစိလေးတွေက
ငါ့ကို ဖြားယောင်း သွေးဆောင်နေတာကိုး ...”

နေဘွားက ပြောရင်းဆိုရင်း နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်
ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ရပ်စမ်း”

လုလင် အော်လိုက်တော့ နေဘွားက ပခုံးတွန့်

ရင်း...

“ဒီလောက်လည်း မနုဗျာစမ်းပါနဲ့ကွာ ... မင်းတို့ သရက်
သီးက ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိလို့လဲ ...၊ မင်းသာ ငြိမ်
ငြိမ်လေးနေလိုက် ... မင်းတို့ သရက်သီးတန်ဖိုးရဲ့ ဆယ်ဆ
သာတဲ့ ပိုက်ဆံကို ငါပေးမှာပေါ့ ...”

“လာပြန်ပြီလား ဒီငွေစကား၊ သရက်သီးကို နှမျောလို့
ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ ...၊ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ခဲကျလို့
ပြောနေတာ ...”

“ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ ... ဒီခဲလုံးလောက်ကလေးနဲ့
မင်းတို့ ခေါင်မိုးလည်း ပေါက်မသွားပါဘူး၊ အသံမြည်
ရုံကလေးပဲဟာ ...၊ ခဏ သည်းခံလိုက်ရုံနဲ့ ပိုက်ဆံ မတန်
တဆ ရမယ်ကိစ္စကို ခေါင်းမာမနေစမ်းပါနဲ့ ...”

“မင်း ... အဲဒီက တိုင်နဲ့ ခေါင်းနဲ့ဆောင့်ပြီး သေစမ်း
နေဘွား၊ ငါ့ကို ငွေစကား လာမပြောနဲ့ ...၊ လူတကာကို
ပိုက်ဆံပေးပြီး ဗိုလ်ကျလို့ရမယ် မထင်နဲ့ ...၊ မင်း နောက်
တစ်ခါ ထပ်ပစ်ရင် မင်း အဖေကို ငါ သွားတိုင်မယ်၊
မင်းအဖေက စည်းကမ်းတင်းကြပ်တယ်၊ မင်း အမေက
အလိုလိုက်တယ်၊ မင်း အဖေမရှိတုန်းသာ မင်း သောင်း
ကျန်းရဲတာ ငါသိတယ် ...”

“မင်း ဘယ်လိုသိလဲ ...”

“မင်းအကြောင်းများ မကြားချင်မှ အဆုံး ...”

လုလင်က ခပ်တင်းတင်း ပြောတော့မှ နေဘွားက
သူ့ပုံစံအတိုင်း မထိတရီ ပခုံးတွန့်ကာ နောက်ဆုတ်သွားသည်။

နေဘွားဟာ ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့မှ မလိုက်
ဆောင် အော့နှလုံးနာစရာ အကျင့်ဆိုးတွေကို ပိုင်ဆိုင်သည် ...”

ကျောင်းပိတ်ရက် မနက်ခင်းတွေမှာ မေမေနှင့်အတူ လုလင် ဈေးဝယ်လိုက်သွားတိုင်း ဈေးလာဝယ်သည့် နေဘွားတို့ အိမ်ဖော်တွေရဲ့ အတင်းပြောသံတွေကို မကြာခဏ ကြားရတတ် သည်။

“အဲဒီ ကောင်ကလေး နေဘွားဟာ တဆိတ်တော့ လူပါးဝ လွန်းတယ်သိလား၊ သူက မျောက်မူးလဲ အဆင့်တောင် မကတော့ဘူး၊ မျောက်ပွဲချင်းပြီးသေ အဆင့်မျိုး ရောက်မေ ပြီ၊ သူ့အမေလို ဂုဏ်မောက်တဲ့ မျိုးရိုးက သူ့အသွေးထဲ မှာ စွဲနေပြီလေ ...၊ ငွေပေးရင် သူဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရမယ် လို့ပဲ သူ့ခေါင်းထဲစွဲနေတာ၊ သူ့အဖေ ရှိနေလို့သာ ထော် သေးတာပေါ့ ... သူ့အဖေ ရှိရင်တော့ မီးသေတာပဲ၊ ခက်တာက သူ့အဖေကလဲ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ နိုင်ငံခြားသွား ရ၊ ဒီမှာရှိတော့လဲ အလုပ်တွေလုပ်ရ၊ ညစာစားပွဲတွေ သွားရနဲ့ သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တာ ...”

နေဘွားသာ ပိုက်ဆံအားကိုးနဲ့ သူ့ဘဝသူ ပျော်မေ ပေမယ့် လုလင်သာဆို အဲဒီဘဝမျိုးကို မပျော်နိုင်မှာ သေချာ သည် ...။

အဲဒီလိုနှင့် နေဘွားက လုလင်ကို ပိုက်ဆံ မရှိတဲ့ သူ့အဖြစ် ခပ်နိမ့်နိမ့် သနားသယောင်ရှိချိန်မှာ လုလင်ကလည်း

နေဘွားရဲ့ ပိုက်ဆံသာရှိပြီး မိသားစုဘဝ ပျောက်ဆုံးနေသော ဘဝကြီးကို သနားနေသည် ...။

တဖြည်းဖြည်းနှင့်ပင် လုလင်သည် နေဘွား၏ အကြောင်းကို မသိချင်ပဲလည်းသိ မမြင်ချင်ပဲလည်းမြင်ရကာ မရင်းနှီးချင်ပဲလည်း ရင်းနှီးလာရသည် ...။

နေဘွားရဲ့ ငွေအားကိုးပုံဟာ တစ်ခါတစ်ရံ ရယ်စရာ ကောင်းပြီး တစ်ခါတစ်ခါတော့ စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းပါသည်။ အစပထမပိုင်းမှာသာ နေဘွားရဲ့ အပြုအမူတွေအတွက် ခံပြင့်မိ သော်လည်း ကြုံရပါ များလာတော့ ရိုးသွားကာ ရယ်ချင်လာ သည်။

နေဘွားသည် နောက်ဘက် ရပ်ကွက်ထဲက ကောင် လေးတွေကို ရှာဖွေ ပေါင်းသင်းပြန်သည်။ သူ ပေါင်းသင်းပုံက အလွန်ရယ်စရာ ကောင်းသည်။ ခြံထောင့် ပန်းချီနားမှာ လုလင် ရေလောင်းနေဆဲ ... တစ်ဖက်ခြံက နေဘွားရဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေ ကို အထင်းသား မြင်နေ ကြားနေရသည်။

နေဘွားသည် ... ဆင်းရဲညစ်ပေနေသော ကောင် လေးတွေကို တန်းစီရပ်ခိုင်းပြီး သူ့လက်ထဲက သူ့အဝတ်အစား စောင်းတွေကို ဖြောက်ပြရင်း ...

“ဒီမှာ ကြည့်ကြ သူငယ်ချင်းတို့၊ ဒီ အဝတ်အစားတွေဟာ

အကောင်းစားတွေချည်းပဲ၊ ငါ တစ်ခါ နှစ်ခါပဲ ဝတ်ပြီး
မကြိုက်တော့လို့ သိမ်းထားတာ၊ ဒါတွေအားလုံး မင်းတို့
ဝတ်ဖို့ ပေးလိုက်မယ် ...”

“ဟေး ...”

ကောင်ကလေးတွေသည် ဟန်မဆောင်နိုင်အောင်
ပျော်မြူးသွားသည်။

နေဘွားက ... သူ့အဝတ်အစားတွေကို ဆေးလိက်
သည်။ ပြီးတော့ ... သူ့နံနားက မုန့်ထုပ်ဟေ့ကို မြှောက်ပြပြန်
ကာ ...

“ဒီမှာတွေ့လား ဒီမုန့်တွေလည်း မင်းတို့စားဖို့ ပေး
မယ်၊ ဒါမျိုးတွေ ငါ့မှာ အများကြီးပဲ သိလား ...”

ဟု ပြောရင်း မုန့်တွေ ဝေပေးပြန်သည် ...။ အဲဒီ
လုပ်ရပ်ဟာ တကယ့်စိတ်ရင်း စေတနာသက်သက် မဟုတ်တာ
ကို လုလင်က သိနေတာမို့ ရယ်ချင်သည်။ နေဘွားဟာ ဆန်ပေး
ရင် ဆီရမဟူသော လူမျိုး ...။ သူပေးတာနဲ့ ညီမျှအောင် ပြန်ရစေ
စိတ်ကျေနပ်တဲ့ သူမျိုး ...။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ... ဟိုကောင်ကလေးတွေ
မုန့်စားလို့ကုန်ပြီး ခဏမှာ နေဘွားက ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်ကာ
အပေါ်စီးဆန်သော လေသံဖြင့် ...

“ကဲ ... ကဲ ... မင်းတို့ အားလုံးလည်း ငါကျွေးတာ စား၊
ငါပေးတာ ယူပြီးသွားပြီ၊ အဲဒီတော့ကွာ လူကြီးတွေ ပြော
တာ ငါကြားဖူးတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ လူဆိုတာ တစ်လုတ်
စားဖူး သူ့ကျေးဇူးကို သိတတ်ရမယ်တဲ့၊ မင်းတို့ ခုန
စားလိုက်တာ တစ်လုတ်တောင် မကဘူး၊ အဲဒီတော့ ...
မင်းတို့ အပေါ်မှာ ငါ့ကျေးဇူးရှိသွားပြီ၊ မင်းတို့ ကျေးဇူး
ရှင်ဟာ ငါ နေဘွားပဲ၊ မင်းတို့ ဒီနေ့ကစပြီး ငါခိုင်းရင်
မငြင်းဘဲ လုပ်ရမယ် ကြားလား ...။ အဲဒီလိုဆို ငါက
မင်းတို့ကို မုန့်ဖိုးလဲ ထပ်ပေးဦးမှာ ...”

အာဂ နေဘွားတည်း။ လုလင်သည် နေဘွား လုပ်
ပုံကို အလွန် အမြင်ကပ်သွားသည်။ ကလေးသာသာ ဦးနှောက်
ကလေးနဲ့ လူပါးဝနေပုံက မတန်တဆတည်း ...။

လုလင်က သစ်ပင်တွေ ရေလောင်းပြီး ခြံထောင့်က
လှည့်အထွက်မှာ နောက်နားဆီက တရွတ်ရွတ် ခေါ်သံကြား
ရသည်။ နေဘွားပဲ နေမှာပေါ့ ...။ မကောင်းတတ်လိုသာ လှည့်
ကြည့်လိုက်ရသည် ...

“လုလင် ... မင်းရော စားဦးမလား ...”

နေဘွားက မုန့်တစ်ထုပ်ကို မြှောက်ပြရင်း စပ်ဖြ
ဖြ မေးသည် ...။ လုလင်က မျက်နှာကို မဲ့ရဲ့ပစ်လိုက်ရင်း ...

၃၆ ပုညောင်

“သေတောင် မစားဘူး...”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်လိုက်လေသည်။

၃၇

အလွန် လူလည်ကျသော နေဘွားသည် လူလင်၏ ပစ္စည်းမဲ့ မာနကိုချိုးနိုင်ဖို့ ညစ်ကျယ်ကျယ်လေး စဉ်းစားနေတတ်သည်။ သူ့ရှာဖွေရာမှာ လူလင်တစ်ယောက်သာ သူ့ကို ဆန့်ကျင်ဘူးတာမို့ မခံချို မခံသာ ခံစားချက်ကြီးဖြင့် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့တော့ နေဘွားသည် အိမ်က အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကို နန်းကြီးသုတ် နှစ်ပွဲသွားဝယ်ခိုင်းပြီး အိမ်ကချိန်နှင့် ထည့်စေကာ...

“အဆင်ကြီး... ပိရီပစေချင်၊ မှင်သေသေနဲ့ ပြော...”

အိမ်မှာ ဘုန်းကြီး ဆွမ်းကပ်လို့ အိမ်နီးချင်းတွေကို ဦးစီး လိုက်တာလို့ပြော...”

၃၈ ပညာ

“အေးပါဟဲ့ ... ငါ ပြောတတ်ပါတယ်”

“မှန်သေပေအောင် ... အဒေါ်ကြီး ရော ... ဒီမှာ အဒေါ်ကြီး
ဖို့ မှန်ဖို့ ...”

နေဘွားက ပိုက်ဆံတစ်ထောင် ထုတ်ပေးတာမို့
အဒေါ်ကြီးက တက်တက်ကြွကြွ ထွက်သွားသည်။

လုလင်သည် ... အဒေါ်ကြီးလာပေးသော မှန်တွေကို
ယူရ ကောင်းနိုး၊ မယူရ ကောင်းနိုး ချိတ်ချတုတ် ဖြစ်နေသည်။
ဟိုကောင် နေဘွားရဲ့ ငေးစားကမ်းစာတွေ တစ်သက်လုံး မစား
ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း ခုဟာကျတော့ လူမှုရေးအရ
သူ့အမေ ပေးခိုင်းတာမို့ သူ ကျွေးတာ စားတာလည်း မဟုတ်ပါ
ဘူးဟု ဖြေတွေးရသည် ...။

မေမေကလည်း နန်းကြီးသုပ် ကြိုက်တာမို့ တစ်ပွဲ
စားသည်။ သူလည်း ဘာဘာညာညာမတွေးတော့ဘဲ စားလိုက်၏။

အဲဒီနေ့ ညနေမှာတော့ နေဘွားရဲ့ လောင်သရော်
ပြုံးလေးကို လက်ခံရရှိလေသည် ...။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... နန်းကြီးသုပ် စားလို့ ကောင်းရဲ့လား ...”

“ကောင်းသားပဲ ...”

“ဟိဟိ ... အဲဒါ ငါဝယ်ပေးလိုက်တာကွ၊ ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့
ဝယ်ခိုင်းပြီး ပို့လိုက်တာ ...၊ ငါတို့အိမ်မှာ ဘာအလှူမှ
လုပ်တာမဟုတ်ဘူး ...”

မေတ္တာပြင်ယ်ယူသည် ၃၉

“နေဘွား ... မင်း ...”

“ကဲပါလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကျေးတဲ့ နန်းကြီးသုပ်က
တော့ မင်းဗိုက်ထဲ ရောက်သွားပြီ၊ အဲဒီတော့ကွာ ...”

နေဘွားက ပြောလက်စစကားကို ရပ်ကာ မထီတရီ
လုပ်နေသည်။ လုလင်သည် သတိထားနေတဲ့ ကြားက အငိုက်မိ
သွားရတာမို့ ကိုယ့်ဗိုက်ထဲက နန်းကြီးသုပ်ကို အော့အန်ထုတ်ပစ်
ချင်လာသည်။

“အဲဒီတော့ကွာ မင်းပေါ်မှာ ငါကျေးဇူး ရှိသွားပြီ၊ မင်းငါ့ကို
ကျေးဇူးဆပ်ရတော့မယ်၊ မင်းဟာ မိကောင်း ဖခင် သား
သမီး မှန်ရင် ကျေးဇူးသိတတ်ရမယ် ...”

နေဘွားက ပြောရင်း လက်ပိုက်ကာ ဟန်ပါပါ
လျှောက်ဆဲ အုတ်ဘောင်ခိမ့်ခိမ့် တစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်ကာ ချော်
လဲလေသည်။ လုလင်က နေဘွားဆီ အမြန်လက်ကမ်းပေးလိုက်
ရင်း ...

“ထ ... ထ ... ငါ့လက်ကို ဆွဲပြီး ထလိုက် ...”

ရုတ်တရက်မို့ နေဘွားက လုလင်လက်ကို လှမ်း
ဆွဲပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ လုလင်က သူ့လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်ကို
တဖျပ်တဖျပ် ရိုက်၍ ဖုတ်ဖတ်ခါလိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ကြေပြီနော် ...”

“ဟင် ... ဘာလဲ ... ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“မင်း ချော်လဲတာကို ထူပေးပြီး နန်းကြီးသုပ်တစ်ပွဲစာ
ကျေးဇူးကို အမြန်ဆုံး ဆပ်လိုက်တာလေ ...”

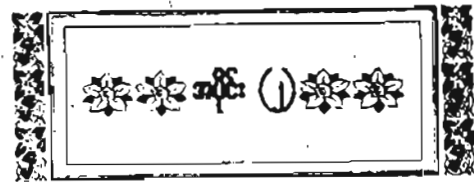
“ဟေ့ကောင် ... မင်း ...”

လုလင်က ပေါ့ပါးစွာလှည့်ထွက်လာသည်။ နေဘွား
ကတော့ သူ့ဘယ်လောက် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ သုံးသုံး လုလင်
ရဲ့မာနကို ဖြိုမချနိုင်သည့်အတွက် မကျေချမ်းနိုင်ပေ ...။

တကယ်တော့ လုလင်နဲ့ နေဘွားဟာ ဘယ်လိုမှ
ရင်းနှီးပေါင်းစည်းလို့ မရမည့်သူများလည်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ... နေဘွားကို လုလင် သိပ်အကြာကြီး
တော့ အမြင်မကပ်လိုက်ရပါ။ လုလင်တို့ ဆယ်တန်းနှစ်မှာပင်
နေဘွားတို့ မိသားစုက သူတို့နေသည့် အိမ်ကို နိုင်ငံခြားသားအား
ငှားထားခဲ့ကာ ဒါထက် သာလွန်ကောင်းမွန်သည့်ဆိုသော အိမ်သို့
ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြသည်။

လုလင်သည်လည်း အလုပ်မှထွက်၍ အင်္ဂလိပ်စာ
ကျူရှင်ပြုနေသော မိခင်နှင့်အတူ နေထိုင်ရင်း ရိုးစင်း အေးချမ်းစွာ
ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်။

“သားရေ... ဒီမှာ သားဝတ်ဖို့ ရုပ်အင်္ကျီဖြူလေးနဲ့ ပုဆိုး ကွက်စိပ်လေး မီးပူတိုက်ထားတယ်နော်၊ ထမင်းဘူးလဲ အဆင်သင့်ပဲ၊ သားကြိုက်တဲ့ ငါးကြင်းပေါင်း ထည့်ပေး ထားတယ်...”

“ဟာ... မေမေကလဲ သားဘာသာ လုပ်မှာပေါ့!”

“နေ့စမ်းပါသားရယ်၊ သားက ဒီနေ့ အလုပ်စဝင်ရမယ့်နေ့ လေ... အရေးကြီးတယ်၊ စိတ်ကို ကြည်ကြည်လင်လင်လေး ထားပြီး သွား၊ ကိုယ်နဲ့အတူ အလုပ်လုပ်ရတဲ့ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်တွေရော အထက်လူကြီးတွေပါ စိတ်ချမ်းသာ ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့သာသွားရင် အစစအရာရာ အဆင် ပြေမှာပါ၊ မေမေဖြင့် သား ဒီအလုပ်ရတာ သိပ်ဝမ်းသာ တာပဲ...”

“ကိုယ်က ကွန်ပျူတာဒီဇိုင်း ပညာတတ်တယ် ဆိုပေမယ့် ကိုယ်တော်တာ တတ်တာကို လူသိဦးမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်လား...။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေက အပ်တာကိုယူပြီး အိမ်မှာ ဒီဇိုင်းလုပ်၊ ပြီးရင် သွားပြန်ပို့နဲ့ ဆိုတာမျိုး လုပ် တာလည်း ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုလို နာမည်ကြီး ကွာလတီ မဂ္ဂဇင်းကြီးမှာ အလုပ်ရတော့ ကိုယ့်ပညာကို လုပ်သိတာပေါ့...။”

မေမေက တက်တက်ကြွကြွ ပြောနေတာမို့ လုလင် ပြုံးမိ၏။

ဒီနေ့သည် လုလင် အလုပ် စဝင်ရမည့်နေ့ ဖြစ်ပါ သည်။

သူ့ဆယ်တန်းအောင်တော့ အဝေးသင်ဖြင့် ကျောင်း ဆက်တက်ရင်း ကွန်ပျူတာ ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်း သင်တန်းတွေ လိုက် တက်ခဲ့ပါသည်။ သူ့ပင်ကိုပီဇီက အနုပညာ ဓာတ်ခံရှိလို့ပဲလား မသိ၊ သူက ဒီဇိုင်းပညာကို သိလွယ် တတ်လွယ်ခဲ့သည်။ သူနဲ့ အလုပ်လုပ်ဖူးသူ အတော်များများကလည်း သူ့ဒီဇိုင်းတွေကို နှစ် သက်ကြပါသည်။

သို့သော် သူ့အတွက် အခက်အခဲ နည်းနည်းရှိသည် မှာ ကိုယ်ပိုင် ဆိုင်နေရာလေး မဖွင့်နိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တော်ရုံ

လုကလည်း မြို့ထဲနှင့် အလှမ်းဝေးသော သူ့အိမ်အထိ လိုက်လာ မအပ်နိုင်ပါ...။ သူကပဲ မြို့ထဲသွားကာ အလုပ်တွေ ယူလာ၊ အိမ်မှာပြန်လုပ်ပြီး သွားပြန်ပို့ရပါသည်။

အဲဒီလို အချိန်မျိုးမှာ နာမည်ကြီး မဂ္ဂဇင်းကြီး တစ် စောင်က လခကောင်းကောင်းပေးကာ အလုပ်ခေါ်ခဲ့တာမို့ သူ ဝင်လျှောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ လခလည်း အတော်အသင့် ကောင်းသော ထိုအလုပ်ကို လူရရှိခဲ့ပါသည်...။

လုလင်သည် မေမေကိုယ်တိုင် ကော့နေအောင် မီးပူ ထိုးပေးထားသော ရုပ်အင်္ကျီလက်တို အဖြူကလေးနှင့် ပုဆိုးကွက် စိပ်လေးကိုဝတ်ကာ လွယ်အိတ်တစ်လုံးလွယ်၊ တစ်ဖက်က စတီးလ် နှစ်ဆင့်ချိုင့်လေးကိုင်းပြီး အလုပ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်...။ ဖယ်ရီ မရှိတာမို့ ဘတ်စ်ကားတိုးစီး လာခဲ့ရပါသည်...။ ဘတ်စ်ကား ဂိတ်ကဆင်းပြီး သူ့အလုပ်ဝင်ရမည့်ရုံးဘက်သို့ တော်တော်လျှောက် ရသေးသည်။

လုလင်သည် သူ့ရုံးခန်းရှိရာ အဆောက်အဦး မြင့် မြင့်ကြီးကို တစ်မျက် မော့ကြည့်ဖြစ်သည်။ ဒီ... တာဝါ ၈ ထပ် မြောက်မှာ ရုံးခန်းရှိသည်...။ မီးမပျက်လျှင် ဓာတ်လှေကားနှင့် တက်နိုင်ပြီး မီးဖျက်လျှင်တော့ ခိုးရိုးလှေကားမှသာ တက်ရလေ့ ရှိပါသည်...။

အဲဒီအချိန်မှာပေါ့...။

ကိန်းကြီး ခန်းကြီးနိုင်လှသော မြင်ကွင်းတစ်ခုက သူ့ရှေ့သို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်ရောက်လာသည်...။

သူ့အရွယ်လောက်သာ ရှိဦးမည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ အပြည့်ဝတ်ကာ၊ မျက်မှန် အမည်းကြီးတပ်ကာ မျက်နှာကို မော့ချီလျက် မြောက်ကြွကြွခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် အဆောက်အဦးထဲလှမ်းဝင်လာပါသည်။ ထိုသူ့နောက်မှာတော့ ထိုသူဝတ်ထားသော အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံလောက် ဈေးမကြီးသော သိပ်ပုံမကျသည့် မြန်မာပြည်ချုပ် အပေါစား အနောက်တိုင်းဝတ်စုံအနက်တွေ ဝတ်ထားသည့် လူလေးယောက်က အခြံအရံအဖြစ် လိုက်ပါလာသည်။

အဲဒီလူဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဘာထင်နေသလဲမသိ၊ လုလင်ကတော့ ရုပ်ရှင်ထဲက ဂိုဏ်းစတားလိုပဲဟု ထင်ကာ ရယ်ချင်ပက်ကျီ ဖြစ်သွားသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ ခပ်ငယ်ငယ်က နေဘွားကို မြင်တိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့် အမြင်ကပ်သည့် ခံစားချက်မျိုး ဝင်လာသည်။ သိပ် ထူးဆန်းတာပဲ၊ သူ့ဘဝမှာ အဲဒီလို ခံစားချက်မျိုး နှစ်ကြိမ်သာ ဝင်ဖူးသည်။ နေဘွားနဲ့တုန်းက တစ်ကြိမ်၊ အခုတစ်ကြိမ်...။

ထိုလူက လုလင်စောင့်နေသည့် ဓာတ်လှေကားနှင့်

ကပ်လျက် ဓာတ်လှေကားရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တော့ သူ့နောက်က လူတစ်ယောက်က အပြေးအလွှား ရှေ့တက်လာကာ ဓာတ်လှေကားခလုတ်ကို အပြေးကလေး နှိပ်လိုက်သည်။

အဲဒီလူကတော့ မိုးမမြင် လေမမြင် ဘဝင်လေဟပ် နေပုံရကာ သူ့ရှေ့ကလွဲပြီး ဘယ်ကိုမှ မကြည့်ဘဲ ခပ်မော့မော့ ခပ်ကော့ကော့ ရပ်နေသည်...။ ရပ်နေရင်းက ဓာတ်လှေကားက နည်းနည်းကြာနေတော့ ထိုလူက စုတ်တစ်ချက်သပ်လိုက်ရင်း...

“ကျွတ်... ဓာတ်လှေကားကလဲ ကြာလိုက်တာကွာ၊ နောက်ဆို... ငါလာမယ့်အချိန်ကို ဖုန်းကြိုဆက်ထား၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဒီဓာတ်လှေကား တစ်ခုကို အောက်မှာပဲ ခဏရပ်ထားခိုင်း၊ ဘယ်သူမှ မသုံးစေနဲ့ ကြားလား...”

“ရ... ရပါ့မလား ဆရာ...”

“ဘာလို့ မရရမှာလဲ၊ ပိုက်ဆံပေးရင် ရတယ်၊ ဓာတ်လှေကားမောင်းတဲ့သူကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ပြောထားလိုက်”

မြတ်စွာဘုရား... နေဘွားအကျင့်ကြီး အတိုင်းပါပဲလား...။

လုလင်သည် ရင်ထဲဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားကာ ဦးနှောက်ထဲမှာတော့ အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းသံတွေ ဆူညံသွားသည်။ တစ်စုံတရာ နှိုးဆော်စိတ်ဖြင့် သူ ထိုသူ၏ မျက်နှာကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာ ထိုလူက

သူ့မျက်မှန်အမည်းကြီးကို ချွတ်လိုက်ပြီး ဆံပင်တွေကို တစ်ချက်
ခါလိုက်ရင်း သူ့ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လာသည်။

မျက်နှာနှစ်ခု ဘွားခနဲ အနီးကပ် ဆုံသွားသည်။

“နေဘွား...”

“လုလင်...”

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် လက်ညှိုးထိုး
ကာ အလန်တကြား ရေရွတ်လိုက်ပြီး လက်ညှိုးက လေထဲမှာ
မြှောက်လျက်သား တန်းလန်းကြီး ရပ်တံ့လျက် ခတ္တခဏ တိတ်
ဆိတ်သွားကြသည်။

“မင်း... ဒီကို ဘာလဲလုပ်တာလဲ”

“ငါက Great မဂ္ဂဇင်းမှာ အလုပ်လုပ်တယ်”

လုလင်ရဲ့ စကားအဆုံး... နေဘွား မျက်နှုံးတွေ
မြင့်တက်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်း လှောင်ပြောင် သရော်ရိပ်
တွေ သမ်းလာကာ ခေါင်းမောလှန်၍ ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“ဟား... ဟား... အဲဒီ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို ငါ့အဖေ ပိုင်
တယ်ကွ...”

လုလင်သည် ခုချက်ချင်း လှည့်ပြန်ချင်စိတ် ပေါက်
သွားလေသည်။

ဘယ်ဘဝက ရေစက်ကြောင့် ခုလို ဆုံစည်းတိုက်
ဆိုင်ရပါသလဲဟု ဇွဲးစားရတိုင်း လုလင် စိတ်ထဲ တန့်န့် ဖြစ်ရ
လေသည်။

ကိုယ်ဟာ... ခု တစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး လုပ်
တတ်သည့် ကလေးလေးလည်း မဟုတ်... ပင်ကိုစိတ်ဓာတ်
ကိုက စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်လေ့မရှိတာမို့သာ အဲဒီနေ့က အလုပ်
မဝင်တော့ဘဲ လှည့်ပြန်မသွားဖြစ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဖြစ်များဖြစ်
နိုင်ရင်တော့ အလုပ်ဝင်သည့် နေ့မှာပင် နှုတ်ထွက်စာ တင်ပစ်
လိုက်ချင်သေးသည်။ ခုတော့ နေဘွားမျက်နှာကို မမြင်ချင်လည်း
မြင်၊ မြင်ချင်လည်း မြင်ရမည့်နေရာ ရုံးခန်းမှာ အလုပ်ဝင်လျက်

သား ဖြစ်ချေပြီ...။ ရှောင်လွှဲလို့မရတဲ့ ရေစက်ဆိုတာ အဲဒါပဲ။ ကံကြမ္မာဆိုတာက အဲသလိုမျိုးကြီး ဖြစ်သည်။

တစ်ခု တော်သေးသည်မှာ နေဘွားက လုလင်တို့ ရဲခန်းမှာ အမြဲ ရှိမနေခြင်းပင်...။ မဂ္ဂဇင်းတိုက် အုပ်ချုပ်သူ ခါရိုက်တာက သူ့ကိုယ်တိုင် မဟုတ်၊ သို့သော် သူက မကြာခဏ လာရောက် စစ်ဆေး အာဏာ ပြလေ့ရှိပါသည်။

နေဘွားဟာ အခုချိန်ထိ ငယ်ငယ်က အကျင့်တွေ မပျောက်သေးပါ။ ပေးကမ်းပေါင်းပြီး နင်းကန် ခိုင်းတတ်တာ ဆန်ပေးရင် ဆီရမှ ကျေနပ်တာ၊ ငွေရှိရင် ဘာမဆိုပြီးတယ်ဟု ယူဆတာ အားလုံးဟာ အရင် အတိုင်းပဲ ဘာမှ မပြောင်း...။ ပြောင်းလဲတာ တစ်ခုကတော့ စီးပွားရေးကို စိတ်ဝင်တစား လုပ် နေခြင်း ဖြစ်သည်။

စဉ်းကမ်းကြီးတဲ့ သူ့အဖေကြောင့်သာ အလုပ်ထဲ စိတ်ဝင်စား လုပ်ကိုင်လာခြင်းဖြစ်မည်။ နေဘွားက မဂ္ဂဇင်းတိုက် တစ်ခုကလွဲရင် တခြားစီးပွားရေး လုပ်ငန်းတော်တော် များများကို ဦးစီး လုပ်ကိုင်နေပါသည်။

နေဘွားသည် သူတို့ရုံးမှာ အလုပ်ဝင်လာသည့် လုလင်ကို ဘယ်တော့ အာဏာပြ မာနချိုးရမလဲဟု အကွက် ချောင်းနေသည်။ ရုံးကို ရောက်လာတိုင်းလည်း လုလင်ကိုသာ ဟာအပြစ်ရှာရ ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေသည်။

လုလင်က နေဘွားကို ကြောက်ရွံ့ဟန်လည်း ပြဖို့ မလို၊ ဖားဖို့လည်းမလိုဟု ယူဆကာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ခပ်အေး အေး လုပ်နေလေ နေဘွားအဖို့ မခံချိမခံသာ ဖြစ်ရလေပင်...။

အဲဒီကောင်ကို နေဘွား ခုထိ အနိုင်မရသေး...။

လုလင်ကတော့ နေဘွားရဲ့ အချိုးတွေကို မြင်ရတိုင်း ငယ်ငယ်က ခံစားချက်နဲ့ ထပ်တူ အမြင်ကပ်ကာ ရယ်ချင်ရဲမြဲ။ နေဘွားဟာ အလုပ်တွေ လုပ်နေလို့ ဦးနှောက်သာ ရင့်ကျက်ချင် ရင့်ကျက်မယ်... စိတ်လှုပ်ရှားမှုပိုင်း ဆိုင်ရာမှာတော့ လုံးဝ မရင့် ကျက်...။ ဘယ်သွားသွား ခြွေရံသင်းပင်းတွေ တတန်တန်နဲ့၊ သူ့ ခြွေရံသင်းပင်းတွေဟာ ဘာမှလည်း မဟုတ်...။ သူ့ကို ကောင်းမွန်တဲ့ အကြံဉာဏ်တွေ ပေးနိုင်မည့် သူမျိုးတွေလည်း မဟုတ်၊ သူ လက်ညှိုးထိုး ခိုင်းသမျှ ဘုံမဝင် ဆုံမဝင်ကိစ္စတွေ ကို ပျာပျာသလဲ ဖားနေအောင် လုပ်ကိုင်ပေးမည့် ခပ်ချာချာ လူတွေချဉ်းသာ...။

သူ့ကို ကားတံခါးပြေးကြို ဖွင့်ပေးမည့်သူ၊ ထီးမိုး ပေးမည့်သူတွေဟာ လူအများအမြင်မှာ သူ့ကို ကြီးမြတ်စေတ... လို့များ ထင်နေသလားမသိ...။ လူအများရှေ့မှာ ဝေါခနဲ ကား ထိုးရပ်သွား၊ ခြွေရံသင်းပင်း လေးငါးယောက်က ပျာယာခတ်ပြီး ပြေးဆင်းလာ၊ တံခါးဖွင့်ပေး ထီးမိုးပေးတာတွေ လုပ်တော့

တွေ့ရသည့် လူအပေါင်းက ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပါလိမ့်ဟု စိတ်ဝင်တစား စူးစမ်းဝိုင်းကြည့် ...။

အေးလေ ... ဘာရယ်ညာရယ် မဟုတ်လည်း လူရှိန်တာပေါ့ ...။

နေဘွားက ... ရက်ရက်ရောရောတော့ ရှိသည်။ သို့သော် ... သူ့ ရက်ရောတာက နည်းနည်း ရယ်စရာကောင်းသည်။

Marketing က ကောင်မလေးတွေကို ကြိုရင်ကြိုသလို မုန့်ဖိုးပေးခြင်းဖြင့် သူလာရင် 'ဆရာ ... ဆရာ ...' ခေါ်ကာ ပျာနေအောင် ကြိုဆိုစေသည်။ ကော်ဖီ ဖျော်ပေးစေသည်။ သူစားချင်တာတွေ ပြင် ဆင်ကျွေးမွေးစေချင်သည်။ ဘာမဟုတ်သည့် ကိစ္စ အသေးအမွှား ကလေးတွေမှာတောင် အပေါ်စီးက ခိုင်းစေလျှင် ကျေနပ်နေသည်။ အဲဒီကောင် ကလေးစိတ် မပျောက်သဘူး ...။

နေဘွားတို့တွေ လုလင်တို့ အိမ်ဘေးကနေ ပြောင်ရွှေသွားချိန်မှာ ဒီတစ်သက်တော့ ဒီကို အချိုးမပြေသည့် လူမျိုးနောက်ထပ် မတွေ့ရလောက်ပါဘူးဟု ထင်ခဲ့၏။ သို့သော် သူ့ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ဘဲ ဒီအချိုးနှင့် ဒီလူကို အတွဲလိုက်ကြီး လာပြန်တွေ့ရသည်။ တွေ့တာမှ ခဏတဖြုတ် တစ်ခါတလေတောင် မဟုတ်ချေ ...။

တစ်နေ့တော့ လုလင်က မဂ္ဂဇင်းအဖူးဒီဇိုင်း တစ်ခု လုပ်နေဆဲ ရုံးက စာရေးကောင်လေးက အနားရောက်လာကာ ...

“ကိုလုလင် ... ဆရာက ရုံးခန်းထဲ ခဏလာခဲ့ပါတဲ့”

“ဘယ်ဆရာလဲ ...”

ရုံးမှာက အယ်ဒီတာတွေကိုပါ ဆရာခေါ်လေ့ ရှိတာမို့ သူက သေချာအောင် ပြန်မေးရသည်။

“ဆရာ ဦးနေဘွားပါ”

ဒီကောင် ဘာရစ်ဦးမလို့လဲ ...။

လုလင်က ... ရုံးခန်းဘက်သို့ ထ၊ ထွက်လာခဲ့သည်။

ရုံးခန်းထဲမှာ မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ဒင်းက ဆုံလည်ကုလားထိုင်မှာ ခပ်လျော့လျော့ မှီထိုင်ကာ မေးစေ့ကို မွတ်ရင်း စားပွဲပေါ် ချပေးသည့် ပြီးခဲ့တဲ့လထုတ် မဂ္ဂဇင်းကို မျက်လုံးမှေးစင်း၍ ကြည့်နေသည် ...။ သူ့ရဲ့ ဘာရယ်ညာရယ် မဟုတ်တဲ့ တပည့်လက်သားတွေက စားပွဲရဲ့ ဘယ်ညာတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ခပ်တောင့်တောင့် ရပ်နေသည်။ လာပြီ ... လာပြီ ... လူရှိန်တဲ့ ဇယားတွေ ...။

နေဘွားက ရုံးခန်းထဲဝင်လာသည့် သူ့ကို မျက်နှာတစ်ချက် ပင့်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ... စားပွဲပေါ်က မဂ္ဂဇင်း မျက်နှာဖုံးကို လက်ညှိုးနှင့် တဒေါဒေါက် ထိုးကာ ...

“ဒီမျက်နှာဖုံးကို ငါ မကြိုက်ဘူး လုလင်...”

“မင်းက ဘာကို မကြိုက်တာလဲ နေဘွား...”

“ဟာ... ဟေ့... ရိုင်းလှချည်လား... ဆော့စံကိုများ ဒီလီ
ခေါ်ရဲသလား...”

အဲဒါကတော့ နေဘွားနဲ့သားက အရေးမပါတာတွေ
ရဲ့ တုံ့ပြန်မှု ဖြစ်ပါသည်...။ နေဘွားက သူ့လူတွေကို လက်
ကာပြလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်... လုလင်... ဘာပဲပြောပြော ငါဟာ ခုချိန်မှာ
မင်းရဲ့ အလုပ်ရှင် ဖြစ်နေပြီ၊ မင်း ငါ့ကို ရိုရိုသေသေ
သုံးနှုန်း ပြောဆိုသင့်တယ်...”

“အေး... ဒါဆို မင်းလည်း ကိုယ့်ရုံးကဝန်ထမ်းကို လေး
လေးစားစား သုံးနှုန်း ပြောဆိုသင့်တယ်၊ အဆင့်အတန်း
ရှိတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ ပညာရှင်ပိုင်း ဝန်ထမ်း
ကို ‘မင်း... ငါ’ မသုံးဘူး၊ အနည်းဆုံးတော့ ကိုလုလင်
ခေါ်ရမယ်၊ ‘ခင်ဗျား... ကျွန်တော်’ သုံးရမယ်...”

“မင်းများ ကိုလုလင် မခေါ်နိုင်ပါဘူး...”

“အဲဒါဆို မင်းလည်း ငါ့ဘက်ကို မျှော်လင့် မနေနဲ့တော့”

“အေး... ကောင်းပြီ၊ ဒီကိစ္စ ထားလိုက်တော့...၊
ငါ့ဘာသာ ခေါ်ချင်သလို ခေါ်မယ်၊ မင်းလဲ ခေါ်ချင်သလို

ခေါ်တော့၊ ဒီကိစ္စကို ဒီလောက် ဦးနှောက်စားမခံနိုင်ဘူး၊
လောလောဆယ် ဦးနှောက်စားနေတဲ့ ကိစ္စက ဒီမျက်နှာ
ဖုံးပဲ၊ ဒီ မျက်နှာဖုံးကို ငါ လုံးဝ မကြိုက်ဘူး...”

“ဘာကို မကြိုက်တာလဲဆိုတာ ခွဲခွဲခြားခြား ပြောလေ၊
အရောင် အတွဲ အစပ်ကို မကြိုက်တာလား၊ ဓာတ်ပုံ
မော်ဒယ်ကို မကြိုက်တာလား၊ ဓာတ်ပုံ အယူအဆကို
မကြိုက်တာလား၊ ပုံနှိပ်တဲ့ အရည်အသွေးကို မကြိုက်တာ
လား... ရှင်းအောင် ပြောပေါ့...၊ ငါက ဒီခိုင်းပဲလုပ်တာ
လေ၊ ငါနဲ့ မဆိုင်တဲ့အပိုင်းကို မကြိုက်တာဆိုရင်တော့
ငါ့ကို ခေါ်ပြောဖို့ မလိုဘူး...”

“အားလုံး မကြိုက်ဘူးကွာ...”

“ဒါဆိုလဲ အားလုံးကို ခေါ်လိုက်လေ၊ ပုံရွေးနယ်တဲ့သူ၊
ပုံနှိပ်စက်ပိုင်းကလူ၊ ဓာတ်ပုံ ကြီးကြပ်ရိုက်ခိုင်းတဲ့ အယ်ဒီ
တာ... အားလုံးခေါ်ပြီး ပြောပေါ့၊ ငါ့တစ်ယောက်တည်း
ကို ပြောလို့ ရမလား...”

“ငါမကြိုက်တာက မင်းလုပ်ထားတဲ့ ဒီခိုင်းအားလုံးကို
ပြောတာ...”

ဒီကောင် သက်သက်ရစ်ပြီ...။

“ဘာကြောင့် မကြိုက်တာလဲ၊ ဘာက အဆင်မပြေဘူးလဲ
ဆိုတာ ပြောလေ...”

“ဒါကွာ ... ဒီဥစ္စာ၊ အရောင်က တစ်မျိုးပဲ၊ ငါ့မျက်စိထဲ သိပ်ကြည့်မကောင်းဘူး ...၊ တခြားသူတွေ မျက်စိထဲ လည်း ကြည့်မကောင်းဘူး ပြောတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ် လား ဟေ့ကောင်တွေ ...”

နေဘွားက သူ့လူတွေကို လှမ်းပြောလိုက်တော့ နုလပိန်းတုံး ကောင်တွေက ပျာနေအောင် ပြန်ဖြေကြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မျက်စိထဲလည်း ကြည့်မကောင်းဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်က လူတွေကလည်း မလှဘူး ပြောတယ်၊ ရပ်ကွက်ထဲက လူ ကော်တော်များများကလဲ အဲဒီအတိုင်း ပြောကြတယ် ...”

“ဟိုကွာ လား လုလင် ... သူတို့လေးက ဟက်ရဲ့ အသိုက် အဝန်းကတင် လူ လေးဆယ်လောက် ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒီလူ လေးဆယ်လောက်က တညီတညွတ်တည်း မလှဘူး ပြော နေမှတော့ မလှတာဟာ သေချာသလောက်ပေါ့ ...”

“အေးလေ ... မလှဘူးဆိုတာ ဟုတ်တယ်ပဲထား၊ ငါနဲ့ ဆိုင်တဲ့ အပိုင် ကိုတော့ ပြောဦးပေါ့ ...”

နေဘွား နည်းနည်းတော့ တွေ့သွားသည်။ တကယ် ပေးတဲ့ သူက ဒီမိုင်းယဉာကို နကန်းတစ်လုံးတောင် သိတာ မဟုတ် ပဲ၊ တမင် အပြစ်ရှာချင်လို့သာ ကြိမ်နုပြောနေရတာ၊ နေဘွားက

အခက်တွေ့သွားပြီးမှ မော်ဒယ်ရဲ့ မျက်နှာပြည့် ပုံကြီးကို လဲက် ထောက်ပြီး ပြောမိပြောရာ ပြောချလိုက်သည်။

“ခေါင်းကွာ ... ခေါင်းမကြိုက်ဘူး၊ မျက်နှာလေး တစ်ခု တည်း အလှရိုက်ထားတာတောင်မှ ခေါင်းအပြည့်မပါဘဲ ထိပ်ကို ဖြတ်ပြီး ထည့်ထားတယ်၊ အဲဒါ မင်းဖြတ်လိုက် တာ မဟုတ်လား ...”

လုလင်က နည်းနည်း ရယ်ချင်သွားကာ ...

“ဪ ... ဒါဆို မင်းနားမလည်လို့ ပြောတာ သေချာ သွားပြီ၊ ခု နောက်ပိုင်းမှာ ဓာတ်ပုံဆရာ တချို့က အဲဒီ လိုမျိုး ရိုက်လာကြပြီလေ၊ မျက်နှာချည်းပဲ အပြည့်အကြပ် ရိုက်တဲ့အခါ ခေါင်းထိပ်ပိုင်းကို အဲဒီလို ဖြတ်ရိုက်တတ် တယ်၊ ဓာတ်ပုံကိုက အဲဒီအတိုင်းပဲ ...”

“ဪ ... မင်းက ဓာတ်ပုံဆရာ ရိုက်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ထည့်လိုက်ရုံပေါ့၊ ဒါဆို မင်းလုပ်တာ ဘာရှိမလဲ ...”

“ငါ ပြောပြလည်း မင်းနားလည်မှာမှ မဟုတ်တာ ...”

နေဘွားက ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိသည့် တစ် ခဏမှာ သူ့တပည့်က ဝင်ကယ်လိုက်သည်။

“ဆရာ ... ဆယ်တစ်နာရီမှာ အပိုင်မနဲ့ တစ်ခု ရှိပါတယ်”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ သွားမယ်၊

ကဲ ... ကဲ ... လုလင်၊ ဖြစ်ပြီးတာဝေးတဲ့ ထားလိုက်ပါတော့၊
နောက်ကို အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်၊ ဟုတ်ပြီလား... ”

နေဘွားက သူ မနိုင်တော့သော်လည်း စကားကို
အပေါ်စီးလေသံနှင့် ပြောကာ လုလင်ပုခုံးကိုတောင် ခပ်ဖွဖွ ပုတ်
သွားလိုက်သေးသည်။

နေဘွားရဲ့ လုပ်ပုံတွေဟာ အမြင်ကပ်စရာ ကောင်း
သော်လည်း ကလေးဆန်ပြီး ရယ်စရာကောင်းတာမို့သာ လုလင်
က သည်းညည်းခံနေရသည် ... ”

နေဘွားမှာက အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ
အမြင် ရှိတာမဟုတ်၊ ဒါကြောင့်သာ ဒီမဂ္ဂဇင်းလုပ်ငန်းကို သူ
မဦးစီးနိုင်တာ ဖြစ်သည်။ လုလင်ကို အပြစ်ရှာချင်သော်လည်း
ဘာမှ နားမလည်တာမို့ နေဘွားအဖြစ်ဟာ မှောင်ထဲမှာ ထိချင်
ရာထိ မွေ့ယမ်းရိုက်နေသလို ဖြစ်နေရပါသည်။

နေဘွား၏ ‘ညစ်’မှုတွေကို အနည်းဆုံး တစ်လမှာ
တစ်ကြိမ်လောက်တော့ လုလင် ကြုံရသည်။

တစ်ကြိမ်မှာ အလုပ်လုပ်နေသည့် လုလင်ကို သူ
ရုံးခန်းထဲ ခေါ်ခိုင်းပြန်ကာ ...

“လုလင် ... ငါ့ကို တစ်ခုကူညီစမ်းပါ ... ”

“ဘာ ကူညီရမှာလဲ ကူညီသင့်တဲ့ ကိစ္စဆို ကူညီမယ် ... ”

“ငါ ဗိုက်ဆာလိုကွာ၊ Feel မှာ စားစရာ သွားဝယ်ပေး
စမ်းပါ ... ”

“မင်းမှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ခိုင်းစရာလူတွေမှ ရိုက်သတ်လို့
တောင် မကုန်ဘူး ... ”

“ဒါပေမယ့် သူတို့တွေက မင်းလောက်မှ အရည်အချင်း
မရှိတာ ... ”

“စားစရာ ဝယ်တာပဲ၊ ဘာ အရည်အချင်းတွေ လိုအပ်ရ
ဦးမှာလဲ ... ”

“ဘာဟင်းနဲ့ ဘာဟင်းက ဘယ်လိုကောင်းတယ် ဆိုတာ
မျိုး သင့်တော်ရာလေး ရွေးချယ်ဖို့ကျတော့ သူတို့က မင်း
လောက် ဘယ်အရည်အချင်း ရှိပါ့မလဲ ... ”

“ငါလည်း အဲဒီဘက်မှာ အရည်အချင်း မရှိဘူး ဟောကောင်၊
ငါ့အမေ ချက်ကျွေးတာပဲ ငါစားလာတာ၊ စားသောက်ဆိုင်
က ဟင်းတွေနဲ့ ငါ မရင်းနှီးဘူး ... ”

“ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ မင်းကို လခပေးထားတဲ့ အလုပ်
ရှင် ခိုင်းတာကိုတော့ မင်း လုပ်ရမှာပဲ ... ”

“မင်း လခကို ငါ အလကား ယူထားတာ မဟုတ်ဘူး
နေဘွား ...၊ ထိုက်တန်တဲ့ လုပ်အားကို ငါ ပြန်ပေးထား
တယ်၊ ငါ့ တာဝန်ကို ငါ ကျေတယ်၊ ငါလုပ်ဖို့ မလိုအပ်တဲ့
အလုပ်မျိုးတော့ မလုပ်နိုင်ဘူး ... ”

“မင်းမှာ လူမှုရေးတောင် မရှိဘူးလား”

“ရှိသင့်တဲ့ လူမှုရေးပဲ ရှိတယ်၊ မင်း သိပ်ဉာဏ်မရှိဘူးလား”
ဆိုရင်တော့ ဒီရိုင်ဘာ တစ်ယောက်ကို ဝယ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

နေဘွားက လုလင်ကို ခပ်စိုက်စိုက် တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်ပြီး သူ့စားပွဲအံ့ဆွဲကို ဆွဲဖွင့်ကာ ပိုက်ဆံ တစ်ထပ်ကို ဆွဲ
ထုတ်၍ စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။

“မင်း... အဲဒါတွေ ယူလိုက်ကွာ...”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ...”

“မင်းသုံးဖို့...”

“သွားစမ်းပါကွာ၊ မင်းရဲ့ နည်းရိုးကြီးနဲ့ ငါ့လာ ဖျားယောင်း
မနေစမ်းပါနဲ့... မင်းပိုက်ဆံယူပြီး မင်းခိုင်းတာလုပ်
မယ့် အစားထဲမှာ ငါ မပါဘူး နေဘွား၊ မင်း ဒီလို လုပ်
တာကို သူများတွေသိအောင် ငါ လျှောက်ပြောရင် မင်းကို
ကျပ်မပြည့်တဲ့ ဘော့စ်လို့ ထင်သွားလိမ့်မယ်၊ အလကား
သက်သက် ငါ့ကို အနိုင်လိုချင်တာနဲ့ပဲ ငေါ့ကြီးလို့
လျှောက်လုပ်နေတယ်...”

“မင်း... စကားပြော ဆင်ခြင်စမ်း လုလင်...”

“ဒီမှာ... နေဘွား၊ မင်းကို ငါ စေတနာနဲ့ ထပ်ပြောလိုက်
မယ်၊ လောကမှာ ငွေနဲ့ ဝယ်လို့ မရတဲ့အရာတွေ အများ

ကြီး ရှိ... မင်းပေးတာ ယူပြီး မင်း အလိုကျ
မင်းခိုင်းသမျှ ဖားနေအောင် လုပ်နေတဲ့ လူတွေဟာ မင်း
ပိုက်ဆံ မပေးနိုင်တော့တဲ့ တစ်နေ့ကျ မင်းကို စွန့်ခွာသွား
ကြလိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းဆီမှာ မက်လောက်
စရာဆိုလို့ ပိုက်ဆံကလွဲပြီး ဘာမှ မှ မရှိတာ၊ မေတ္တာ
စေတနာနဲ့ အုပ်ချုပ်တဲ့ သူကျတော့... ပိုက်ဆံ မရှိတဲ့
တစ်နေ့ကျလည်း သူ့အနားမှာ သူ့ကို ချစ်တဲ့သူတွေ
ရှိနေသေးတယ်...”

“လူဆိုတာ ကိုယ်ပေးသမျှ ကိုယ်ပြန်ရတယ်၊

မင်းက စေတနာပေးရင် စေတနာ ပြန်ရမယ်... မင်းမှာက
သူများကို ပေးဖို့ စေတနာ မေ့တာမှ မရှိတာ...”

“ဘုန်းကြီးလေသနဲ့ အပိုတွေ လာမပြောနဲ့ လုလင်...
လောကမှာ ငွေမမက်တဲ့သူ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိနိုင်မလဲ၊
ပြောစမ်းပါ... ဘာမဆို ငွေနဲ့ ဝယ်လို့ရတယ်ကွာ၊ အဲဒါ
ငါ့ အဘိဓမ္မာပဲ...”

“မင်း အဘိဓမ္မာကြီး မရှုမလှ ကျဆုံးသွားစေမယ့် အဖြစ်
အပျက်မျိုးကို မင်း တစ်နေ့ ကြုံရလိမ့်မယ် နေဘွား...”

အဲဒီတုန်းကတော့ လုလင်သည် အနာဂတ်ကို ကြို
မသိဘဲ ဟောကိန်း ထုတ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်...”

သိပ်မကြာခင် ကာလမှာတော့ နေဘွားနှင့် လုလင်
၏ အငြင်းပွားမှုကို အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်မည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုရဲ့
နိဒါန်းပိုင်းကို သူတို့ စတင် တွေ့ရှိရလေသည်။

နေဘွားနှင့် လုလင်၏ ရှောင်လွှဲမရသော ရေစက်က
အလွန်ပဲ ဆန်းကျယ်ခဲ့ပါသည်။

အဲဒီနေ့က လုလင်သည် အိမ်ပြန်ဖို့ ဘတ်စ်ကား
ဂိတ်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေဆဲ နေဘွား၏ကားက သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်
ကျော်သွားကာ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်သွားသည်။ နေဘွားက ကား
ပေါ်မှ ခပ်မြိန်မြိန် ထိုင်နေခဲ့ပြီး သူ့တပည့်တစ်ယောက်ကတော့
ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ လုလင်ထံသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာ
သည်။

“ဒီမှာ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ သူဌေးက ပြောစရာ
ရှိလို့ ကားနားကို ခဏ လာခဲ့ပါတဲ့...”

အဲဒီလို အချိုးတွေပေါ် ရိုက်ပေါက်ဆိုတာ၊ ကား

ပေါ်မှာ အမြန်သား ထိုင်စောင့်နေတဲ့ သူ့ထံ လုလင်က ပျာပျာ သလဲ ပြေးသွားဖို့ကို နေဘွားက မျှော်လင့်တာပင်။ ကြုံရင် ကြုံသလို အပေါ်စီးကနေလျက် လုလင်ကို နှိမ်ချချင်သော နေဘွား အကျင့်ကြီးကို လုလင်က နောကြေပြီးသားမို့ ...

“မင်းတို့သူဌေးကို ပြန်ပြောလိုက်၊ ပြောချင်ရင် ဒီနားလား ခဲ့လို့ ...”

“ဟာ ... ခင်ဗျား ရင့်လှချည်လား၊ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ကို ဒီလို ပြောရတာလား ...”

“မင်းတို့ သူဌေးက စ. ရင့်လို့ ငါက ရင့်တာလေကွာ”

“သူ့ဘာသာ စ ပြီးတော့ပဲရင့်ရင့်၊ နောက်ဆုံးကျမှပဲ ရင့် ရင့်ပေါ့၊ သူက သူဌေးပဲ၊ ခင်ဗျား နာခံရမှာပေါ့ ...”

“ဟ ... အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမားပေမယ့် အပြန်အလှန် လေးစားမှုတော့ ရှိရမယ်ကွ၊ သူ့ဟာသူ စည်းနဲ့ ဘောင်နဲ့ပဲ လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်၊ ငါ အလုပ်ရှင်ပဲဆိုပြီး ဘယ်သူကမှ ပရမ်းပတာ မလုပ်ဘူး၊ ဒါတွေကို ရှင်းပြနေလို့လဲ အလ ကားပါ၊ မင်းတို့ နားလည်မှာမှ မဟုတ်တာ ...၊ မင်းတို့ သူဌေးကို ငါ ပြောတဲ့အတိုင်းသာ သွားပြန်ပြောလိုက် ...”

နေဘွားတပည့် နှစ်ယောက်က လုလင်ကို စောင့် ပေပေကြည့်ကာ နေဘွားထံ ပြန်သွားသည်။ ချက်ချင်းပဲ နေဘွားက ကားပေါ်က ဆင်းလာပြီး လုလင်ထံ လျှောက်လာသည်။

“ဟောကောင် ... မင်း ... ဘာ အချိုးချိုးတာလဲ ...”

“ပုံမှန်အချိုးအတိုင်းပဲ ...”

“မင်းတော့လား ... ငါ စိတ်ရှိ လက်ရှိ လုပ်လိုက်ရရင် သေတော့မယ် ...”

“မင်း အိမ်က မလိမ်မိုး မလိမ်မာ တူလေးတွေကို ပြောတဲ့ အပြောအဆိုမျိုးနဲ့ ငါ လာမပြောနဲ့ နေဘွား ...”

“မင်းက နေရင်း ထိုင်ရင်း ဘာတွေ မာန်တက်နေရ တာလဲ လုလင်”

“မာန်တော့ မတက်ပါဘူး၊ ရှိသင့်တဲ့ မာန်ကလေးလောက် ပဲ ရှိတာပါ ...၊ အဲဒီလောက်မှ ရှိမထားရင် မင်းအောက် မှာ ငါ ပြားသွားမှာပေါ့၊ ကဲလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ငါပြောတဲ့အတိုင်း ငါ့ ရှေ့ကို ရောက်လာရဦးပဲ၊ ဘာပြော မှာလဲ ပြော ...”

“မင်း ...”

နေဘွားသည် သူက ဘယ်လိုပဲဖို့မိ လုလင်ကတော့ မပြားတဲ့အပြင် ပိုပြီး ထကြွလာတတ်တာကို ဒေါသဖြစ်လှပါ သည်။ သူမနိုင်တာဆိုလို့ လုလင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိမည်ထင်သည်။

ဗိုက်ဆံကလည်း မရှိဘဲနဲ့ ဘာကို မာန်တက်နေသလဲ မသိပါ။

“ငါက မင်းကို အကောင်း စေတနာနဲ့ ပြောမလို့ပဲ လုလင်၊

ဒီလောက် လူတွေ ကြပ်ပွတ်နေတဲ့ ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာ ခြေသလုံးတောင့်အောင် ရပ်ပြီး ထန်းလျက်ကို ပုရွက် ဆိတ်အုံ့သလို လူတွေ စုပြုံပွတ်ခဲနေတဲ့ ဘတ်စ်ကားကို ပြူးပြာနေအောင် ချွေးသံ တရွဲ့ရွဲ့ တိုးစေ့စီးရမှာ သနားလို့ ငါ့ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလားလို့ ခေါ်မလို့ပဲ ... ”

“စေတနာ အဖြူသန့်ကလေးနဲ့ပေါ့ ... ဟုတ်လား ... ”

လုလင်ကမေးတော့ နေဘွားက ကြောင်သွားသည်။

လုလင်က ရယ်ချလိုက်ရင်း ...

“သွားစမ်းပါ နေဘွားရာ ... မင်း ပရိယာယ်လောက် တော့ ငါကလည်း သနားသေးတယ်၊ မင်း နဲ့နပြောလိုက်တဲ့ စကားထဲမှာတင် ငါ့ကို ရစရာမရှိအောင် နှိမ်ပြီးပြီ၊ မင်း ကားကို ငါလိုက်စီးပြီးရင်တော့ တစ်သက်လုံး ပြောလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မနက်ဖြန် လောက်ကျရင်တောင် မင်းကုန်တဲ့ ဆီဖိုးနဲ့ တန်အောင် ငါ့ကို တစ်ခုခု ပြန်ခိုင်းမှာ သေချာသလောက်ပဲ ... ”

နေဘွားနဲ့ လုလင်သည် လူသူရှုပ်ထွေးသော ဘတ်စ် ကားဂိတ်မှာပင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်တဲ့ စကားပြောနေကြတာ ဖြစ်ပါသည်။ နေဘွားက အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံအပြည့် ဝတ်ထား ကာ လုလင်ကတော့ ရှုပ်အဖြူ၊ ပုဆိုးကွက်စိပ် ကလေးနှင့် လွယ် အိတ်ကလေးလွယ်၊ ထမင်းချိုင့်လေး ကိုင်လို့ပင် ... ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ စပယ်ယာရဲ့ အသံနှင့်အတူ ဘတ်စ် ကားကြီးတစ်စီး တုံ့ခနဲ ရပ်လာပါသည်။

“မှတ်တိုင်ပါသေးတယ် ဆရာရှေ့...၊ တစ်ယောက် ဆင်းမယ်၊ တစ်ယောက်ဆင်းမယ် ... ”

ဖြစ်ရပ်က အလွန်မြန်ဆန်လေသည် ...။ ဆံပင် တွေ တင်ပါးဖုံးထိ ရှည်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်သည် စပယ်ယာ အတင်းတွန်းချလိုက်သည်ဟု ထင်ရသော အရှိန်အဟုန် ဖြင့် ကားပေါ်မှ လွင့်ခနဲ ဆင်းလာသည်။ သူမ ပလက်ဖောင်း ပေါ် ခြေအချ ကားကလည်း ဝေါခနဲ အထွက် လေဟပ်သွားသော ဆံပင်တွေဟာ ရုတ်တရက် ဝဲပျံ့ကာ အတူရပ်နေသည့် နေဘွားနှင့် လုလင်ကို ငြိတွယ်သွားသည်။ ဆံပင်အချို့သည် နေဘွားရဲ့ တန်ဖိုး ကြီး Rolex နာရီမှာ ညပ်လျက်ရှိပြီး တချို့ကတော့ လုလင်ကိုင် ထားသော စတီးလ် ထမင်းချိုင့် ခလုတ်မှာ ညပ်လျက်ရှိသည်။

“အာ ... ညပ်ကုန်ပြီ ... ”

“ဇေး ... ဇေး ... ငြိမ်ငြိမ်လေး နေလိုက် ပြည်းပြည်း ဖြတ် ပေးမယ် ... ”

နေဘွားက သူ့နာရီကြားက ဆံပင်တွေကို ဖြတ် ပေး၏။ လုလင်ကလည်း ထမင်းချိုင့်မှာ ညပ်နေသည့် ဆံပင် တွေကို ပြတ်လည်းမထွက်၊ သူမလည်း မနာကျင်အောင် ဖြည်း

ဖြည်းချင်း ဖြုတ်ရလေသည်။ ထိုခဏမှာ သူမ ဆံပင်တွေထဲမှ မွေးပျံ့ပျံ့ ရနံ့ကို သူတို့ အတူတကွ သတိထားမိသွားကြ၏။

အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းသောရနံ့နှင့် ပျော့ပြောင်းအိထွေးသောနေသော ဆံပင်တွေကို သတိထားမိသည့် တစ်ခဏမှာပင် ... သူတို့နှင့်အတူ နီးကပ်စွာ ရှိနေသည့် သူမထဲမှ ကိုယ်သင်းနဲ့လိုလို ရနံ့ပျော့ပျော့လေးကို ရပြန်သည်။ တွယ်ငြိနေသော ဆံပင်တွေကို ဖြုတ်နေသော သူတို့၏လက်သည် ရုတ်တရက် နေ့ကွေး ထုံထိုင်းသွားကာ ဆံပင်စတချို့ ကပိုက်ရုံ ကွယ်နေသော သူမရဲ့ မျက်နှာကလေးကို ပြိုင်တူလိုလို လှမ်းကြည့်မိကြပြန်သည်။

အားပါးပါး ... လှမလှ ... ။ နေဘွားနှင့် လှလင့်တို၏ ဈောစောတုန်းက တင်းမာနေသော စိတ်နှလုံးသည် ရုတ်တရက် ညွတ်ခွေကျသွားသည်။

“ရ... ရပြီလားဟင် ... ကျေးဇူးပြုပြီး ...”

အသံလေးကိုက အင်မတန် သာယာ၏။ သုံးချိုးနှစ်ချိုးလောက် မြင်နေရသော မျက်နှာ တစ်စောင်းကလေးပေါ်မှာ နှုတ်ကလေးက တင်ထားသလို တင်းနေပြီး မျက်တောင် ကလေးတွေက ကော့ညွတ်နေပါသည်။

“ရ... ရပါတော့မယ် ခင်ဗျာ၊ အဲဒီအတိုင်းပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေပါ ...”

“အဲဒီအတိုင်းပဲ နေနော် ... လှုပ်လိုက်ရင် ဆံပင်စ တင်းပြီး ပြတ်ထွက်သွားလိမ့်မယ် ...”

အို ... ငြိမ်နေလိုက်တာ ပန်းပုရုပ်ကလေး လိုပဲဗျို့၊ နေဘွားနဲ့ လှလင်သည် အတူတကွ နေ့ကွေးလာသော တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်က လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်သည်။ ထိုခဏမှာ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်သွားလေသည်။

နေဘွားသည် ... ဆံပင်စတွေကို ဆက်မဖြုတ်တော့ဘဲ လက်မှ နာရီကို ချွတ်လိုက်ရင်း ...

“မင်း ဆံပင်တွေကို ကိုယ် ဆက်မဖြုတ်တတ်တော့လို့ နာရီပဲ ချွတ်လိုက်ရတယ်၊ ဆံပင်တွေ ဆွဲဖြုတ်လိုက်တာ မျိုးလည်း မလုပ်ချင်ဘူး၊ မင်းလည်း အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီနာရီကိုသာ ယူသွားပေတော့ ... အိမ်ကျမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြုတ်ကြည့်ပေါ့ ဟုတ်လား ...”

ဟေ့ကောင်ရာ ... မင်းအကျင့်အတိုင်း ဒီနည်းကိုပဲ သုံးတော့မယ်ဆိုတာ ငါသိသားပဲ ... ။ လှလင်က နေဘွားကို လှောင်ပြီးပြီး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ထမင်းချိုင့်မှာ ငြိမ်နေသော ဆံပင်တွေကို ဖြုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ကောင်မလေး မျက်နှာပေါ်မှာတော့ တစ်မျိုးဝမ်းသာသည့်

၇၀ ပုညဆင်

အရိပ်ကလေး ဖြတ်ပြေးသွားကာ နေဘွားကို ခပ်စွေစွေ ကြည့်ရင်း ...

“အို ... ဒီလိုတော့လဲ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲရှင်၊ ရှင်နာရီက တန်ဖိုးကြီးတယ် မဟုတ်လား...”

“ကိုယ့်အတွက်တော့ အသေးအမွှားပါ၊ မင်းအဆင်ပြေဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်၊ ယူသာ ယူသွားပါ၊ ပြန်ပေးဖို့လဲ မလိုဘူးနော်...”

“မဟုတ်တာရှင် ... ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ ဆံပင်တွေကိုပဲ ဆွဲဖြတ်လိုက်ပါတော့...”

“မဖြတ်ရက်လို့ပေါ့ကွာ ... ဒီလောက်လှနေတဲ့ ဆံပင်တွေဟာ တစ်ပင်ဆို ဆိုသလောက် အဖိုးတန်ပါတယ်...”

နေဘွားက ဆံပင်တွေ လုံးထွေးနေသည့် နာရီကို သူမလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကောင်မလေးက နာရီကို ယောင်ယောင်ကမ်းကမ်း ဆုပ်ထားလိုက်ရင်း နေဘွားကိုရော ... လုလင်ကိုပါ ဝေကြည့်ရင်း ...

“အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါဟယ်၊ ကျွန်မကြောင့် အခုလို အလုပ်ရှုပ်သွားရာ ဆောရီးပါပဲရှင်”

ဟု ကြိုးကြာသံ ကလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ညင်သာသော ခြေလှမ်းကလေးဖြင့် လှည့်ထွက်သွားလေသည် ...။

မေတ္တာဖြင့်ဝယ်ယူသည် ၇၁

ကောင်မလေး ကျောခိုင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း နေဘွားနှင့် လုလင်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နှုတ်ရဲရဲစိုက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထိုခဏမှာ အသံနှစ်သံ တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်လာသည်။

“အဲဒီ ကောင်မလေးကို ငါကြိုက်တယ်...”

နေဘွားက လုလင်ကို သရော်သလို ကြည့်လိုက်ရင်း အော်ရယ်လိုက်သည်။

“ဟား ... ဟား ... မင်းလို ထမင်းချိုင့်ကလေးဆွဲ၊ လွယ်အိတ်ကလေးလွယ်ပြီး ဘတ်စ်ကားနဲ့ ရုံးတက်ရတဲ့ လခစားကို ဘယ်မိန်းမက အမှိုက်ခံပြီး ကြိုက်မှာလဲ ...၊ မင်းမှတ်ထားကွ၊ ဆင်းရဲပြီး ရုပ်လှတဲ့ မိန်းမတွေအားလုံးဟာ သူတို့ကို တစ်သက်လုံး မကြောင့်မကြာ ထားနိုင်မယ့် ယောက်ျားမျိုးကိုပဲ ဘဝ ခရီးဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်ချင်ကြတယ်၊ အဲဒါ ပုံသေနည်းပဲ၊ ဥပမာ ... ငါ့လို ယောက်ျားမျိုးပဲပါကွာ ... အဟတ် ... ဟတ် ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... ငါကြိုက်တာ ငါ့အခွင့်အရေးပဲ၊ မင်းကြိုက်တာလဲ မင်းအခွင့်အရေးပဲ ...၊ ဘယ်သူ့အခွင့်အရေးကို ဘယ်သူကမှ မထိပါးကြေးပေါ့၊ ငါ ကြိုက်လို့ ငါကြိုးစားမယ်၊ မင်း ... ဒါကိုတော့ ပိတ်ပင် တားဆီးလို့ မရပါဘူး...”

“မင်းက ဘယ်လို ကြိုးစားမှာလဲ ...။ ထမင်းချိုင့်ကလေး

ဆွဲပြီး ကောင်မလေး နောက်က လိုက်မှာလား ...”

“ငါ့ဘာသာ ဘယ်လို လိုက်လိုက်ပေါ့ ...”

“ငါကတော့ မင်းလို အချိန်ကုန် လှပင်ပန်းခံပြီး လိုက်ဖို့ မလိုဘဲနဲ့ကို ကောင်မလေး အချစ်ကို ရစေရမယ် ... မင်း မယုံရင် စောင့်ကြည့်လိုက် ...”

“မင်းက မင်းရဲ့ ငွေကြေးနဲ့ ကြိုးစားမှာ မဟုတ်လား ...”

“မှန်တယ် ...”

“အေး ... ရမယ်ထင်ရင် ကြိုးစားကြည့်ပေါ့ ...”

“မင်းကရော ဘာနဲ့ ကြိုးစားမှာလဲ ...”

“ငါက မေတ္တာနဲ့ ကြိုးစားမှာလေ ...”

“မင်းမေတ္တာက ချက်စားလို့လဲမရ၊ ကောင်မလေးရဲ့ လို အပ်ချက်ကိုလဲ ဖြည့်မပေးနိုင်၊ ရပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး ဟောကောင်တွေ ... ရွတ် ... ရွတ် ... အားလုံး လာခဲ့ ...”

နေဘွားက သူ့လူတွေကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး ...

“ဟိုမှာ တွေ့လား ... ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ ကောင်မလေး။ ကားပြောင်းစီးမလို့ ထင်တယ်၊ ဟိုဘက်ဘတ်စ်ကားဂိတ် မှာ ရပ်နေတယ်၊ မင်းတို့ သူ့နောက်ကို လိုက်၊ သူ့ဘယ်မှာ နေလဲ၊ ဘာလုပ်လဲ၊ သူ့မိသားစုက ဘယ်လို အခြေအနေ

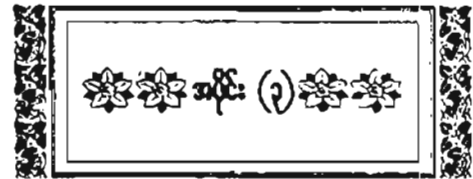
... လဲ၊ အားလုံး အသေးစိတ်သိအောင် စုံစမ်းလာခဲ့ ကြားလား။

ငါကတော့ အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်း

ထားတာ ရှိသေးလို့ သွားရမယ် ...”

“ဟုတ် ... ဆရာ ...”

နေဘွားလူ သုံးယောက်က ကောင်မလေးဆီသို့ ဦးတည်သွားချိန်မှာ လုလင်ရဲ့ ခြေလှမ်းများကလည်း နေဘွားရဲ့ လှောင်သရော်ပြုံးကို ကျောခိုင်းလျက် ကောင်မလေးထံ ဦးတည် လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

“နာရီလေးက လှလိုက်တာနော် ... ၊ ဈေးကြီးမယ် ထင်
တယ်နော် မမ ...”

ကလေးသာသာ ညီမလေးက နာရီကို တမက်
တမော ကြည့်ရင်း ပြောသောအခါ သလင်းဖြူက အဲဒီနာရီကိုပဲ
နောက်တစ်ကြိမ် စိုက်ကြည့်မိပြန်သည်။

သိပ် တန်ဖိုးကြီးတာပေါ့ ... ၊ ဒါကို သူမ မသိဘဲ
နေပါ့မလား ... ။ သူမဟာ ပိုက်ဆံ မရှိပေမယ့် လူချမ်းသာတွေ
ပိုင်ဆိုင်သော ရွှေဆိုင်မှာ အရောင်းဝန်ထမ်း လုပ်ရသူမို့ တန်ဖိုးကြီး
ပစ္စည်းတွေနှင့် ရင်းနှီးသည်။

ဘယ်လို ပစ္စည်းကို သုံးစွဲဝတ်ဆင်သည့် လူဟာ
ဘယ်လောက် ချမ်းသာသည်ဆိုတာကို သလင်းဖြူက ခန့်မှန်း
နိုင်သည်။

သို့သော်... တစ်ခုဆိုသည်မှာ သလင်းဖြူရဲ့ ဘဝဟာ နေ့စဉ်ထိတွေ့နေရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လွန်စွာခြားနားနေရခြင်းတည်း...။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မြင်နေရသည့် ပစ္စည်းတွေဟာ အရောင် ပြုံးပြက်လျက်ရှိပြီး သလင်းဖြူ၏ ဘဝကျတော့ အနောက်မှိုန်ပျော့လှသည်။ ဒါကို သူမက ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်ချေ...။ သူမက အလွန် ချမ်းသာချင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သူမ ရချင်သည့် ဘဝဆိုတာ အဆင်ပြေရုံကလေးမဟုတ်၊ ပြည့်စုံသည်ဆိုသော ဘဝမျိုးလည်း မဟုတ်၊ အလွန် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် ဘဝမျိုးကိုသာ သူမ အစဉ်သဖြင့် တမ်းတမက်မောခဲ့ရသည်။

သလင်းဖြူ၏ မက်မောစိတ်ကို မြှင့်တင်ပေးခဲ့တာက သလင်းဖြူနေ့တိုင်း ထိတွေ့နေရသည့် ပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်သည်။ ရွှေဆိုင်သို့ လာကြသူ အတော်များများသည် ရွှေတွေ၊ စိန်တွေ ညွှတ်နေအောင် ဝတ်ဆင်လာကြသည်။ အဲဒီလူတွေကြည့်ဖို့ မှန်ပုံထဲက ရွှေတွေကို လက်တစ်ဆုပ်နီးပါး နှိုက်ယူချပြနေရသော သူမရဲ့ နားမှာတော့ ရွှေနားကပ်ကလေးတောင် မရှိချေ...။ ဒါကို တွေးမိလျှင် သူမက နာကျင်ရ၏...။

ပိုက်ဆံရှိတဲ့ ရုပ်ဆိုးဆိုးမိန်းမတွေကို မြင်ရတိုင်း ရင်ထဲမှာ ကျင်နေအောင်နာကာ အဲဒီမိန်းမကို မနာလိုစိတ်လည်း

ဖြစ်မိ၏...။ တကယ်တမ်း သူဌေးရုပ် ပေါက်တာက ဖြူခါပြာခါကျအောင် ဆင်းရဲလှတဲ့ သလင်းဖြူဖြစ်ပြီး... အဲဒီမိန်းမရဲ့ ရုပ်ရည်ကတော့ ဆင်ယင်ထားတဲ့ အဆင်တန်ဆာတွေကို ဖယ်လိုက်လျှင် အောက်တန်းစား ရုပ်ရည်သာတည်း...။ သလင်းဖြူသည် စိတ်ထဲက ထိုသို့ နှိုင်းယှဉ်ကာ ကိုယ့်ဘဝကို အစဉ်အမြဲ မကျေမနပ် ဖြစ်ရလေသည်...။

သလင်းဖြူသည် ပိုက်ဆံသာ မရှိသော်လည်း ရုပ်ကလေးကျတော့ မှန်ညက်နေအောင် ချော၏။ ထိုရုပ်ရည်ကလေးကြောင့်ပင် ဒီလို ထိပ်ထိပ်ကြို ရွှေဆိုင်ကြီးမှာ အလုပ်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အလုပ်ရှင် တော်တော်များများသည် သူတို့ ဆိုင်မှာ ရုပ်ပြလှမည့် မိန်းကလေးမျိုးကို ခန့်ထားဖို့ အားသန်ကြ၏။ ဒါမှသာ ဈေးဝယ်သူကို ဆွဲဆောင်နိုင်မည်ဟု ထင်တတ်ကြသည်။ သလင်းဖြူအဖို့ ရုပ်ရည်ချောရုံမက ပညာအရည်အချင်းကလည်း ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသားမို့ ဘယ်နေရာမှာမှ အလုပ်မရှားချေ...။

သလင်းဖြူရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ သလင်းဖြူဆိုတာ ရုပ်ကလေး အားကိုးနှင့် ဘဝင်မြင့်လှသည်ဟု ထင်ရှားသည်။ လူနေချုံ့ကြား စိတ်နေဘုံများဟုလည်း အတင်းစကားဆိုကြသေးသည်...။ အထူးသဖြင့် ရုပ်ကွက်ထဲက ယောကျ်ားလေးတွေနှင့် ယောက်ျားလေးရှင်များက သူမကို မကျေနပ်ကြချေ။

အရွယ်ကလေး ရောက်စမှာပင် သူမအလှက ထိုးထွင်း ထင်ရှားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ... ရပ်ကွက်ထဲက ရှိရှိသမျှ ယောက်ျားတွေထဲမှာ သလင်းဖြူကို မကြိုက်သည့် သူရယ်လို့ တစ်ယောက်မှ မရှိချေ ...။ သူတို့အားလုံးက တစ်ယောက်ကို နည်းတမ်းမျိုးဖြင့် ကြိုးစားလာကြသည်။ ကျောင်းမှာဆိုလည်း သလင်းဖြူ၏ လွယ်အိတ်ထဲကို ရည်းစားစာ အထည့်မခံရသည့် နေ့ရယ်လို့ မရှိဘူးဆိုလျှင် ကြွားရာကျဦးမည် ...။

သလင်းဖြူကတော့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ တူတယ်တန်တယ် မထင်ချေ ...။ သူမတို့ရပ်ကွက် သေးသေးလေးမှာ အချမ်းသာဆုံးယောက်ျားဆိုလို့ လမ်းထိပ် ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့ သားရယ်၊ ဆိုက်ကား ၁၈ စီးပိုင်သည့် ဆိုက်ကားအုံနာရဲ့ သားရယ်၊ တက္ကစီအစုတ် တစ်စီးပိုင်ရှင်ရဲ့ သားရယ် ... အဲသလောက်သာရှိ၏။ ကျောင်းက ယောက်ျားလေးတွေဟာလည်း ဒီအနံ့အနားတစ်ဝိုက် ရပ်ကွက် ငယ်လေးတွေဆီက လာသူများချည်းမို့ ပိန်မသာ လိန်မသာတွေချည်း ဖြစ်လေသည်။ အဲဒီလောက်တော့ သလင်းဖြူက စိတ်ကူးထဲ မထည့်ချင်ပေ ...။

တစ်နေ့တော့ စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်၏သားက သလင်းဖြူကို အသည်းအသန် လိုက်လေသည်။ သူမကို စာပေးရုံ၊ အိမ်ရှေ့မှာ ဂစ်တာ လာတီးရုံလောက်တင် မကတော့ဘဲ ဣန္ဒြေပျက်

လောက်အောင် လိုက်နှောင့်ယှက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို ယောက်ျားဟာ ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ စတားဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံ အတော်အတန် သုံးနိုင်သူမို့ မိန်းကလေးတွေကလည်း သူ့ကိုဆို အရေးပေးလှသည်။ သူ့အမေကြီး (ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ ကုန်စုံဆိုင် သူဌေးမကြီးပေါ့လေ)ကလည်း ဒီရပ်ကွက်ထဲက ဘယ်မိန်းမမှ သူ့သားနဲ့ မတန်ဘူးရယ်လို့ သားဂုဏ်မောက်လျက် ရှိသည်။ သလင်းဖြူကတော့ ဘာတစ်ခုမှ လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ဘဲ အားရင်ဖဲလည် ရိုက်နေသော ထိုလူကို လုံးဝ အထင်မကြီး ...။ ကိုယ်အထင်မကြီးသော ယောက်ျားကို ဘယ်လို ချစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

အဲဒီညနေမှာ သလင်းဖြူ အလုပ်က ထုံးစံအတိုင်း မီးချုပ်မှ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ အလုပ်ချိန်က မနက် ၈နာရီမှ ည ၇ နာရီအထိ ဖြစ်ပါသည်။ သူမ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်လာဆဲ ... ထိုလူက နောက်မှ ကပ်လိုက်လာရင်း စကားတွေ တစ်ဖက်သတ် ပြောလာသည်။

“ကိုယ့် အချစ်ကို ခုထိ မယုံသေးဘူးလား သလင်းဖြူရယ်၊ မင်းကို ကိုယ် တကယ်ချစ်တာပါ ...။ တကယ်လက်ထပ်မှာပါ၊ မင်းဘဝလေး ဒီလို ပင်ပန်းနေတာ ကိုယ်မကြည့်ရက်ပါဘူး ...။ မင်းသာ ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ရင် ကိုယ် မင်းညီမလေးကိုလည်း ကျောင်းထားပေးမယ်၊ မင်း

လည်း ဒီလို ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်သွားလုပ်နေစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ကိုယ်တို့ဆိုင် ကောင်တာမှာ သနပ်ခါး အဖွေးသားနဲ့ သက်သက်သာသာလေး ထိုင်ပြီး ငွေသိမ်းရုံပဲ ...”

ထိုယောက်ျားက သူ့မှာ ရှိတာကလေးနှင့် မက်လုံးပေးကာ သလင်းဖြူကို ဖျားယောင်းလျက် ရှိ၏။ သူမက ခပ်မဲ့တစ်ချက်ပြီးကာ အဖက်မတန်သလို နေလိုက်သည်။ အားနည်းချက်ကို နင်းကာ အခွင့်ကောင်းယူချင်သော ယောက်ျားမျိုးရဲ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့တောင် မကြည့်ချင်ပေ ...။

သလင်းဖြူမှာက အားကိုးစရာ အရင်းအချာဆုံးပျံ့မောင်နှမ သုံးယောက်သာ ရှိပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူက ဘာတစ်ခုမှ လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ဘဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ အရက်မှူးနေကာ ထိုအရက်ဖိုးကိုပင် သလင်းဖြူထံမှ ပြန်တောင်းလိုက်သေးသည်။ ညီမလေး မြဲဖြူကျတော့ နှစ်တန်း ကျောင်းသူကလေးမို့ သလင်းဖြူကို ဘာမှ မကူညီနိုင် ...။

အဖေရော အမေပါ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးသွားပြီး ကတည်းက အိမ်တာဝန်ကို သူမ တစ်ယောက်တည်း ပန်းပြောင်းယူခဲ့ရသည်။ အဲဒါဟာ သလင်းဖြူရဲ့ ဘဝပဲ။ သလင်းဖြူရဲ့ လှပတဲ့ မျက်လုံးကလေးတွေနဲ့ နှုတ်ခမ်း နှင်းဆီငှက်ကလေး၊ ကိုယ်ဟန်နဲ့နဲ့ကလေးကသာ ကဗျာဆန်ချင်ဆန်မည်၊ သလင်းဖြူရဲ့

ဘဝကျတော့ ကဗျာဆန်စရာဆိုလို့ ဘယ်နား သွားရှာရမှန်းပင် မသိချေ ...။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ လုံခြုံရာ အကာအကွယ် တစ်ခုတော့ လိုအပ်လိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်မပြုသေးတဲ့ မိန်းမပျို မိန်းမလှလေး တစ်ယောက်၏ ဘဝတွင် မိဘ မောင်သား အုပ်ထိန်းသူမရှိလျှင် ပိုက်ဆံရှိမှ လုံခြုံလိမ့်မည်ဟု သလင်းဖြူကတော့ ထင်၏။ အချိန်ပြည့် မူးနေတဲ့ အစ်ကို တစ်ယောက်ထံမှ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်မှုကို မျှော်ကိုးနေလိုကတော့ အနောက်က နေထွက်လာလျှင်တောင် ရပို့ မသေချာချေ ...။

“ဒီလောက် အခွင့်အရေးကောင်းတွေ ပေးနေရက်နဲ့ ဘာတွေအတွက် တွေဝေနေတာလဲကွာ ...၊ တကယ်လို့ ကိုယ့်မိဘအိမ်မှာ လိုက်မနေချင်ဘူး၊ ဆိုင်မှာလဲ ကောင်တာမထိုင်ချင်ဘူး ဆိုရင်လဲ ပြောနော် ...၊ နောက်တစ်မျိုး စီစဉ်ပေးလို့ ရတယ်၊ ကိုယ့် မိဘတွေဆီက အမွေခွဲယူလိုက်ပြီး အိမ်ခွဲနေလိုက်မယ် ...၊ အိမ်မှာ သက်သက်သာသာ ထိုင်နေရင်း ပိုက်ဆံရအောင် ဆိုက်ကားဆယ်စီး လောက်ထောင်ပြီး အုံနာ လုပ်လိုက်ကြတာပေါ့ ...”

သူ့ မဖြစ်စလောက် ပိုက်ဆံကလေးကလွဲရင် ဘာမှ မက်မောစရာ မရှိသော ထိုယောက်ျားရဲ့ အပြောအဆိုတွေကို

သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အဆုံးတွင် သလင်းဖြူသည် ထိုသူဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ တန်လိုလား...”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည် ...။ ထိုလုံက မျက်ခုံး ပင့်သွားကာ သူမကို ခပ်ကြာကြာ စိုက်ကြည့်ပြီးမှ တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်ရင်း...

“နေစမ်းပါဦး... ဘာမတန်စရာရှိလို့လဲ၊ ဟာသတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ သလင်းဖြူရယ်...။ မင်းရုပ်ကလေး လှတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒီရုပ်ကွက်ထဲမှာ မင်းက အလှဆုံး ဖြစ်သလို ကိုယ်ကလဲ ပိုက်ဆံ အရှိဆုံးယောက်ျားပဲ၊ လှပြီး ဆင်းရဲတဲ့ မိန်းမကို ပိုက်ဆံရှိပြီး ရုပ်ဆိုးတဲ့ ယောက်ျားက ကြိုက်တာ၊ ဘာဆန်းသလဲ၊ မတူဘူး၊ မတန်ဘူး ပြောရအောင် မင်းက ဘာမို့လို့လဲ၊ မင်းအစ်ကို ငမ္မေဒဏ်ကို ခံမယ့် ယောက်ျားမျိုးကိုပဲ မင်း ရှာကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး၊ မင်းလိုမိန်းကလေးမျိုးက ငါ့လို ယောက်ျားမျိုးနဲ့သာ တန်တာပေါ့၊ အတည်ယူဖော်ရတာပဲ တော်ပါဦး...။ မင်းမျှော်လင့်နေသလို အရမ်းချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီးတွေဆို ရင်တော့ မင်းကို အတည်ယူပါ့မလား... စဉ်းစားဦးလားလူဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ တန်ရာ တန်ရာပဲ လာကြတာ မဟုတ်လား...”

“ကဲ...”

သလင်းဖြူသည် အသည်း ဆတ်ဆတ်ခါသွားကာ ထိုယောက်ျားရဲ့ ပါးကို ရိုက်ချလိုက်ပြီး ဒေါသဖြင့် တုန်ရီနေကာ...

“ကျွန်မ ဆင်းရဲတာတော့ မှန်တယ်...၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ရိုးရိုးသားသား ရပ်တည်နေတယ်...။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မက ကျက်သရေ ရှိနေတယ်၊ ရှင့်လို မိဘလုပ်စာကို ရေသာခို အချောင်လိုက်ပြီး သုံးဖြုန်း ဖဲရိုက်နေတဲ့ ကျက်သရေ မရှိတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို သေတောင် မစဉ်းစားဘူးဆိုတာ ရှင်မှတ်ထား...”

ဟု ပြောပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ မခံချင်စိတ်ဖြင့် လောင်မြိုက်နေသည်။ သလင်းဖြူဟာ ခုချိန်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲပါစေ... ကိုယ့်ဘဝ လတ်တလော အဆင်ပြေဖို့အတွက် ကြုံရာယောက်ျားကို ကောက်ယူလိုက်ဖို့တော့ လုံးဝ စိတ်မကူး...။ တကယ်တော့ သူမရဲ့ အိပ်မက်ဟာ တကယ်ကို အကြီးကြီး...။

“ညီမလေးရေ...၊ ညီမလေးသလင်းဖြူ ပြန်ရောက်ပြီလားဟေ့...”

သလင်းဖြူ အိမ်ရောက်လို့ ဒေါသမှ မပြေသေးခင် အစ်ကို ကိုဖြူက တောင်နင်း မြောက်နင်း ခြေလှမ်းများဖြင့်

ပြန်ရောက်လာတာမို့ စိတ်နှလုံးတွေ ညစ်နောက်ကာ ငိုချင်သွားသည်...။ အစ်ကိုဟာ မူးလျှင် သွေးတော့ မဆိုး။ သို့သော် သူ့အနားကလူ ရူးသွားလောက်အောင် ရစ်တတ်သူ ဖြစ်သည့် သူလိုသည့် အရက်ဖိုးငွေကို မရရအောင် ဂျီကျတောင်းဆိုတတ်၏။ ပြီးတော့ မူးလာပြီဆို စကားပြောလျှင် အငိုကလေး စွက်လာသည်။ သူ့ကို လေသံမာမာပြောလိုက်လျှင် ရှိက်ကြီးတင် ငိုလေပြီ...။

အစ်ကိုက သလင်းဖြူ ဘာတွေ ခံစားနေရတယ် ဆိုတာ မသိ၊ သိဖို့လည်း မကြိုးစားဘဲ သူမနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက် ရင်း...

“ညီမလေးရေ... ညီမလေး ဒီနေ့ လခထုတ်တယ်မဟုတ် လား၊ အံ့မယ်... ရပ်ကြီးကိုက၊ အစ်ကိုကို ညာဖို့ မစဉ်း စားနဲ့နော်၊ အစ်ကိုက ညီမလေး လခထုတ်မယ့်ရက်ကို ပြကွဒိန်မှာ မင်နီနဲ့ ဝိုင်းပြီးမှတ်ထားတာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ် ပတ်လောက်ကတည်းက ဒီနေ့ကို မြန်မြန်ရောက်ပါစေလို့ ဘုရားအဆူဆူမှာ ဆုတောင်းလိုက်ရတာ အမောပဲ၊ ညကဆို မနက်ဖြန် ညီမလေး လခထုတ်တော့မယ်ဆိုတာ တွေးပြီး စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ အိပ်လိုတောင် မပျော်ဘူး၊ မနက်ကျ တော့လည်း အစောကြီးနိုးပြီး ညနေဆို ညီမလေး လခထုတ် လာတော့မယ်ဆိုတာ တွေးပြီး ပျော်နေတာ”

“ကဲ ... တော်ပါတော့ ကိုဖြူရယ်၊ ဒီမှာ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ အထဲ...”

“အစ်ကိုကို အဲဒီလို မဟောက်ပါနဲ့ ညီမလေးရာ၊ ရှိကြီး ခိုးပါရဲ့ကွာ”

“ဪ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ငရဲတွေကြီးကုန်တော့မှာပဲ”

ကိုဖြူက လက်အုပ်ချီလိုက်တာမို့ သူမကပဲ နေရာ ရွေ့ထိုင်လိုက်ရသည်။

“ညီမလေး... နင် ငွေရွှင်လာသားနဲ့ ငါ့ကို မုန့်ဖိုးလေ နည်းနည်းပေးဟာနော်”

အစ်ကိုက လက်ဝါးကလေးဖြန့်ကာ အောက်ကျ နောက်ကျ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် တောင်းလိုက်ပြန်သည်။ သလင်း ဖြူက သက်ပြင်းချမိရင်း...

“မုန့်ဖိုး... မုန့်ဖိုးပြောပြီး အရက်ဖိုး တောင်းနေတာ သလင်း မသိဘူးများ မှတ်သလား ကိုဖြူရယ်”

“အိပ်လည်း မသိချင်ယောင် ဆောင်ထားလိုက်ပေါ့ဟာ နော်၊ ငါ့ကို ပိုက်ဆံလေး နည်းနည်းပေးပါဟာ၊ နင် ငွေ ရွှင်နေရက်သားနဲ့ မကပ်ပါနဲ့ဟာ...”

“ငွေရွှင်တယ်ဆိုတာ လခထုတ်ရက်မို့လို့ များများစုရတာပဲ ရှိတယ်လေ၊ ပြီးရင် ဒီနေ့ရတဲ့ ပိုက်ဆံကို မာစီလလုံး

လောက်အောင် စားရမှာ၊ ညီမလေး မြဖြူကို ကျောင်း အပ်ဖို့လည်း ရှိသေးတယ်၊ သလင်းကို နည်းနည်းလောက် တော့ ငဲ့ညှာဦးမှပေါ့”

“ငါ့ညီမလေးပဲ၊ ငါ မညှာချင်ဘဲ နေပါ့မလား၊ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာလည်း အကြွေးတွေဝိုင်းပြီး ဒုက္ခရောက်နေလို့ပဲ ညီမလေးရယ်၊ ငါက အရက်သောက်တိုင်း ငါ့ညီမလေး လခထုတ်တဲ့ ရက်ကျရင် ဆက်ဆက်ပေးမယ်ပြောပြီး သောက်ထားတာ၊ ဒီနေ့မှ မဆပ်ရင် ငါ့ကြွေးရှင်တွေက နင့်ဆီ လာဝိုင်းတောင်းကြမှာ၊ နင် အလုပ်လုပ်တဲ့ ရွှေဆိုင် ကိုလည်း သူတို့သိတယ်၊ ဆိုင်ထိလိုက်လာပြီး တောင်းရင် နင် အရှက်တကွဲဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ၊ တောင်းပန်ပါငယ် ညီမလေးရယ်၊ အဟီး ... ဟင့် ... ”

“ကဲ ... တော်ပါတော့ ကိုဖြူရယ် ငိုမနေပါနဲ့တော့၊ သလင်း အရမ်းစိတ်ညစ်လာပြီ၊ အဲဒီမှာ သလင်း ရသမျှ အကုန်ပဲ ကြိုက်သလောက်သာ ယူသွားပေတော့”

“အများကြီး မယူပါဘူးဟာ၊ အကြွေးဆပ်ဖို့လောက်ပဲ ယူမှာပါ”

အစ်ကိုက စက္ကူအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတချို့ ထုတ်ယူပြီး ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ပြန်ထွက်သွားသည်။ သလင်းဖြူက ဝဲလားသား

မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံဖြင့်ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သုတ်ရင်း အံ့ကို ကြိတ်သည်။

“မမ ... ထမင်းစားမယ်လေ၊ အိမ်မှာလည်း ဘာဟင်းမှ မရှိဘူး၊ မမ မနက်က ချက်ခဲ့တဲ့ ဟင်းကို ကိုကြီး အကုန် ယူစားသွားတယ်၊ မြဖြူ ဝိုက်ဆာနေတာကြာပြီ၊ ဘာဟင်းမှ စားစရာ မရှိတာနဲ့ မမ ပြန်လာရင် တစ်ခုခုပါမလားလို့ စောင့်နေတာ ... ”

“ဪ ... အေး ညီမလေး မမခြင်းထဲမှာ ဘာယာကြော် ပါတယ်၊ ယူစားလိုက်နော်၊ မမတော့ မစားတော့ဘူး”

“မမက အပြင်က စားလာခဲ့လို့လား ... ”

“စားခဲ့တယ် ညီမလေးရဲ့၊ မမတို့ ဆိုင်က ကျွေးလိုက်တာ”

“ဒါဆို ဒီအကြော်တွေ မြဖြူ အကုန်စားလိုက်မယ်နော်”

“အေး ... အေး ... စား”

“ဪ ... မမရေ မြဖြူ စာအုပ်ဖိုးတွေ မနက်ဖြန် နောက်ဆုံး သွင်းရမှာတဲ့ ... ”

“အေး ... အေး ... မမ ပေးလိုက်မယ်၊ ဒီနေ့ လခထုတ်လာ တယ်”

ညီမလေးက အပူအပင်မရှိ ထမင်းငုံ့စားနေစဉ်မှာ သလင်းဖြူက အိပ်ရာထက်မှ နှမ်းလှေ့စွာ လဲလျောင်းလိုက်သည်။

တကယ်တော့ သလင်းလည်း ဘာမှ မစားရသေးပါ။ သို့သော် စားချင်စိတ်လည်း မရှိ၊ ညီမလေး စားဖို့ မလောက်မှာလည်း စိုးတာမို့ ညာပြောခဲ့ရတာပင်။ အဲဒီလို ညာပြောပြီး ထမင်းအငတ်ခဲခဲ ရတဲ့ ညတွေလည်း မနည်းတော့ချေ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ညီမလေးရဲ့ စာကျက်သံကိုနားထောင်ရင်း ကိုဖြူ မူးပြန်လာမည့် အချိန်ကို မျှော်စောင့်ရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရမို့ ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောမှာတော့ တစ်ဖက် အိမ်က စောင်းမြောင်းပြောဆိုသံ တချို့နှင့်အတူ သလင်းဖြူ နိုးထလာခဲ့ရသည်။

“အဲ့ပါရဲ့အေ ... ဒင်းလို မိန်းမမျိုးကများ ငါ့သားကို မတူဘူး မတန်ဘူးပြောပြီး ပါးရိုက်ရတယ်လို့၊ ပါးသနမှာ စိုးလို့ မျက်နှာအထပ်ထပ်သစ်ပြီး သနပ်ခါးပါ လိမ်းခိုင်းထားခဲ့ရတယ်”

အဲ့ဒါ ဟိုလူရမ်းကားရဲ့ အမေကြီး အသံဆိုတာ သူမ သိပါသည်။ သူမကို စောင်းမြောင်းပြောဆိုဖို့အရေး သူမ အိမ်နဲ့ကပ်ရက် အိမ်ကို တကူးတက လာလည်ပြီးမှ လေသံကို မြှင့်ကာ ပြောပြောနေပုံရပါသည်။

“ကျွန်မသားလို့ အဆင့်အတန်းမျိုးနဲ့ ဒီရပ်ကွက်ထဲက

ဘယ်အပျိုကိုမဆို ဟန်းစီ ခေါင်းခေါက်ရွေးလိုက်လို့ ရတယ်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း ခေါင်ညွန့်ကိုမှ စပ်ဟပ်ပေးစား လိုက်လို့ရတယ်၊ ရှင်တို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး၊ သူက ဘာမို့လို့ ကျွန်မသားကို မတူဘူး မတန်ဘူး ပြောရတာလဲ၊ ရယ်စရာကြီးတော်၊ သူကပဲ တပြန်ပြောရတယ်လို့၊ တကယ် ဆို ဒီစကားဟာ ကျွန်မတို့ဘက်က ပြောရမယ့် စကားပါ၊ သား လိုက်နေတာကို ကျွန်မ စောစောက သိရင် မရရ အောင် တားပါတယ်၊ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မသားကို ဒီလို အောက်တန်းစား မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ လုံးလုံး သဘော မတူနိုင်ပါဘူး”

စကားလုံးတိုင်းဟာ သလင်းဖြူထံသို့သာ တည်တည် ဦးတည်နေခဲ့ပါသည်။ ရှေ့က ကာဆီးပေးရမည့် အစ်ကိုက အိမ်ရှေ့မှာ ပိုးလိုပက်လက် အိပ်မောကျလျက်ရှိပြီး ညီမလေးကလည်း ဘာမှ နားမလည်။ သူမက ဘာမှမတုံ့ပြန်ဘဲ အံတင်းတင်းကြိတ် ကာ အလုပ်သွားဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ သူ့ဘာသာ ပြောလို့ မော်ရင် ရပ်သွားလိမ့်မယ်ဟုသာ သဘောထားလိုက်၏။

သို့သော် ကိစ္စကမပြီးပြတ်ချေ။ သလင်းဖြူ အလုပ်သွားဖို့ အိမ်ကထွက်လာစဉ်မှာ ထိုမိန်းမကြီးက သလင်းဖြူရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်လာရင်း ...

“ဒီမှာ သလင်းဖြူ... ညည်းက ငါ့သားကို ပါးရိုက်လိုက်
တယ်ဆို...”

“ဟုတ်တယ်”

“ညည်း တော်တော်ရိုင်းတယ်”

“အန်တီသားက အရင်စရိုင်းတာပါ”

“ငါ အကုန်ကြားပြီ-ပြီဟေ့၊ ညည်းက မတန်ဘူးပြောလို့
ငါ့သားက ခံပြင်းသွားတာ၊ ညည်းလို မိန်းမမျိုးကို ငါ့သားက
ချစ်ခွင့်တောင်းတာပဲ တော်ပါဦး၊ တစ်ယောက် ယူပြီး
နှစ်ယောက်အဆစ်ခေါ်တင်ကျွေးထားရမယ့် အဖြစ်မျိုးကို
ဘယ်သူက ခံနိုင်မလဲ၊ ငါ့သားသာ သူတော်ကောင်းမို့လို့
ခံချင်နေတာ”

“သူ့ဘာသာ ဘယ်လိုဆန္ဒပဲရှိရှိ ကျွန်မကတော့ အန်တီ
သားကို ကျွန်မမဲ မတန်ဘူးလို့ ယူဆပါတယ် အန်တီ”

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း”

“အန်တီသားကို ကျွန်မ လုံးဝ အထင်မကြီးပါဘူး၊ စိတ်
လည်း မဝင်စားပါဘူး၊ ဒီမှာ သလင်းဖြူရဲ့ မျက်နှာက
သေသေချာချာ ကြည့်ထားလိုက်ပါ အန်တီ၊ သလင်းဖြူဟာ
တစ်နေ့ကျရင် အန်တီသားထက် အဆရာထောင်သာတဲ့
ယောက်ျားမျိုးကို လက်ထပ်ပြမယ်၊ နွားခြေရာခွက်က

ပင်လယ်ကြီးလောက် ထင်ပြီး ဘဝင်မြင့်ရတဲ့ အန်တီသား
ကိုသာ... နောက်... ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်ဖို့ ဆုံးမထား
လိုက်ပါ”

“အမယ်လေး... အပြောကြီးလိုက်တာ... အပြောကြီးလိုက်
တာ၊ စောင့်ကြည့်ဦးမယ်ဟေ့၊ တို့ကလည်း ဘဝင်လေဟပ်
နေတဲ့ ညည်းကို စောင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

အမျိုးသမီးက ဆွေ့ဆွေ့ ခုန် အော်ဟစ်ကျန်ခဲ့သည်။
စိတ်ညစ်စရာကောင်းတဲ့ အဲဒီနေ့ရဲ့ ညနေခင်းမှာမှ သလင်းဖြူဟာ
ယောက်ျားနှစ်ယောက်နဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယောက်ျားနှစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရသည်ဆိုသော်လည်း
သူမကတော့ တစ်ယောက်ကိုသာ မြင်လေသည်။ အဲဒီ တစ်ယောက်
ဟာ နာရီပေးလိုက်တဲ့ သူပဲပေါ့။ ချယ်ရီရင့်ရောင် အနောက်တိုင်း
ဝတ်စုံဟာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပုံကျစွာ သေသပ်စမတ်ကျလျက်
ရှိသည်။ သူ့အသားအရည်နဲ့ သူ့ရဲ့ လတ်ဆတ်တံက်ကြွမှုဟာ
ခုမှပဲ ဖိမိခံ အဲကွန်းကားပေါ်မှ ဆင်းလာမှန်း သိသာစေသည်။
ဘတ်စိကားဂိတ်မှာ ရပ်နေခဲ့တာဟာ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်
မှန်း မသိပေမယ့် သူဟာ ဘတ်စိကားစီမံလို့ လူတန်းစားမျိုး
မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ သလင်းဖြူက သူ့ကို တစ်ချက်
စေ့ကြည့်ရုံနဲ့ပင် သူဟာ အလွန်ချမ်းသာမည့်သူ တစ်ယောက်ဆို
တာ အကဲခတ်မိပြီး ဖြစ်သည်။

သူ့အသက်က ငယ်လိမ့်ဦးမည်။ အစိတ်ဝန်းကျင် လောက်ပဲ ရှိမည်ထင်ရသည်။ သို့သော် ဆံပင်တွေကို ဘေးခွဲနဲ့ကာ သပ်ယပ်နေအောင် ဖြီးထားပုံ၊ သူ့ဝတ်ပုံစားပုံ၊ ပခုံးကိုဖွင့်ကာ ဝံ့ကြွားစွာ ရပ်နေပုံနှင့် တစ်ဖက်သားအပေါ် လွှမ်းမိုးခြယ်လှယ် လိုသော မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက သူဟာ မိဘလုပ်စာကို ထိုင် စားနေသော ခပ်ညှည့် သားမျိုးမဟုတ်တာကို ဖော်ပြနေသည်။ သူဟာ ခပ်ပျော့ပျော့ညှည့် လူမျိုးတော့မဟုတ်။ သူ့မှာ သူပိုင်စိုး ခြယ်လှယ်ခွင့်ရသည့် လုပ်ငန်းမျိုးတွေ ရှိနှင့်နေလိမ့်မည်ဟု သူမ က တွက်ဆသည်။

အဲဒီလို ယောက်ျားမျိုးနှင့် ဆုံစည်းခွင့်ကို သူ့မျှော်ကိုးခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။ ဒီလို အမှတ်ရဖွယ် ဆုံစည်းမှုမျိုးနှင့် ဆုံစည်းခွင့်ရဖို့ဆိုတာ ဘယ်လောက် ခက်ခဲသလဲ။ နေ့တစ်ခု ဘတ်စ်ကားပဲ တိုးစီးနေကာ ဆိုင်နဲ့ အိမ်ပဲ အသွားအလာ ရှိတာမို့ ဒီလိုကြုံကြိုက်ဖို့ အခွင့်အရေးလည်း မရှိခဲ့။ ခုတော့ ကံကြမ္မာက သူမကို ကံကောင်းခြင်းလမ်းမပေါ်သို့ တွန်းပို့ပေး လိုက်လေပြီ။

အဲဒီလူ သူမကိုကြည့်သည့် မျက်ဝန်းတွေကို မြင်ရ ဖြင့်ပင် သူဟာ သူမနဲ့ နောက်ထပ် ပတ်သက်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစား လိမ့်မည်ဟု သူမက တပ်အပ်သေချာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဒီလောက်

တန်ဖိုးကြီးသည့် Rolex နာရီကို အနုမျောမရှိ ပေးသွားတာက သက်သေပဲ ...။ သူမသည် အနာဂတ်ကို မျှော်မောကာ လှပသော စိတ်ကူးများကလည်း တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပလာကြသည်။

အဲဒီလူနားက လူကိုတော့ သလင်းဖြူက တစ်ချက် ကလေး စွေကာ ကြည့်ရုံနှင့်ပင် အထင်သေးသွားခဲ့သည်။ 'ယောက်ျား တန်ဖိုး ထမင်းချိုင့်ကလေးဆွဲကာ ရပ်နေပုံဟာ ဘတ်စ်ကားငါးစီးနှင့် အလွန်အသားကျနေတဲ့ ပုံမျိုး ပေါ်လွင်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ ဟာ ဘတ်စ်ကားကို မျှော်နေကျ မျက်လုံးမျိုး၊ သူ့နားတွေဟာ စပယ်ယာရဲ့ အော်ငေါက်သံကို နာခံနေကျ နားမျိုးဖြစ်လိမ့်မည်။ လူပုံက နေးနေးကွေးကွေး ပျော့ပျော့နွဲ့နွဲ့ပုံမျိုး၊ စီးပွားကို တက် တက်ကြွကြွ ရှာမည့်ရပ်မျိုးလည်းမဟုတ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်သက် လုံး ဘတ်စ်ကားပဲ တိုးစီးသွားတော့မည့်ဟန် ရောင်ရဲလွန်းသည့် လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။ ဒီလိုလူမျိုးကို သလင်းဖြူက ဘာကြောင့် ခေါင်းထဲထည့်ရမည်နည်း။ ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်း ပဲ့ချင်း မီးမှုတ်ဖို့ဆိုတာ သလင်းဖြူအဖို့ စိတ်ကူးထဲတောင် ထည့် ချင်သော ကိစ္စမဟုတ်ပါ။ အဲဒီလူရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေဟာ နူးညံ့ကြည်လင်လှပေမယ့် သလင်းဖြူက ချက်ချင်း မေ့ပစ်လိုက် သည်။

“မမ ... ဒီနာရီကို ရောင်းစားရင် ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ရမှာနော်၊ ရောင်းစားမယ် မဟုတ်လား မမ”

မြဖြူက မေးတော့မှ သလင်းဖြူ အတွေးတွေထဲက နိုးထလာသည်။ သလင်းဖြူက ခေါင်းကို ခပ်လေးလေးခါရမ်း လှိုက်ရင်း...

“ရောင်းစားလို့ မဲဖြစ်ဘူး မြဖြူ၊ သူများ ဥစ္စာ ပြန်ပေးရမယ်၊ သိမ်းထားမှဖြစ်မယ်၊ ကိုဖြူ မြင်လို့ မဖြစ်ဘူး သူသိရင် အတင်းယူပြီး ရောင်းစားပစ်မှာ၊ ပေး ... ပေး ... မကို”

သလင်းဖြူက နာရီကို အမြန်ယူပြီး လုံခြုံသော နေရာမှာ ဖွက်သည်။ အဲဒီညက သူမ ကောင်းကောင်းအိပ်လို့ မပျော်ခဲ့။ လှပဆန်းပြားသော အရောင်မျိုးစုံ တောက်ပပြာလက်သော စိတ်ကူးများကသာ သူမကို လွှမ်းမိုးထားခဲ့ပါသည်။

“ဆောင်ညို၊ မင်းကို၊ ဒေးဇစ်၊ လှဘုန်း ... မင်းတို့ ဘာတွေ စုံစမ်းလာလဲ၊ ငါ့ကို တစ်ခွန်းမကျန်ပြောကြ၊ အသေးစိတ် ပြောပြကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ ...”

နေဘွားက သူ့ရုံးအတွက် အရေးကြီးသော အစည်းအဝေး တစ်ခု မစမီ သူ့လူတွေကို အရင်ဆုံး စုဝေးစေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက်တော့ ဒီကိစ္စဟာ စီးပွားရေးကိစ္စလိုပဲ အရေးကြီးပါသည်။ တစ်ယောက်အားနှင့် ဆောင်သော်မရ၊ ငါးယောက်အားနှင့် ဆောင်သော် ရရမည်ဟု သူ ယုံကြည်ထားသည်။ အလုပ်ကိစ္စများဖြင့် မအားလပ်နိုင်သော သူလို အရေးပါအရာရောက်သူ တစ်ယောက်အဖို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် နောက်ကနေ

ဟိုကောင် လုလင်လို ထမင်းချိုင့်ကလေး ဆွဲပြီး ဘတ်စ်ကား တိုးစီးရင်း လိုက်ကြည့်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ အဲဒီလိုမျိုး လုပ်လည်း မလုပ်ချင်။ သူ့အဆင့်အတန်းနှင့် မလုပ်သင့်ဟုလည်း ယူဆပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ အသေးအမွှားကိစ္စကလေးကို ဒေးဗစ်တို့ လေးယောက်နှင့် လွဲထားပြီး တကယ့် အရေးပါသည့် နေရာကျမှ သူက လူလုံးထွက်ပြမည်ဟု စဉ်းစားထား၏။

“အဲဒီကောင်မလေး နာမည်က သလင်းဖြူတဲ့ ဆရာ”

“အိုကေ ... နာမည်လေးကလည်း လှတာပဲ၊ နောက်တော့ ကော ...”

“သူက မြို့ထဲက နာမည်ကြီး (... ...) ရွှေဆိုင်မှာ အလုပ် လုပ်ရပါတယ်၊ အလုပ်ချိန်က မနက် ၈ နာရီကနေ ည ၇ နာရီပါ။”

“ကျွတ် ... ကျွတ် ... သနားပါတယ်ကွာ၊ အလုပ်ချိန်က များလိုက်တာ”

“သူ့မှာ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ အရက်မူးမူးနေတတ်တဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်နဲ့ သူ ကျောင်းထားပေးနေရတဲ့ နှစ်တန်း ကျောင်းသူ ညီမလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ မိဘတွေ မရှိတော့ပါဘူး”

“သူ့ဘဝလေးက သနားစရာပဲ၊ တောက် ... အစ်ကိုလုပ်တဲ့

သူ အသုံးမကျလို့သာ ဒီလိုဖြစ်ရတာ၊ အဲဒီအစ်ကိုကိုပဲ သွားသတ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဪ ... ဟေ့ ... အရေးကြီးတာ ပြောဦးလေကွာ၊ သူ့မှာ ရည်းစား ရှိမရှိဆိုတာ ...”

“ခုပဲပြောမလို့ပါ ဆရာ၊ ကောင်မလေးမှာ လုံးဝ ရည်းစား မရှိဘူးတဲ့၊ ရှိလည်း မရှိခဲ့ဖူးဘူးတဲ့၊ ရှိဖို့ အရိပ်အယောင်လည်း မရှိဘူးတဲ့၊ တကယ့်ကို ရှားရှားပါးပါး အဖြူလေးပဲ ဆရာ”

“အိုကေ ... ကြိုက်သွားပြီ၊ ဒါမျိုးက ဒီခေတ်မှာ ရှားတယ်၊ တချို့ဆိုရင် အသက်ကဖြင့် ၁၆ နှစ်မပြည့်တတ်သေးဘူး၊ ရည်းစားက နှစ်ယောက်လောက်တော့ ထားပြီးပြီ၊ သူ့များကို ချစ်ပြီးသား နှလုံးသားကြီးကို မလိုချင်လို့ ငါ ဒီကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားတာ၊ ငါလိုချင်တာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ရသေးတဲ့ နှလုံးသား လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပဲ၊ ခုတော့ အဆင်ပြေသွားပြီ”

နေဘွားက အစည်းအဝေးလုပ်သည့် စားပွဲထိပ်မှာ ဆိုင်လျက်ရှိပြီး ဒေးဗစ်တို့ လေးယောက်က တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ထိုင်ကာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မတ်တတ်ထရပ်လျက် သလင်းဖြူနှင့် ပတ်သက်သည့် အချက်အလက်တွေကို တင်ပြနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နေဘွားက ဘာကိုမဆို အစည်းအဝေးဆန်ဆန်

စနစ်တကျ ပြောဆိုချင်သူ၊ စီမံခန့်ခွဲချင်သူ ဖြစ်သည်။ အချစ်ကိစ္စ မှာလည်း ဒီလိုပဲ လုပ်ဖို့ ကြံစည်ထားသည်။ သူ့က ငွေသာရှိလျှင် ဘာမဆို သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်ရမည်ဟု ခံယူသည်။

“ကဲ ... ငါ့သဘောထားကိုတော့ ပြောပြီးပြီ၊ မင်းတို့ သဘောထားကရော ဘယ်လိုရှိလဲ ...”

တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မတ်တတ်ထရပ် ပြောရပြန်သည်။

“ဒီလိုရှိပါတယ် ဆရာ၊ ကောင်မလေးကြည့်ရတာ ဆင်းရဲ ပေမယ့် အပေါစားတော့ မဆန်ပါဘူး၊ ဣန္ဒြေရတည်တည် ငြိမ်ငြိမ်လည်း ရှိတယ်၊ သူ့ အစ်ကိုကိုလည်း အတော် သည်းညည်းခံနိုင်တယ်လို့ သိရပါတယ်၊ ပြီးတော့ ရပ်ကွက် ထဲက ကောင်တွေကို ဘယ်ကောင်ကိုမှ ဖုတ်လေတဲ့ ငါ့ ရှိတယ်လို့မထင်လို့ အခြောက်တိုက် ဘဝမြင့်နေတယ်လို့ တောင် အပြောခံရပါတယ်”

“ကြိုက်တယ် ... အဲဒါမျိုးကို ကြိုက်တယ်”

“ဒါကြောင့် သလင်းဖြူဟာ သန့်သန့်လေး ဖြင့်တာပေါ့ စိတ်နေမြင့်တာရယ်၊ ရုပ်ကလေး မှန်နေအောင် ချောတာ ရယ် ... အဲဒီအချက်တွေကို ခြုံကြည့်ပြီး ဆရာနဲ့ သင့်တော် ပါတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်”

“လှဘုန်း ...”

“ကျွန်တော်လည်း သင့်တော်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“အောင်ညို ...”

“ကျွန်တော်လည်း ထောက်ခံပါတယ်”

“မင်းကို ...”

“သလင်းဖြူဟာ ဒီလောက် ဆင်းရဲပြီး ဒုက္ခရောက်နေပေ မယ့် သူ့ရပ်ရည် ချောတာကလေးကို ခုတ်လုပ် အသုံးချ နိုင်တဲ့ ဘာအလုပ်ကိုမှ မလုပ်ဘဲ ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင် စားသောက်နေပါတယ် ဆရာ၊ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှလည်း ရပ်ရည်ကို အားပြုပြီး ချူမစားခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ဒီတစ်ချက်နဲ့ တင် သူဟာ အဖိုးအနုထိုက်တန်နေပါပြီ”

“အိုကေကွာ ... အိုကေ၊ မင်းတို့ တင်ပြတဲ့ အချက်တွေ ထဲမှာ ဒီတစ်ချက်က အထိမိ အရှင်းလင်းဆုံးပဲ၊ အဲဒီတော့ ဒီနေ့ကစပြီး ငါ သူ့အချစ်ကို ရဖို့ ကြိုးစားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ...”

“အောင်မြင်ပါစေ ဆရာ”

အားလုံးက သံပြိုင်ပြောရင်း လက်ခုပ်တီးလိုက်ကြ သည်။

“အဲဒီအတွက် မင်းတို့ဆီက အကြံပြုမှုတွေကိုလည်း ငါ

လိုချင်တယ်၊ သလင်းဖြူရဲ့ အချစ်ကိုရဖို့ ငါ ဘာကို အား ပြုရရင် ကောင်းလဲ”

“ငွေကို အားပြုဖို့ ကျွန်တော် အကြံပြုပါတယ် ဆရာ၊ ငွေဆိုတာ မိန်းမတွေရဲ့ စိတ်ကို အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲစေနိုင် ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အိမ်က မိန်းမကို နမူနာထားပြီး ပြော ချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံများများ သူ့လက်ထဲ ထည့်နိုင်တဲ့နေ့ဆို သူ့မျက်နှာက ပြုံးနေပါတယ်၊ သူ့စကား တွေကလည်း ချိုပါတယ်၊ သူ့အမူအရာကလည်း နူးညံ့ သိမ်မွေ့ပါတယ်၊ သူချက်တဲ့ ဟင်းတွေက ပိုစားကောင်းပြီး သူဖျော်တိုက်တဲ့ သံပရာရည်က ပိုချိုလာပါတယ် ...”

“ကျွန်တော် ပိုက်ဆံနည်းနည်းပဲ အပ်နိုင်တဲ့ နေ့တွေကျရင် ရုပ်သာတူပြီး မျိုးရိုးဗီဇကွဲတဲ့ ပုံတူမျိုးဖွား ကလုန်းလိုမျိုး ပြောင်းလဲသွားပါတယ်၊ လေသံက မာ၊ အပြောအဆိုက အော်ကျယ်အော်ကျယ်၊ ခြေကိုဆောင့်နင်း ပြီး ငြူစုဆောင့်ဆောင့်၊ ဟင်းကို ဖြစ်သလိုချက်၊ သံပရာ ရည် ဖျော်တိုက်ရင်တောင် စေတနာမပါဘဲ ဖျော်လိုထင်ပါ ရဲ့၊ ချဉ်နပ်နေတာပဲ ဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ ... ဒေးဗစ် မင်းပြောတာ သဘာဝကျပါတယ်၊ ငါ လက်ခံတယ်၊ ထိုင်နိုင်ပြီ၊ လှဘုန်းကရော ဘာများ အကြံပြုချင်လဲ ...”

“ကျွန်တော်လည်း ဒေးဗစ်ရဲ့ အကြံပြုချက်ကို ထပ်ဆင့် ထောက်ခံပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မိန်းမ ‘မရ သေးလို့ ဒေးဗစ်လောက် အသေးစိတ် မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် ရည်းစား ကောင်မလေးက သူ ပူဆာတာ ကျွန်တော်ဝယ်ပေးရင် ပျော်နေပြီး ဝယ်မပေး နိုင်ရင် မျက်နှာ ရှစ်ခေါက်ချိုး ဖြစ်နေတာတော့ မြင်ဖူးပါ တယ်”

“အောင်ညို ...”

“သလင်းဖြူရဲ့ ဘဝမှာ လိုအပ်ချက်တွေ အများကြီးပါ ဆရာ၊ သူ့ရဲ့ မပြေလည်မှုတွေ၊ လိုအပ်ချက်တွေကို ဆရာ ဘက်က ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်ရင် သူ့စိတ်တွေ ဆရာအပေါ် အလွယ်တကူ ပျော့ပျောင်းညွတ်ယိုင် လာလိမ့်မယ်လို့ ထင် ပါတယ်၊ အဲဒါဆို ဆရာ ချစ်ရေးဆိုမယ့်လမ်းက အရမ်း ကို ဖြောင့်ဖြူးသွားပါလိမ့်မယ်”

“ဒါလည်း သဘာဝကျတာပဲ၊ မင်းကိုကရော ဘာပြောမလဲ”

“ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ပြောတာကို လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ထောက်ခံပါတယ် ဆရာ”

“ကောင်းပြီ ... ဒီလိုဆိုရင် သလင်းဖြူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လိုအပ်တဲ့ကိစ္စအဝဝကို မင်းတို့ တာဝန်ယူထားလိုက်တော့၊

ငါကတော့ ဒီညနေမှာပဲ နိုင်ငံခြား သွားဖို့ရှိတယ်။ အလုပ် ကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်မှဆိုရင် နှစ်ပတ်လောက်ကြာမှ ငါ ပြန် ရောက်နိုင်တော့မယ်။ ငါပြန်လာရင် လျှောက်ရမယ့် လမ်း က ချောနေအောင် မင်းတို့ အရင်ရှင်းထား။ ဟိုကောင် လုလင်ကိုလည်း သတိထား...”

“အလကားပါ ဆရာ၊ ဒီကောင်မှာ ငွေမှမရှိတာ၊ သူ့လခ လေးနဲ့သူ ခြစ်ခြတ်သုံးနေရတာ၊ ဘယ်မိန်းမက သူ့ကြိုက် မှာလဲ၊ မိန်းမမှန်ရင် ဘယ်မိန်းမမှ မဆင်းရဲချင်ကြပါဘူး ဆရာရယ်”

နေဘွားသည် ထိုကဲ့သို့ပင် တွေးခဲ့ပါသည်။ လုလင် ကို လျော့တွက်ထားလိုက်သည်။ နေဘွားမှာ ရှိသော ချမ်းသာ ကြွယ်ဝမှုဖြင့်သာ သလင်းဖြူရဲ့ စိတ်နှလုံးကို သိမ်းပိုက်နိုင်လိမ့် မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ မြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားမိတဲ့အဖြစ်၊ ရင် ခုန်တိမ်းပွားသွားမိတဲ့ အဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက်ဆန်းသလဲ။ သူ့ ဘဝမှာ မိန်းမများစွာ တွေ့ဖူးခဲ့ပြီ။ ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးခဲ့။ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် စိတ်ခံစားမှုကို သူက အံ့သြ သည်။ ပြီးတော့ သလင်းဖြူကို မက်မောပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ သူ မက်မောသော အရာကို ရမှဖြစ်မည်ဆိုတာ သူ့ရဲ့ ခံယူချက်ဖြစ် သည်။ မရရအောင် လုပ်ဆောင်တတ်တာဟာလည်း သူ့အကျင့်

ဖြစ်သည်။ ငွေဘယ်လောက်ကုန်ပါစေ သူ့ဂရုမစိုက်။ အရေးကြီး တာက သူလိုချင်တာ ရဖို့သာဖြစ်သည်။

‘နေဘွားက ဒေးဗစ်တို့ လေးယောက် လုပ်ရမည့် ကိစ္စတွေကို မှာကြားပြီးနောက် အဲဒီ ညနေမှာပဲ နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်သွားခဲ့’သည်။

“ဒါဒါ ... ဒီဒီ ... ကြွေးတွေ ကျေသွားပါပြီကွယ် ... ၊ ငါ့ညီမ
လေးကို ကြွေးလာတောင်းမှာ မပူရတော့ပါဘူးကွယ်၊
တူနဲ့တယ်နဲ့ ... ”

သလင်းဖြူ အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်စဉ်မှာပင် ထူးဆန်း
သော မြင်ကွင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။ ကိုဖြူသည် သူ
ပြောချင်တာတွေကို သိချင်းလုပ်ဆိုရင်း ပျော်မြူးနေသည်။ သူ
ရှေ့မှာတော့ အကောင်းစား နိုင်ငံခြားဖြစ် အရက်ပုလင်းတွေ
တန်းစီချထားသည်။ အရက်ကဆို အမြည်းဆိုလို့ ကန်စွန်းရွက်
ကြော်ကလေး၊ မြေပဲလှော်ကလေးတောင် အနိုင်နိုင် စားရတဲ့
ကိုဖြူ ရှေ့မှာတော့ ဓမ္မပျံ့နေသည့် အသားကင် ငါးကင်များနှင့်
သိဟိုင့်စေ့များ၊ အသားလုံးကြော်များကို များပြားမောက်လျှော
တွေ့ရသည်။

၁၀၈ ပုညဇင်

“ကိုဖြူ... ဒါတွေ ဝယ်ဖို့ ဘယ်ကပိုက်ဆံရသလဲ...”

“အဲဒါ ကြွားချင်လို့ နင့်ကို စောင့်နေတာပေါ့ ညီမလေးရဲ့၊
ငါ ဒီနေ့ ထိပေါက်လာလို့လေ”

“ထိပေါက်တယ်... တကယ်...”

“အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ထိပေါက်တာမဟုတ်ပေမယ့်
ထိပေါက်သလိုပဲ ငွေတွေရတာကို ပြောချင်တာ... ပြောချင်
တာ”

“ကဲ... လိုရင်းကိုပြောပါ ကိုဖြူရယ်”

“ဒီလိုပါဟာ... ဒီလိုပါ၊ ဒီနေ့မနက် ငါ လမ်းထိပ်အရက်
ဆိုင်မှာ အရက်သောက်နေတုန်း ဗြုန်းဆို ဖိုးပေါ်ကကျလာ
သလိုမျိုး လူလေးယောက် ရောက်လာတယ်၊ ငါကတော့
သူတို့ကို မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ကတော့ ငါ့ကို
သိပုံရတယ်၊ သူတို့က မေးတယ်၊ ငါ့ကို အကြွေးဆပ်စရာ
ဘယ်လောက်ရှိသလဲတဲ့၊ ငါလည်း စာရင်းတွက်ပြလိုက်
ရော ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို ဗြုန်းခနဲ ငါ့ရှေ့ချပေးတယ်၊ အဲဒီ
ပိုက်ဆံနဲ့ အကြွေးဆပ်လိုက်တဲ့၊ ခင်ဗျားလည်း လိုတာရှိ
ရင် သုံးတဲ့၊ ပိုတာကို ခင်ဗျား ညီမလက်ထဲ အပ်လိုက်တဲ့၊
နောင်လည်း ထပ်ပေးဦးမယ်တဲ့၊ ခင်ဗျား ညီမကို ကောင်း
ကောင်း စောင့်ရှောက်ပါ၊ စိတ်မဆင်းရဲပါစေနဲ့တဲ့၊ အဲသလို

မေတ္တာဖြင့်လယ်ယူသည် ၁၀၉

“မှာပြီး ဗြုန်းခနဲ ပြန်ပျောက်သွားတယ်၊ ငါ့မှာ အံ့ဩလွန်း
လို့ အိပ်မက်များလားလို့ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်ပြန်ဆိတ်ကြည့်
ရတယ်”

သလင်းဖြူသည် ကိုဖြူ တကယ်ပြောတာ ဟုတ်
မဟုတ် အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။

“ဟ... ဘာကြည့်တာလဲ၊ မယုံလို့လား၊ မယုံရင် မနက်က
ငါထိုင်တဲ့ဆိုင်မှာ သွားမေးကြည့်၊ သူတို့လည်း သိတယ်”

ဒါဟာ တကယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့်ဆိုတာ သလင်းဖြူ
စဉ်းစားမရတာမို့ တွေဝေနေသည်။

“ဟာ... နင့်ကြည့်ရတာ ငါ့ကို မယုံသလိုပဲ၊ ဟိုမှာ မယုံ
ရင် သေတ္တာသွားဖွင့်ကြည့်၊ ပိုတဲ့ ပိုက်ဆံရှိတယ်၊ ငါ့
အတွက် အရက်ဖိုးချန်ထားပြီး ကျန်တာ နင်ယူသုံးလိုက်”

သလင်းဖြူက သေတ္တာကို သွားဖွင့်ကြည့်တော့
တကယ်ပဲ ပိုက်ဆံတွေရှိနေသည်။ တစ်သိန်းလောက်တောင် ရှိ
လိမ့်မည်။

စဉ်းစားရင်းကပင် သလင်းဖြူ အာရုံထဲမှာ လက်ခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။ ဒါပဲပေါ့...။ သလင်းဖြူ မျှော်လင့်တဲ့အတိုင်း
ဒါဟာ ဟိုလူ့ အစီအမံဆိုတာ သေချာပါသည်။ သူမတစ်ပါး
သလင်းဖြူရဲ့ ဘဝမှာ ထူးထူးခြားခြား ပတ်သက်ထားသူမရှိခဲ့ပါ။

သလင်းဖြူရဲ့စိတ်မှာ ရုတ်တရက် ပျော်ရွှင်ကျေနပ်သွားသည်။ သို့သော် ... ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ရင်ထဲမှာ ဘဝင်မကျသလိုကြီး ဖြစ်နေသည်။ သလင်းဖြူ မျှော်လင့်တာက ဒီလိုပုံစံမဟုတ်ပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုကိုသာ လိုချင်သည်။ ငွေမက်သည်မှန်သော်လည်း ဒီလိုပုံစံမျိုးကြီးကို မနှစ်လို ...။

“အဲ့ဒီ လူလေးယောက်က ဘယ်လိုပုံစံတွေလဲ ကိုဖြူ။”

“ကြည့်ရတာ သူ့ငွေ ဥပမိမျိုးတော့ တစ်ယောက်မှမပါဘူး။

ဟ၊ အကုန်လုံးက သူ့ငွေနောက်လိုက် ပုံစံမျိုးတွေချည်းပဲ”

သလင်းဖြူရဲ့ အထင်ဟာ ပိုပြီးသေချာသွားသည်။ ကိုဖြူကတော့ ဘာမှ နက်နက်နဲနဲ မစဉ်းစားဘဲ အရက်ဆက်သောက်နေသည်။ သူ့အဖို့တော့ အရက်မှန်မှန် သောက်ရလျှင် ပြီးပြီ။

သလင်းဖြူ နောက်တစ်နေ့ အလုပ်သွားတော့ သလင်းဖြူရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူ့ကို တွေ့ရမလားဟု သတိထားကြည့်မိသော်လည်း မတွေ့ရချေ။ တစ်ခါတော့ သလင်းဖြူကို စောင့်ကြည့်နေသည် ထင်ရသော လူလေးယောက်ကိုသာ ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရဖူးသည်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေမှာပင် နောက်ထပ် အံ့ဩစရာ တစ်ခုကို ကြုံရပြန်သည်။

အဲ့ဒီ ညနေမှာ သလင်းဖြူ ပြန်လာတော့ မြဲဖြူက အဝတ်သစ် အစားသစ်တွေ ဝတ်လျက် ခုန်ပေါက်ပြေးထွက်ကြွသည်။

“မမ ... မမ ... ဒီမှာ လာကြည့် ... အများကြီးပဲ၊ မြဲဖြူ၊ မို့ ပစ္စည်းတွေ အများကြီးပဲ”

မြဲဖြူ ဆွဲခေါ်သည့် အိမ်ထဲကို သလင်းဖြူ အပြေးလိုက်လာရသည်။ အိမ်ထဲမှာတော့ များပြားသော ပစ္စည်းတွေ စုပြုံနေပြီး မြဲဖြူက တစ်ခုချင်း ယူချပြနေသည်။

“ဒါက မြဲဖြူကစားဖို့ အရပ်၊ ဒါက မြဲဖြူ ကျောင်းတက်ရပ် လွယ်ဖို့ လွယ်အိတ်နဲ့ စာအုပ်တွေ၊ ဒါက မြဲဖြူ ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားတွေ၊ အများကြီးပဲ တွေ့လား၊ အခု မြဲဖြူ ဝတ်ထားတာ လှတယ်မဟုတ်လား။”

“ဒါတွေ ဘယ်က ရသလဲ ညီမလေး။”

“ဦးဦး လေးယောက် လာပေးသွားတာ”

“လေးယောက် ...”

သလင်းဖြူက သံယောင်လိုက်၍ ရေရှုတ်သည်။ သေချာသပေါ့၊ ဟို လေးယောက် လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မည်။

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့၊ အဲ့ဒီ ဦးဦး လေးယောက်က မြဲဖြူ

ဖို့တဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေ ပေးသွားတာ၊ မုန့်ဖိုး ပိုက်ဆံတွေလည်း

ပေးသွားသေးတယ်၊ မြဖြူ မုန့်စားချင်ရင် ဒီပိုက်ဆံထဲက သုံးတဲ့၊ မမဆီမှာ မတောင်းရဘူးတဲ့၊ ပိုရင် မမကို ပေး လိုက်တဲ့၊ မြဖြူ မယူဘူး၊ မမပဲယူ၊ အင်း... မြဖြူက ဒါတွေပဲ ယူမယ်”

မြဖြူ လှမ်းပေးလိုက်သော ပိုက်ဆံဟာ ငါးသောင်း ထက်တော့ မနည်းနိုင်ပေ။ သလင်းဖြူသည် သက်ပြင် ကိုသာ ချမိ၏။ ရင်ထဲမှာလည်း ဝမ်းသာသလို ဝမ်းနည်းသလို ဒွါဟတွေ ဖြစ်နေသည်။

မဟုတ်သေးပါဘူး... ဒါ ဝမ်းသာရမှာ မဟုတ် လား။ သူမ မျှော်လင့်သော ဘဝကို ရဖို့ နိဒါန်းပျိုးလာခဲ့ပြီပဲ။ လောလောဆယ် ရသည့် ငွေကကိုမနည်း။ ကြွေးတွေလည်း ကြေ ကာ လပေါင်းအနည်းငယ်အထိ အသက်ရှူချောင်နိုင်သည်။

ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် တစ်ဖက်ကလည်း ခြေလှမ်းတွေ စိပ်လာခဲ့သည်။ သူတို့က သလင်းဖြူနဲ့တော့ ထိပ် တိုက် မတွေ့ဘဲ လက်သီးပုန်းထိုးနေသည်။ သလင်းဖြူ မရှိသည့် အချိန်တွေကျမှ အိမ်ကိုရောက်လာကာ ဘာမှ နားမလည်သည့် ညီမလေးနှင့် ကိုဖြူကို ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ပေးသွားလေ့ရှိသည်။ သလင်းဖြူအတွက် ပေးသွားသည့် အဝတ်အစားတွေဟာ ထိရက် စရာ မရှိအောင် ကြွရွလှပသည်။ ပိနပ်၊ အိတ်၊ ရေမွှေး၊ မိတ်ကပ်

ကအစ အားလုံး အပြည့်အစုံပေးသွားသည်။ သလင်းဖြူသည် ထိုပစ္စည်းတွေကို မြင်ရ၊ ထိတွေ့ရတိုင်း ဆန်းကျယ်မှုဖြင့် ရင် တထိတ်ထိတ် ခုန်စပြုသည်။ သူမက အလိုမကျချင်သလို ဖြစ် မိသည့်စိတ်ကို ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး လှပသော အနာဂတ်ကိုသာ ကြိုတွေ့စိတ်ကူးနေလိုက်သည်။

တစ်ညသော အခါမှာ သလင်းဖြူက ပိုးသားညဝတ် အင်္ကျီလေး တစ်ထည်ကို ယူဝတ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာထက်မှာ ညင်သာ စွာ လဲလျောင်းရင်း စိတ်ကူးယဉ်မိလေသည်။

ခုလို တစ်ခါလေးပဲ ဆုံးဖူးလိုက်တာတောင် သူဟာ သလင်းဖြူအတွက် ဒီလောက် ပြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခဲ့ရင် သလင်းဖြူ တို့ ချစ်သူဖြစ်ကြတဲ့ အခါ၊ လက်ထပ်ဖြစ်ကြတဲ့ အခါ ဘဝဟာ ဘယ်လောက်တောင် ခမ်းနားလှပလာမှာပါလိမ့်ဟု ကြိုတွေ့စိတ် ကူးယဉ်သည်။

အမြဲ အားငယ်နှမ်းလျနေခဲ့ရသော သလင်းဖြူရဲ့ ဘဝသည် ခုမှပင် အားအင်တွေပြည့်လာသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဒီမတိုင်ခင်ကတော့ သလင်းဟာ ကူကယ်ရာမဲ့စွာ ရပ်တည်နေခဲ့ သည်။ ကိုဖြူကိုရော မြဖြူကိုပါ ချစ်ရသည်မှန်သော်လည်း အလွန်ပင်ပန်းရသည့် အခါတွေမှာတော့ ကိုဖြူရဲ့ မသိတတ်မှု၊ ဘာဝန်မဲ့မှုတွေကို စိတ်ဆိုး စိတ်ကုန်နေကာ ညီမလေးကြောင်း

စရိတ်အတွက် လိုအပ်ချက်တွေ ရှိလာလျှင်လည်း စိတ်ညစ်ရပြန်သည်။

အဲဒီလို အချိန်တွေမှာတော့ မိန်းမပီပီ တစ်ယောက်ယောက် ရဲ့ အရိပ်ကိုခိုကာ အေးအေးသက်သာ မှီခိုအားကိုးနေလိုက်ချင်သေးသည်။ လက်ရှိဘဝထဲကလည်း ပြေးထွက်ချင်ခဲ့သည်။ ခုတော့ ထွက်ပြေးရမည် လမ်းစကို ပျယုမြင်ရပြီမို့ အတက်ချင်လာရသည်။

သလင်းဖြူသည် သူဟာ ဘယ်တော့များ သလင်းဖြူရဲ့ ရှေ့ကို ဘွားခနဲ ရောက်လာမလားရယ်လို့ မျှော်မောရင်နဲ့ နေခဲ့ရသည်။ ဒီလိုနှင့် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်ဆုံးခဲ့ကာ သူ့ထဲက အံ့ဩစရာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ဖြည့်ဆည်းပေးမှုတွေကို လက်ရှိရှိခဲ့သည်။

တစ်နေ့ သလင်းဖြူ အလုပ်ကပြန်လာတော့ အိတ်ခါး သော့ခတ်လျက် တိတ်ဆိတ်နေတာကို ကြုံရသည်။

ကိုဖြူရေ... ကိုဖြူ၊ မြဖြူရေ...ညီမလေး။”

သလင်းက လှမ်းအော်ခေါ်သော်လည်း ဘာမှ မထူးခြား။ ထိုအခိုက်မှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်က သလင်းထံ ရောက်လာကာ ...

“အစ်မ ... အစ်မ ခေါ်မနေနဲ့၊ ကိုဖြူနဲ့ မြဖြူက ဒီမှာမတော့ဘူး၊ အိမ်ပြောင်းသွားပြီ”

“ဟယ်... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ မနက်ကပဲ ရှိသေးတာ၊ ဒီကိစ္စအစ်မလည်း ဘာမှမသိရပါလား။”

“တကယ်ပြောတာ အစ်မရ၊ နေ့ခင်းကပဲ အားချင်းပြောင်းချသွားတာ၊ အစ်မကို တွေ့ရင် ပြောပေးဖို့လည်း ကျွန်တော့်ကို ကိုဖြူ မှာသွားတယ်”

“ဘယ် ... ဘယ်ကို ပြောင်းသွားတာလဲဟင်”

“မသေးပါဘူး အစ်မရ၊ ဟိုဘက် သုံးအိမ်ကျော်လေးတင်ပါ၊ အဲဒီ တိုက်ခံအိမ်ကလေးကို ပြောင်းသွားတာ၊ ငှားထားတဲ့ အစ်မတို့ အခန်းကိုတောင် ပြန်အပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အစ်မတို့တော့ ထိပေါက်ပြီထင်တယ်”

သလင်းဖြူသည် မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩကာ ခဏကြက်သေသေနေသည်။ ပြီးမှ သုံးအိမ်ကျော်သို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့သည်။ အဲဒီအိမ်ဟာ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ အကောင်းဆုံးဆိုတာ သလင်းဖြူ သိပါသည်။ အိမ်ပိုင်ရှင်က တဖြည်းဖြည်း စီးပွားလျှော့ကာ အိမ်ရောင်းပြီး အခန်းပြန်ငှားနေမယ် စိတ်ကူးတာကိုလည်း တစ်ရပ်ကွက်လုံးက သိပါသည်။ အဲဒီအိမ်ကို ပြန်ဝယ်ဖို့ကိုလည်း စိတ်ကူးတောင် မယဉ်ခဲ့မိပါ။

“ကိုဖြူ... ကိုဖြူ”

“မမ လိုက်လာပြီ ကိုကြီးရေ၊ မမ လိုက်လာပြီ”

သလင်းဖြူ လှမ်းခေါ်တော့ ညီမလေးက ပြေးထွက်ကြသည်။ ကိုဖြူကလည်း ပြုံးပြီးနေသော မျက်နှာဖြင့် ထွက်လာပါသည်။

“လာ ... ညီမလေး လာ၊ ငါဖြင့် ဟိုကောင်လေး လာမှ ပြောပါမလားလို့ စိတ်ပူနေတာ၊ လာ ... ဒါ နင့်အိမ်ပဲ၊ ဒီအိမ်ကို နင့်ပိုင်ပြီ၊ နင့်နေဖို့ သူတို့ ဝယ်ပေးသွားတာ”
“ဘာတွေဖြစ်ရတာလဲ ကိုဖြူရယ်၊ သလင်းကို ရှင်းပြစမ်းပါဦး။”

“ဒီလိုဟာ ... မနက် နင်အလုပ်သွားပြီး မကြာခင် ဟိုလူလေးယောက် ရောက်လာတယ်၊ ငါတို့ နေတဲ့အိမ်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး စုတ်နေလို့ မနေသင့်တော့တဲ့အကြောင်း ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုဘက်က အိမ်ရောင်းမယ်ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကိုတွေ့ပြီး အဲဒီအိမ်ကို သွားဝယ်ပေးမယ်ပြောပြီး နောက်တော့ ငါတို့ကို အမြန်ဆုံး ပြောင်းခိုင်းတော့တာပဲ၊ ငါလည်း အရမ်းပျော်ပြီး အမြန်ပြောင်းလာလိုက်တာ၊ မြဖြူလည်းအရမ်းပျော်နေတာ၊ ဟုတ်တယ် မှတ်လား မြဖြူ။”

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့၊ မြဖြူဖြင့် အရမ်းပျော်တာပဲ သိလား”

သလင်းဖြူသည် ဘာမှမပြောလိုတော့ဘဲ အိမ်ရှေ့မှာ ပင် နွမ်းလှစွာ ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ဝမ်းပမ်း

တနည်းကြီး ဖြစ်လာသည်။ ရင်ဆိုင်တွေ့နေရသည့် အခြေအနေအတွက် ပျော်တာက နည်းနည်း၊ စိတ်လှုပ်ရှား ထိတ်လန့်လာတာက များများဖြစ်လာသည်။ ဒီလိုအချိုးမျိုးကို သူ ဘယ်လောက် ကြာကြာ ချိုးနေမှာလဲ မသိနိုင်။ တွေ့စမှတော့ သူ့စကားပြောပုံဟာ နည်းနည်း ရင့်ကြောသလိုပဲတော့ ထင်ခဲ့မိသေးသည်။ ခုကော သူ့လုပ်ပုံတွေဟာ မရင့်ကြောဘူးလား။ လူကိုတော့ အရေးလုပ်ပြီး လာတွေ့ဖော်မရ၊ အပင်ပန်းခံ မကြိုးစားဘဲ တပည့်လက်သားကနေ တစ်ဆင့် စေခိုင်းနေပုံတွေကို ရင်ထဲမျက်ရှုကာ စိတ်ဓာတ်ကျလာရပြန်သည်။

သလင်းဖြူဟာ ငွေမက်သည်မှန်သော်လည်း ချမ်းသာသည့် ဘဝကို မျှော်မောရသည် မှန်သော်လည်း ကိုယ်နဲ့မရင်းနှီးသည့် သူစိမ်းယောက်ျားထဲမှ အကူအညီတွေကို ဘာမှန်းမသိဘဲ ယူနေရသည့် အဖြစ်ကိုတော့ မကြိုက်ချင်။ ကိုယ် လက်ထပ်ပြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ တရားဝင် မြှောက်စားခြင်းကိုသာ လိပ်ပြာသန့်သန့် လက်ခံလိုသည်။

သလင်းဖြူသည် တွေးရင်း စိတ်တိုလာကာ ကိုဖြူဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်လိုက်ရင်း ...

“သူများပေးတိုင်း ယူစရာလား ကိုဖြူ၊ သူတို့က ဘာကို မျှော်ကိုးပြီး ပေးသလဲဆိုတာ နည်းနည်းမှ မဆင်ခြင်မိဘူးလား။”

၁၁၈ ပုညဝင်

“ငါ့ကို မဆူပါနဲ့၊ ညီမလေးရာ၊ သူတို့ ကြည့်ရတာတော့ လူကောင်းတွေပါ။ တို့ကို ဘာမှ ဒုက္ခလာပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“တော်ပါပြီ... အစ်ကိုရယ်၊ သလင်း ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး”

သလင်းက အိမ်ထဲလည်း မဝင်ချင်သေးတာမို့ အိမ်စမှာပင် အရပ်ကြီးပြတ်ထိုင်ကာ ခုတလောမှာမှ ဆန်းကြယ်စွာ ဖြစ်လာသည့် အပြောင်းအလဲနှင့် အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်တွေးငြိမ်သက်နေသည်။ အဲဒီအခိုက် တစ်ဖက်အိမ်မှ စပ်စုအတင်း ပြောတတ်သော အဒေါ်ကြီးက သလင်းဖြူတို့ အိမ်ဘက်ကူးလာကာ ...

“သလင်းဖြူတို့ ဗြန်းစားကြီး သူဌေးဖြစ်သွားကြတယ်ဆို စီးပွားတွေ တက်လာတယ်လို့လေ ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ...”

အဒေါ်ကြီး စကားက တစ်မျိုးအဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ဆောင်ကာ လှောင်သရော်ဟန် စွက်နေသည်။ ထိုအခဏမှာပင် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးလျက် သလင်းဖြူ ရင်တွေတုန်လာသည်။

သလင်းဖြူတို့ အိမ်နီးချင်းများ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှ လူများထဲမှာတော့ သူမ သတိမထားမိခင်ကပင် သတင်းစကားတို့ ပျံ့နှံ့နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဒီသတင်းဟာ ခုတလော ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ခေတ်စားနေသော သတင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာ တီးတိုးပြောကြသည်။ အရက်ဆိုင်ထဲမှာ မူးမူးနှင့် ပြောကြသည်။ ဈေးသွားရင်း လမ်းမှာတွေ့လျှင်လည်း လက်တို့ပြောကြသည်။ အားနေကာ အတင်းပြောဝါသနာပါသူများကလည်း အိမ်လည်သွားရင်း သတင်းဖြန့်ဖြူးကြလေသည်။

“ကိုဖြူရဲ့ အရက်ကြွေးတွေကို အကုန်ဆပ်ပေးသွားရုံတင် မကဘူးတဲ့တော်၊ ပိုက်ဆံတစ်ထုပ်ကြီးကိုလည်း ကိုဖြူရဲ့ မှာ ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချပေးသွားတာတဲ့၊ ငါ့ယောက်ျား အရက်သွားသောက်ရင်း သေသေချာချာကို မြင်ခဲ့တာ

“ဪ... ဒါတင် ဘယ်ကပါမလဲ...၊ မြဖြူလေးဖို့ ပစ္စည်းတွေ၊ ကိုဖြူဖို့ အရက်ပုလင်းတွေ၊ သလင်းဖြူဖို့ အဝတ်အစားတွေ လာဖို့တာလည်း မြင်လိုက်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်လို့လားဟယ် ... ဘယ်သူမြင်တာတဲ့လဲ”

“သလင်းဖြူတို့ အိမ်နီးချင်း မအေးလှကိုယ်တိုင် မြင်တာ”

“အိမ်တောင်ဝယ်ပေးပြီးပြီဆို ...”

“ဟုတ်ပါ... ချက်ချင်းဝယ်၊ ချက်ချင်းပြောင်းသွားတာ”

“အေးလေ ... သလင်းဖြူကလည်း သိပ်လှတော့ ဒီလောက် တော့ ရင်းရုရှာပေါ့၊ အဲဒီလူဟာ တော်တော်ချမ်းသာတဲ့သူပဲ ဖြစ်မယ်”

“သူကိုယ်တိုင်တော့ တစ်ခါမှ လာတာ မတွေ့ဘူးနော်၊ သူ့တပည့်တွေပဲ လာတာတွေ့တယ်”

“ကိုယ်တိုင်လာရင် တခြားသူတွေ သိသွားမှာစိုးလို့နေမှာ ပေါ့၊ ဒီလိုပဲ ... သားကြီး မယားကြီးရှိတဲ့သူဆိုတာ ...”

သလင်းဖြူသည် အဲဒီ သတင်းစကားတွေ ပြန်ကြား

စကား အသက်ရှူရပ်မတတ် ရင်ထဲ ဆိုကြပ်ကာ ဘုရားလည်း တမိ၏။ လူတွေရဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေ ဒီလောက် ကျယ်ပြန့်ပွထ နေမှန်းလည်း မသိခဲ့ရ။

သူမမှာ ဘာတွေကို ဘယ်လို ဖြေရှင်းကာ ဒီအဖြေ

အပျက်ထဲက ဘယ်လိုရန်းထွက်ရမှန်း မသိဘဲ မွန်းကြပ်လာသည်။ ရင်ထဲမှာ ဒေါသက အရှိန်အဟုန်ဖြင့် အံ့ဖွဲ့လာသည်။

တစ်နေ့ သလင်းဖြူ အလုပ်သွားချိန်မှာ လူလေး ယောက် မလှမ်းမကမ်းက လိုက်ပါလာတာကို တွေ့ရသည်။ သလင်းဖြူ လှည့်ကြည့်တော့ လေးယောက်စလုံးက ခြေလှမ်းတွေ ကို ရပ်ကာ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် လုပ်နေသည်။ သူတို့ကို သူမ ရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာ ... ရှင်တို့ ကျွန်မနောက်ကို လိုက်လာတာ မဟုတ် လား၊ ရှင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဟိုလေ ... ကျွန်တော်တို့က ဝန်ထမ်းတွေပါ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“ကျွန်မ အစ်ကိုကို လာလာပြီး လာဘ်ထိုးနေတာ၊ စည်းရုံး နေတာ ရှင်တို့ပဲ မဟုတ်လား”

“လာဘ်ထိုးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စေတနာပါ”

“အဖြစ်မှန်ကို အမှန်ကန်ဆုံး ပြောပြပါ၊ ရှင်တို့ မပြော ဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်မကို လိုက်နှောင့်ယှက်နေတယ်ဆိုပြီး တိုင်လိုက်မယ်”

“ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ပြောပါမယ်”

“ဒီလောက်လည်း ဒေါသမကြီးပါနဲ့၊ ခင်ဗျားက မကြာခင်

ကံကောင်းတော့မယ့် မိန်းကလေးပါ။ စိတ်ကို အေးအေး ထားပါ။ ဒီလိုပါ ... ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်က ဦးနေဘွားရဲ့ ဝန်ထမ်းတွေပါ”

“ဦးနေဘွားဆိုတာ ...”

“ဦးနေဘွားဆိုတာ သိပ်ချမ်းသာ၊ သိပ်အရည်အချင်းရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သူဌေးပါ။ ဂုဏ်အရ ဦးတပ်ခေါ်ပေမယ့် အသက်က ငယ်ငယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ လူပျိုပါ။ ရည်းစားလည်း မထားဖူးပါဘူး။ သူက ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာ ခင်ဗျား ဆံပင်နဲ့ သူ့နာရီနဲ့ ငြိသွားတဲ့အချိန်က စပြီး ခင်ဗျားက ငြိသွားတဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့ခမျာ အလုပ်အေးလင် နိုင်ရှာတော့ ခင်ဗျားအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ကပဲ စုံစမ်းပေးပြီး သူလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေကို လိုက်လုပ်ပေးနေရတာပါ”

“ဒါဆို သူက အခုဘယ်မှာလဲ”

“နိုင်ငံခြားသွားပါတယ်။ မသွားခင် သလင်းဖြူအတွက် လိုအပ်တာ ဖြည့်ဆည်းပေးပြီး စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ မှာခဲ့လို့ပါ”

“ရှင်တို့ စောင့်ရှောက်တာ ကောင်းလွန်းလို့ အခု အရပ်ထဲမှာ ကျွန်မ ဘာပြောခဲ့နေရသလဲဆိုတာ သိရဲ့လား၊ လူဆို

တာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ နေတာရှင်၊ ရှင်တို့က တာဝန်ကျေပြီး ရော လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်နေတော့ ရပ်ကွက်က ယုန်ထင်ကြောင်ထင်ဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ဆောရီးပါဗျာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်။ စေတနာလွန်ကဲသွားပါတယ်။ စေတနာအများတွေပါ။ ခဏလေး သည်းညည်းခံပေးပါ။ သူဌေးလည်း ပြန်လာတော့မှာပါ”

သူတို့က အထပ်ထပ် တောင်းပန် နားချလိုက်သော်လည်း သလင်းဖြူ စိတ်မပြေချင်သေးပေ။ အလုပ်က ပြန်လာတဲ့အခါ ကားဂိတ်ကနေ အိမ်အထိ လမ်းဆင်းလျှောက်ရတိုင်း ကိုယ့်ကို သတိထား လှမ်းကြည့်နေကြသည့် မျက်လုံးတွေကို စိတ်ကုန်သည်။

တစ်နေ့မှာ သလင်းဖြူ အလုပ်ကအပြန် ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် မိန်းမနှင့် တည်တည်တိုးရကာ သူမက သလင်းဖြူကို ခနဲ့သလို ရွဲ့သလို ပြောသည်မှာ ...

“နေကောင်းလား သလင်းဖြူ... သတင်းတွေ ကြားတယ်နော်၊ ဘယ်တော့ မင်္ဂလာဆောင်မှာလဲ၊ လူပျိုသူဌေးကို ရရင်တော့ ကံကောင်းတယ် ဆိုရမှာပေါ့”

သူမ လှည့်ထွက်သွားတော့ သလင်းဖြူ အံတစ်ချက် ကြိတ်မိသည်။ ခုချိန်မှာတော့ ကိုယ့်ဘက်က ဘာကိုမှလည်း နေရရာရာ မပြောနိုင်။

လှပသော အနာဂတ်ကို စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိသော သလင်းဖြူသည် လောလောဆယ်မှာတော့ ပေါက်ကွဲလုမတတ် ဒေါသတွေကို ထိန်းချုပ်ထားခဲ့ရပါသည်။

သလင်းဖြူရဲ့ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲလုဆဲဆဲတစ်နေ့မှာ အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

အလုပ်နားသည့်ရက် ညနေခင်းကလေးမှာ သလင်းဖြူတို့ အိမ်ရှေ့သို့ သူမအဖို့ မြင်တောင်မမြင်ဖူးခဲ့သော နက်ပြာရောင် ဇိမ်ခံကားကြီးတစ်စီး ရပ်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုကားရဲ့ တံခါးချပ်တွေ ပွင့်ဟလာချိန်မှာ သူမက နေဘွားများလားဟု သိချင်စိတ် လှုပ်ရှားစွာ လှမ်းကြည့်မိသော်လည်း တကယ်တမ်း ဆင်းလာတာက ဟိုလူလေးယောက်သာပင် ...။

“သလင်းဖြူ ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သူဌေး ဖို့နေပဲ ပြန်ရောက်ပါတယ်၊ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ သလင်းဖြူနဲ့

တွေ့ဖို့ စီစဉ်ခိုင်းလို့ ကျွန်တော်တို့ အားချင်း စီစဉ်လိုက်ရတာပါ။ အခု ဆရာက Hotel Nikkol မှာ သလင်းဖြူနဲ့ အတူ ညစာစားရင်း စကားပြောဖို့ စောင့်နေပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့စေချင်ပါတယ်။ ဆရာက ပန်းရောင် ဂါဝန်ကလေး ဝတ်ပြီး ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ချလာခဲ့ဖို့လည်း မှာလိုက်ပါတယ်။

ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည့်အဖြစ်ကို သိပ်ဘဝင်မကျလှသော်လည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူမ အလှပြင်ရပါသည်။ သူပိုင်တဲ့ အရုပ်ကလေးလို့ သူ့စိတ်တိုင်းကျ ဝတ်ခိုင်းလိုက်သည့် အတွက်တော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားရသည်။

ကားပေါ်မှာ လိုက်ပါလာချိန်မှာတော့ ခမ်းနားလှသည့် အခြေအနေကို ကျေနပ်ချင်မိကာ စိတ်ခံစားမှုတွေ ဂျစ်ဆွေးနေပါသည်။

သူကတော့ ရေကျွန်းကန် ပြာလဲ့လဲ့လေး နံဘေးမှာ အေးဆေးစွာ စမတ်တကျထိုင်ရင်း သူမကို စောင့်နေခဲ့ပါသည်။

“ထိုင်ပါ သလင်းဖြူ... မင်း ကိုယ့်ကိုတော့ မှတ်မိမှာပါနော်”

“မှတ်မိပါတယ်... ရှင်နာရီလည်း ကျွန်မဆီမှာလေ၊ နောက်တွေ့ဖြစ်ရင် ပြန်ပေးဖို့ ကျွန်မ သိမ်းထားတယ်”

“ပြန်ပေးဖို့မလိုပါဘူး၊ ဒီမှာလေ အသစ်ဝယ်ပြီးပြီ၊ သလင်းဖြူ သိမ်းချင်လည်း သိမ်း၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် သလင်းဖြူပိုင်ပစ္စည်းလို့ သဘောထားလို့ရပါတယ်၊ ဪ... မင်းတို့ သွားလို့ရပြီ”

“ဟုတ်...”

နေဘွားက စားပွဲနားမှာ ရပ်နေသည့် သူ့လူလေး ယောက်ကို သွားခိုင်းလိုက်ပြီး သလင်းဖြူရဲ့ မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ကိုယ့် ချဉ်းကပ်မှု နည်းဗျူဟာတွေ မှားယွင်းနေခဲ့ရင် တောင်းပန်ချင်တယ် သလင်းဖြူ၊ ဒါ... ကိုယ့်ဘဝမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပထမဆုံး တောင်းပန်ခြင်းပဲ၊ ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မတောင်းပန်ဖူးဘူး...”

“အင်း... ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ မင်းကိုပဲ မြင်မြင်ချင်းချစ်ခဲ့မိတာ၊ မင်းကို ကိုယ် ချစ်တယ် သလင်းဖြူ၊ လက်ထပ်ဖို့လည်း ရည်ရွယ်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်း စိတ်ချမ်းသာမလားလို့ မင်းအတွက် လိုအပ်မယ်ထင်တာတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာပါ၊ အချစ်ကြောင့် ဖြစ်လာရတဲ့ စေတနာပါ၊ ထိခိုက်နစ်နာစေလိုတဲ့ စိတ်မျိုး မရှိပါဘူး၊ ဒါကိုတော့ ယုံကြည်ပေးပါ၊ သလင်းဖြူရဲ့ သဘောထားကိုလည်း ကိုယ် သိပါရစေ...”

၁၂၈ ပုညသင်

သလင်းဖြူရဲ့ ဒေါသတွေသည် အလွန်ချမ်းသာသော လူတစ်ယောက်ရဲ့ အလေးထား ခွင့်ပန်မှုအောက်မှာ အရည်အင်း ပွားသည်။ သူ့ပုံစံက ကြည့်ကောင်းပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိကာ စကား ပြောပုံကကလည်း ပျို့ငင်နိုင်သေးသည်။ သူမက ရုတ်တရက် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလေး ပြုံးမိကာ ...

“သလင်း စဉ်းစားပါရစေဦးရှင် ...”

“ကိုယ့်ကို လောဘကြီးတယ်ပဲ ပြောပြော၊ အတ္တကြီးတယ်ပဲ ပြောပြော ကိုယ်ခံပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က ဘယ်အရာ ကိုမဆို စောင့်ဆိုင်းဖို့ စိတ်မရှည်တတ်ဘူး၊ ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံပေးပါ၊ မင်းအချစ်ကိုတော့ ပြည်းပြည်းမှ ပြန်ပေး လည်း ရပါတယ် သလင်းဖြူ၊ မင်းအချစ်ကို ကိုယ်ရမယ်လို့ ယုံကြည်ပြီးသားပါ၊ ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်အချစ်နဲ့ ကိုယ့် စေတနာကိုတော့ လက်ခံတယ် မဟုတ်လား။”

သူမက ညင်သာစွာ ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့ရပါသည်။

ဆုဒိနောက်တော့ သူမနှင့်သူ အတူတကွ ညစာစား ကြသည်။ ပြီးတော့ သူက သူမကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်ကာ တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“မင်း ဒီနေ့ သိပ်လှတာပဲ သလင်းဖြူ”

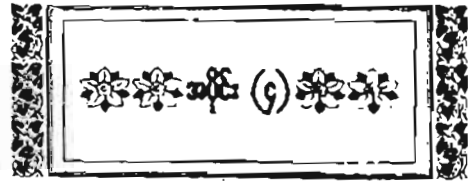
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...”

မေတ္တာဖြင့်ဝယ်ယူသည် ၁၂၉

“ကိုယ်က တင်ရမှာပါ၊ သိပ်လှတဲ့ မင်းသမီးလေးနဲ့ ညစာ အတူစားခွင့်ရတဲ့အတွက်လေ ...”

သူမ အနည်းငယ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ အိပ်မက် မက်နေသည်ဟုတောင် ထင်လာသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ သူက သလင်းဖြူ စီးရမည် ကားနားထိ လိုက်ပို့ပေးပြီး သူကျတော့ ညစာစားပွဲတစ်ခု တက် စရာရှိသေးတာမို့ တခြားကားတစ်စီးနှင့် ထွက်ခွာသွားသည်။ နီးနီး သေးနှင့် ဝေးနေသလို ခံစားရသော်လည်း သူမ ကျေနပ်ခဲ့ပါသည်။

“သလင်း... ဒါ သလင်းအတွက်...”

“ဘာလဲဟင်...”

“ပိုက်ဆံလေ... သလင်း ဒီပိုက်ဆံတွေယူပြီး အကောင်းဆုံး Beauty salon တစ်ခုမှာ အလှသွားပြင်လိုက်...”

“သလင်းက အခု မလှလိုလား ကို...”

“လှပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က ကိုယ့်ချစ်သူကို လှသထက် လှစေချင်တယ်၊ ခေတ်မီစေချင်တယ်၊ အဆင့်အတန်း မြင့်စေချင်တယ်၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း အလှကြိုက်တော့ ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့ ပစ္စည်းလေးကို အမြဲအရောင်လက်နေတာပဲ မြင်ချင်တယ်လေ၊ ကိုယ်ပြောတာ နားထောင်မယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

သလင်းသည် ဒီတစ်ကြိမ်မှာလည်း သူ့ကိုမလွန်ဆန် နိုင်ဘဲ ခေါင်းညိတ်နာခံရပြန်သည်။

သူနှင့်အတူ ညနေစာ အတူစားရသည့် ညနေခင်း အတော်များများကို ဖြတ်သန်းပြီးသောအခါ သူ့စရိုက် သူ့စိတ် ဓာတ်ကို သလင်း ရိပ်စားမိလာသည်။ သူ့အကြိမ်များစွာ တွေ့ ဆုံရလေ သူ့စိတ်ကို ပိုသိလာရလေပင်။ သူ့စိတ်ဟာ နည်းနည်း ကြောက်စရာကောင်းသည်လို့ပင် ခံစားလာရသည်။

သူက သူလိုချင်တာဆို ရကိုရရမည်၊ ဖြစ်ချင်တာ ဆို ဖြစ်ရမည်ဟု ပြင်းထန်စွာ ခံယူထားသူ၊ သူလုပ်ချင်တာဆို ဘယ်သူမှ တားမရဘဲ တစ္ဆေထိုး လုပ်တတ်သူ၊ တစ်ဖက်သား အပေါ် အလွန်အမင်း လွှမ်းမိုးသြဇာသက်ရောက်လိုသူ ဖြစ်သည်။

နေဘွားသည် သလင်းအပေါ် အလှူကြည့်နေတာ တော့ အမှန် ... ။ အဲဒါကြောင့်ပင် သလင်းဟာ သူ့မျက်စိတဲမှာ အမြဲ နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက် အလှပြင်စေ ချင်သည်။ လှအောင်နေပြီး ချိုသာသော စကားကိုဆိုကာ သူပြော သမျှ ခေါင်းညိတ်နာခံဖို့ကိုသာ အလိုရှိသည်။ သူက ပထမတော့ သလင်းဆံပင်ရှည်တွေကို နှစ်သက်ပုံပြုကာ ကြာလာတော့ ရိုးလာ ပြီး ...

“သလင်းကို ဆံပင်ရှည်ကြီးနဲ့ပဲ မြင်မြင်နေရတာ ရိုးလာ ပြီ၊ ဆံပင်ကောက်လေးနဲ့ဆို ပိုလှမယ်ထင်တယ်၊ သွား ကောက်လိုက်ပါလား ...”

ဟုဆိုလျှင် သလင်းမှာ အလုပ်မှ ခွင့်ယူကာ ဆံပင် သွားကောက်ရ၏။

“ဒီဆံပင်ကောက်နဲ့ သိပ်ကြည့်မကောင်းတော့သလိုပဲ၊ အဖြောင့်ကလေးနဲ့ဆို ပိုလှမယ်ထင်တယ်၊ သွားဖြောင့်လိုက် ပါလား ...”

ဟုဆိုလျှင်လည်း သွားပြေးဖြောင့်ရ၏။ တစ်ဖန် ... “ဆံပင်ဖြောင့်တွေက လူတိုင်းဖြောင့်နေကြတာ၊ အုတ်ရော ရော ကျောက်ရောရောပဲ၊ နည်းနည်းပေါ့လောနေသလိုပဲ၊ ရုံးက သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ မိန်းမတောင် ဖြောင့်ထားတာ တွေ့တယ်၊ ဖြောင့်တာက ခေတ်သိပ်မရှိတော့ပါဘူး၊ ပြား ကပ်ကပ်နဲ့ ဘယ်လိုမှန်းကို မသိဘူး၊ ခုခေတ်စားနေတဲ့ စပရိန်ကောက်လေးတွေ တစ်ခေါင်းလုံး ကောက်လိုက်ရင် သလင်းနဲ့ ပိုလှမယ်ထင်တယ်”

ဟုဆိုပြန်လည်း သွားကောက်ရတာပင် ... ။

သလင်းသည် သူ့ရဲ့ လွှမ်းမိုးသြဇာပေးမှုကို သိရှိ မနှစ်သက်လှသော်လည်း ကိုယ် အိပ်မက် မက်ခဲ့ရသော ဘဝကို

၁၃၆ ပုညသင်

ဖန်ဆင်းပေးနိုင်သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်လွှတ်ဖို့ တော့ စိတ်ကူးမရှိတာမို့ အောင်အည်းသည်ခံနေလိုက်သည်။ သူ့ စိတ်ကြိုက် အလှပြင်ရတာဟာ ဆင်းရဲပြီး အားကိုးရာမဲ့တာ လောက်တော့ မဆိုးဘူးဟု ထင်လိုပင်။

တစ်နေ့တော့ သူက သလင်းကို တစ်မျိုးတောင်းဆို လာပြန်သည်။

“သလင်း... အလုပ်ထွက်လိုက်ကွာ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီအလုပ်က လောလောဆယ် သလင်းအတွက် အဆင်ပြေသားပဲ၊ အခု သလင်းက ဆိုင် မှာ စာရင်းလောက်ပဲ ကိုင်ရတော့တာ၊ သိပ်မပင်ပန်းတော့ ဘူးလေ၊ လခလည်း တိုးလာတာပဲ။”

“အဲဒီ မဖြစ်စလောက် လခကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ... ၊ အဲဒီ လခရဲ့ ဆယ်ဆမက ကိုယ်ပေးနိုင်တယ်လေ”

“ပေးနိုင်တာတော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သလင်း အိမ် ထောင်မပြုသေးတဲ့အချိန်မှာ ဒီအတိုင်းကြီး ထိုင်စားနေတာ မျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး”

“အိမ်ထောင်က အခုပြုလို့တောင်ရတယ်၊ ပြုမလား...”

“ဟာ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သလင်းမှ ရှင့်ကို အဖြေမပေး ရသေးတာ၊ အိမ်ထောင်က ဘယ်လိုပြုမှာလဲ...”

မေတ္တာဖြင့်ဝယ်ယူသည့် ၁၃၇

“အဲ့ဒါလည်း ကိုယ်ပြောမလို့ပဲ၊ သလင်း ကိုယ့်ကို အဖြေ ပေးဖို့ကောင်းပြီ၊ ကိုယ် စောင့်ရတဲ့အလုပ်ကို ဝါသနာမပါ ဘူးလို့ ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ ကိုယ့်ကို အခု အဖြေပေးတော့ သလင်း၊ အချိန်တွေ ဆွဲနေတာ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဖက်ရှင်လားကွာ၊ ကိုယ်ကလည်း သလင်းစိတ်ချမ်းသာအောင် ဖြည့်ဆည်းပေး တယ်၊ သလင်းကလည်း ကိုယ်ဘာပြောပြော နားထောင် ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် အလှတွေပြင်တယ်၊ ချစ်သူတွေလိုပဲ ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား၊ တရားဝင် ချစ်တယ်ပြောဖို့ ဝန်လေး မနေပါနဲ့ကွာ၊ သလင်းအတွက် ကိုယ်ပေးဆပ်ထားတာတွေ များပြီ၊ သလင်း သိတတ်ရင် ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာအောင် ပျော်သွားအောင် လိုက်လျောသင့်တယ်”

သူ့ကို နည်းနည်းတော့ အံ့သြရသည်။ သူ့စကား တွေက အပေးအယူဆန်သလားလို့ပင်... ။ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းချင်း လဲလှယ်နေသလိုမျိုး... ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို အောက်ကျို့တောင်းခံနေတာနဲ့မတူ။ အောက်ကျို့ဖို့လည်း စိတ်ကူး မရှိဘူး ထင်ပါသည်။

“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား သလင်း၊ ခေါင်းညိတ် လိုက်တော့ကွာ၊ ကိုယ် စိတ်အေးချင်ပြီ”

သလင်း သူ့ကိုတွေ့ကြည့်နေမိသည်။ ခေါင်းညိတ်

၁၃၈ ပုညဆင်

လိုက်ရမှာလား...။ သလင်း သူ့ကိုချစ်သလား။ အို... အချစ်က သိပ်တော့ အရေးမကြီးပါဘူးလေ... ဘဝကသာ အရေးကြီးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ပုံစံဟာ သူ့အကူအညီကို ယူထားလို့ သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောရမယ်ဆိုပြီး အကြပ်ကိုင်နေတာနဲ့ မတူဘူးလား။

“ပြောကွာ သလင်း... ကိုယ် အချိန်သိပ်မရဘူး။ အလုပ် ကိစ္စတစ်ခု ချိန်းထားတာ သွားရဦးမယ်၊ မသွားခင် သလင်း ပါးစပ်က ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားသွားရမှ ကိုယ် ဟိုမှာ အလုပ်လုပ်လို့ စိတ်ဖြောင့်မယ်၊ သလင်း ကိုယ့်ကို ဆက်အချိန်ဆွဲနေရင် ကိုယ်က ခိုးပြေးမှာနော်၊ ကိုယ် တကယ်လုပ်ရတယ်၊ ကိုယ်လိုချင်တာ ရမယ်ဆို ဘာမဆို လုပ်ရတယ်၊ ပြောကွာ... သလင်း ကိုယ့်ကို ချစ်တယ် မဟုတ်လား။ ပါးစပ်က မပြောချင်လည်း ခေါင်းညိတ်ပြ”

သူ့အသံက တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်တုန်ခါကာ လူကပါ သလင်းရှေ့သို့ တိုးရွှေ့လာသည်။ သလင်းက လန့်ကာ နောက်သို့ အသာရွှေ့ထိုင်လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေဝဲလာသည်။ သလင်း ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

ဒီလမ်းကို သလင်း လျှောက်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ ခုမှတော့ နောက်ပြန်လည်း မလှည့်ချင်။ ချစ်ရမှာပေါ့။ သူ့လို လူကို သလင်း ချစ်ရမှာပေါ့။

မေတ္တာဖြင့်ဝယ်ယူသည် ၁၃၉

“ချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်... သလင်း”

သလင်း ခေါင်းညိတ်ပြရပါသည်။

“အိုကေ... အိုကေ... ကိုယ် တကယ်ပျော်သွားပြီ၊ အရမ်း ပျော်သွားပြီ၊ ကဲ... ကိုယ်သွားစရာ ရှိတာလေး သွားလိုက် ဦးမယ်၊ မနက်ဖြန်မှ တွေ့မယ်နော်၊ ကိုယ့်အချစ်ကလေး”

သူက သလင်းပါးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းနမ်းလိုက်တော့ သလင်း စိတ်ထဲ ကြောက်သလို ဖြစ်က ခန္ဓာကိုယ်က တောင့် သွားသည်။

“ကဲဟေ့... ဒေးဗစ်၊ လှဘုန်း၊ အောင်ညို မင်းတို့ သလင်း ဖြူကို အိမ်ပြန်ပို့လိုက်ဦး၊ ဪ... သူ သွားစရာရှိတာ တွေပါ အားလုံးလိုက်ပို့လိုက်၊ သူ shopping ထွက်လိမ့် မယ်၊ Beauty salon ကိုလည်း ဝင်လှိမ့်မယ်၊ သလင်း မနက်ဖြန် ကိုယ်နဲ့ တွေ့ရင် အလှဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ခဲ့ နော်...”

သူက သလင်းကို သူ့တပည့် လေးသောက်လက်ထဲ အပ်ပြီး ထွက်ခွာသွားလေသည်။

နေဘွားရဲ့ ချစ်သူဖြစ်ရသည်မှာ အရပ်ပမာတည်း။

သူ့ရဲ့ လွမ်းမိုးလိုမှုတွေဟာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဆိုးလာသည်။ သလင်းသည် သူ့ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း အလှ ပြင်ရသည်မှာ ရူးတောင်ရူးချင်လာရသည်။

သူက မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ မြန်မာဆန်ဆန်လေး ပြင်လာတာမြင်ချင်တယ်ဟု ဆိုလျှင် ဗမာအဝတ်အစားတွေ ပြေးဝယ်ကာ အမြန်ချုပ်လုပ်ဝတ်ဆင်ရ၏။ ကောက်ထားမိသည့် ဆံပင် ကောက်တွေကို အမြန်ပြန်ဖြောင့်ကာ ဆံထုံးပင် ထုံးရသေး၏။

သူက ဟော့ရှေ့ကလေး မြင်ချင်ပြန်သည်ဆိုသော အခါ ဘောင်းဘီတစ်မျိုး၊ စကင်တစ်မျိုး၊ ဂါဝန်တစ်မျိုး ဝတ်ကာ နေကာမျက်မှန် ပုံဆန်းကတစ်မျိုး၊ နားဆွဲရောင်စုံ တန်းလန်းက

တစ်သွယ်၊ ပြင်ရဆင်ရပြန်သည်။ ကြာတော့ ခေါင်းပေါ်က အကြိမ်
ကြိမ် အဖန်ဖန် ဖြောင့်လိုက်၊ ကောက်လိုက် လုပ်နေသော ဆံပင်
တွေပင် ကျိုးကြွေလာသလိုထင်ရ၏။ ဆံပင်ရှည်ကြီးဟာ ခုတော့
ပခုံးသာသာလေးသာ ကျန်တော့သည်။

သူက သလင်းရဲ့ မျက်ခုံးမွေးကိုပင် ထိန်းချုပ်လိုသူ
ဖြစ်သည်။

“သလင်း မျက်ခုံးမွေးတွေက ထူလွန်းသလိုပဲ၊ နည်းနည်း
ပါးလိုက်ရင် ပိုလှလာမှာ၊ မျက်ခုံးမွေး ကွေးကွေးလေးနဲ့ဆို
အရမ်းလှမှာ”

“သလင်း မျက်ခုံးမွေးတွေ ထပ်မရိတ်နဲ့တော့၊ အရှည်ပြန်
ထားပြီးမှ စင်ရော်တောင်လို အပေါ်ဘက်ကို ခပ်တက်
တက်လေး ပုံဖော်ရိတ်လိုက် ...”

အဲဒီလို ဩဇာပေးလွန်းလာသော အခါမှာတော့
သလင်းစိတ်စွပ်လာရတတ်သည်။ စတိုင်လ်အမျိုးမျိုးပြောင်းရလွန်း
လို့ သလင်းရဲ့ မူရင်းစတိုင်လ်ဟာ ဘာဆိုတာပင် မေးလာသည်။
ကိုဖြူကပင် မူးမူးနှင့် မယုံသင်္ကာ မေးလာသည်။

“ညီမလေး... နင် အခုတလော ဘာတွေလုပ်နေသလဲ၊
မှန်မှန် ပြောစမ်း”

“ဟင် ... သလင်းက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“နင် ... ရုပ်ရှင်တွေ ဘာတွေ သွားသွားရိုက်နေတယ်
မဟုတ်လား”

“မဟုတ်တာ ... ကိုဖြူကလည်း ...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နင်ကြည့်ရတာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေ
အလိုက် အမျိုးမျိုး ပြောင်းနေသလိုပဲ ဥစ္စာ၊ ဟိုတလောက
ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် စရိုက်မျိုးရိုက်တယ်၊ အခု ခေတ်ဆန်ဆန်
ဟော့ရှော့ခန်းတွေ ရိုက်နေတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ် မညာ
ပါနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုဖြူရယ်၊ အဲဒါ ကိုနေဘွားအလိုကျ
ပြင်နေရတာပါ၊ သူ လှတယ်ပြောတာကို လိုက်လုပ်နေရ
တာ ...”

“ဪ ... နေဘွားလား၊ ဟား ... ဟား ... အဲဒီ သူဌေး
မင်းကိုတော့ လူသာ မမြင်ဖူးပေမယ့် လေးစားတယ်ကွာ၊
လုပ် ... လုပ် ... သူခိုင်းရင် လုပ်သာလုပ်၊ နောက်လည်း
ကိုယ့်ယောက်ျား ဖြစ်မယ့်ဟာပဲ ...”

ကိုဖြူက အကြောင်းစုံ သိခဲ့ပြီမို့ သဘောတကျ
အော်ရယ်နေသည်။

သလင်း သက်ပြင်းချမိ၏။ ကိုဖြူလည်း ချမ်းသာတဲ့
ဘဝကို မက်မောရှာပါပဲ။ မြဖြူလည်း ဒီလိုပဲ။ သလင်းလည်း
မက်တာပဲ။ သလင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ မမှားဘူး ထင်ပါသည်။

သလင်းသည် ဘယ်လိုကြောင့်ပဲ သူ့အချစ်ကို လက်ခံ လက်ခံ မိန်းမပီပီ သူ့ရဲ့ ဂရုစိုက်မှု ကြင်နာယုယမှုတွေ ကိုတော့ လိုချင်ခဲ့တာပင် ...

သူကတော့ သလင်းအတွက် လိုလေသေးမရှိအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးပါသည်။ ဖြည့်ဆည်းပေးပုံကလေး နည်းနည်းလွဲ နေတာပဲရှိသည်။

သလင်းဖြူရဲ့ ကိစ္စအတော်များများကို လက်တွေ့ ကျကျ ကူညီပေးတာက သူ့တပည့်လေးယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့တပည့်တွေကို သလင်း ကြိုက်တာခိုင်းနိုင်သည်။ ဈေးဝယ် သည်အခါ ပစ္စည်းတွေ သယ်ခိုင်းလိုရသည်။ မြေဖြူ နေမကောင်း လျှင် ကားခေါ်ပြီး ဆေးခန်းပို့ပေးခိုင်းလိုလည်း ရသည်။ သက တော့ တစ်နေ့ကုန် အလုပ်လုပ်နေကာ သူ့ အားလပ်သည့်အချိန် မှသာ သလင်းကို ဖုန်းဆက်ချိန်းဆိုပြီး (သူက သူဆက်သွယ်ရ လွယ်ကူအောင် သလင်းအတွက် ယဆံ တစ်လုံး ပေးထားသည်) တစ်နေရာမှာ တွေ့ကြုံဖို့ စီစဉ်သည်။ သလင်းတို့ တွေ့ကြုံသည့် အခါ ဘာလိုသေးလဲမေးပြီး ပိုက်ဆံအထပ်လိုက် ထုတ်ပေးတတ် သည်။ ကြာတော့ အဲဒီ ဘဝကြီးကိုသိမိငယ်လာသည်။ သို့သော် ဒီဘဝကို စွန့်လည်း မစွန့်နိုင်ပြန်။

တစ်နေ့တော့ သူက သလင်းကို တွေ့ချင်သည်ဟု

ချိန်းဆိုလာသော အချိန်ဟာ နေ့လယ်ဘက် အလုပ်ချိန်ကြီး ဖြစ် နေလေသည်။

“သလင်း... ကိုယ်တို့ တွေ့ကြရအောင်ကွာ”

“မဖြစ်ဘူး ကို၊ အလုပ်က ထွက်လို့ရမယ် မထင်ဘူး”

“မရရအောင် ပြောထွက်ခဲ့ကွာ၊ ကိုယ်က ဒီအချိန်ပဲအား တာ၊ ညနေကျ Dinner ရှိလို့ သလင်းနဲ့ တွေ့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီအချိန် ကို အားပေးမယ် သလင်းမှ မအားတာ”

“သလင်းအလုပ်က ဘယ်လောက်အရေးကြီးလို့လဲ”

“သူ့အတိုင်းတာနဲ့သူတော့ အရေးကြီးတာပဲ ကို၊ အခု သလင်းတို့ အလုပ်ရှင်နဲ့ အရေးကြီးတဲ့ စာရင်းတွေ စစ် နေတယ်၊ ဖုန်းပြောတာတောင် ကြာကြာပြောလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ရှစ်ထ် အရေးမပါလိုက်တာကွာ၊ လခလေး နှစ်ပဲခြောက် ပြား ရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကြောင့် ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ် တွေ့ချင်တဲ့အချိန် တွေ့ခွင့်မရတာတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့် စောစောကတည်းက အလုပ်ထွက်ဖို့ ကိုယ် ပြောခဲ့တာ၊ သလင်းကမှ နားမထောင်တာ၊ ကဲ... ဘယ် လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ကိုယ် အခု သလင်းနဲ့ တွေ့ချင်နေတယ်၊ သလင်း အလုပ်ရှင်ကို မရရအောင် ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့၊ ပြောလို့မရရင် တစ်ခါတည်း အလုပ်သာ ထွက်ခဲ့တော့...”

“အလုပ်ဆိုတာ ဝင်ချင်တိုင်းဝင်၊ ထွက်ချင်တိုင်း ထွက်လို့ မရဘူး ကို၊ ထွက်ချင်ရင် တစ်လတော့ ကြိုပြောရတယ်”

“မလိုပါဘူးကွာ၊ နောက်နေ့တွေ မသွားတော့ရင် အလိုလို့ အလုပ်ထွက်ပြီးသား ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ သူတို့ဘာသာ နားလည်သွားလိမ့်မယ်၊ ဘာမှ ပြောနေစရာ မလိုဘူး”

“ကိုလည်း လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ပဲ၊ အလုပ်ရှင်နေရာက စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကိုကို ကို အလုပ်သမားက အဲဒီလို မထိလေးစား လုပ်သွားရင် ကို ဘယ်လိုခံစားရမလဲ”

“ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ အခု ပြောနေတာ သလင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ တွေ့ရဖို့ ကိစ္စပဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ် တွေ့ချင် တဲ့ အချိန်မှာ တွေ့ရဖို့လောက် ဘယ်ကိစ္စမှ အရေးမကြီး ဘူး သလင်း၊ အားလုံးကို ထားပြီး ထွက်လာခဲ့ပါ၊ မထွက် လာရင်တော့ ကိုယ့်ကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

“ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ ကို၊ သလင်း အဲဒီလို လုပ် လို့ မဖြစ်လို့ပါ”

သလင်းက ဖုန်းကို ပါဝါပါ ပိတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

တစ်ခါတလေတော့ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် ရှင်သန်ချင်သေးသည်။

သလင်း ဒီအလုပ်ကိုတွယ်တာလုတာ မဟုတ်ဘဲ မယ့် ခုချိန်မှာတော့ ကိုယ်နဲ့ လက်မထပ်ရသေးတဲ့ ယောက်ျား

တစ်ယောက် လုပ်စာကို စားပြီး ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ နေရာမှာ တော့ ရှက်သေးသည်။ အလုပ်ကလည်း ကျွမ်းကျင်အသားကျခဲ့ ပြီမို့ ဆိုင်ရှင်က ဘီလင်းကို အားထားနေရာပေးလာသည်။ ဆိုင်မှာ သလင်းက အရေးပါသောသူ တစ်ဦးအဖြစ် စီမံရတာတွေလည်း ရှိသည်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဒီအလုပ်ကို တာဝန်မဲ့ လုပ်မသွားချင်။ ဒါကို သူလို အလုပ်ရှင်တစ်ယောက်က ဘာကြောင့် နားလည် မပေးနိုင်သနည်း။

သလင်းသည် စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစား ကာ အလုပ်ထဲ အာရုံပြန်နှစ်လိုက်သည်။ အဲဒီနောက် ၁၅ မိနစ်၊ နာရီဝက်လောက် အကြာမှာတော့ မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ရသည်။

သူ့ကား သလင်းတို့ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လာတာကို သလင်း မမြင်လိုက်။ ကောင်တာရှေ့မှာ ရပ်နေမိသည့် သလင်း လက်ကို ဆောင့်ဆွဲခံလိုက်ရတော့မှပင် သူ့ကို ဘွားခနဲ တွေ့ လိုက်ရတာမို့ သလင်း လန့်သွားသည်။

“လာ ... လိုက်ခဲ့”

“အို ... ကို”

သလင်း ငြင်းဆန်ဖို့ပင် မကြိုးစားလိုက်ရဘဲ သူ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ပါလာခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲက လူတွေ ဝိုင်းကြည့် နေတာမို့ သလင်း ရှက်လှသည်။

၁၄၈ ပုညဝင်

“လွတ် ... သလင်းကို လွတ်”

သလင်း ဆောင့်ရုန်းတော့မှ သူက သလင်းလက်ကို လွတ်ပေးသည်။ သလင်းတို့ သူ့ကားရှေ့မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိသည်။

“ကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဟင်၊ လူတွေ ဒီလောက် ဝိုင်းကြည့်နေတာကို မရှက်ဘူးလား၊ ကိုလုပ်ရပ်က လူရမ်းကား ဆန်နေတယ်ဆိုတာကို မသိဘူးလား”

“ငါ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘူးကွာ”

“ကို ဂရုမစိုက်ပေမယ့် သလင်းက ဂရုစိုက်ရတယ်၊ ကို ဒီလိုလုပ်တော့ ဆိုင်ကလူတွေက ဘယ်လိုထင်မလဲ”

“ဘာထင်ထင်ကွာ ... သူတို့ တစ်မျိုးထင်မှာကြောက်ရင် ဘဲ ကိုယ်ယူမယ့် မိန်းမလို့ ကိုယ် သွားပြောလိုက်လို့ ရတယ်”

“ကိုယ်ယူထားတဲ့ မိန်းမ ဆိုရင်တောင်မှ လုပ်ငန်းခွင်မှာ ဘဲမျိုး လာလုပ်လို့မရဘူး ကို၊ ကို ဘာသာ ဘာကြီးပဲ ဖြစ်နေနေ၊ ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူး၊ စည်းဆိုတာရှိတယ်”

“ဒီမှာ သလင်း ... ကိုယ့်ဘဝမှာ လုပ်လို့မရဘူးဆိုတာ မရှိဘူး၊ ဘာမဆို လုပ်လို့ရတယ်၊ ငွေရှိရင် ဘာမဆိုရတယ်၊ မင်း စောင့်ကြည့်...”

မေတ္တာဖြင့်ဝယ်ယူသည် ၁၄၉

သူက ရုတ်တရက် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကားထဲက ဆွဲယူလိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် ဝင်သွားသည်။ သလင်းက အပြေးလိုက်လာခဲ့ရသည်။ သူ ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်။

သူက ဆိုင်ရှင်ထိုင်သည့် စားပွဲရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက တစ်သိန်းထုပ် တစ်ထုပ်ထုတ်ကာ စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဘဲ ... ခင်ဗျားတို့ဆိုင်အတွက် လျော်ကြေးပဲ၊ သလင်းဖြူဟာ ကျုပ်ချစ်သူ၊ ကျုပ်ယူမယ့် မိန်းမ၊ သူ့ကို ဒီမှာ လုပ်ဖို့ ခွင့်မပြုနိုင်လို့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အလုပ်လာထုတ်တာ...”

သလင်းသည် သူ့လုပ်ရပ်အတွက် အံ့သြရှက်ရွံ့နေဆဲ၊ လူတွေကလည်း သူနဲ့ သလင်းကို ဝိုင်းကြည့်နေကြဆဲ၊ သလင်း ခေါင်းမဖော်နိုင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူက သလင်းလက်ကိုဆွဲကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ပြီးတော့ သလင်းကို ကားပေါ်တွန်းတင်၊ ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်၊ ကားကို ဝှေ့ခနဲ မောင်းထွက်၊ ဘယ်လောက်အရပ်ဆိုးသည့် အဖြစ် အပျက်နည်း။ သလင်းသည် အကြိတ်ကာ မျက်ရည်ကျရ၏။

သို့သော် သူ့ဒေါသကို သိတာမို့ သလင်း ဘာမှ မဝေဖန်ရဲ၊ ဝေလည်း မဝေဖန်ချင်တော့အောင် အရပ်ကြီးပြတ် ဖြစ်နေသည်။ သူကတော့ တစ်ခဏချင်းမှာ ပြန်လည် တည်ငြိမ်

၁၅၀ ပုညင်

သွားပြီး သလင်းကို တိုတယ်တစ်ခုသို့ ခေါ်လာကာ နေ့လယ်စာ အတူစားဖို့ ဟင်းတွေမှာနေသည်။

အဲဒီနေ့က သလင်းသည် သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်၊ သူပြောတာ နားထောင်၊ ရယ်စရာပြောရင် ရယ်၊ တစ်ခါတလေ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ဟန်ပြ၊ သူ့ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေထည့်ပေး၊ သူ မွေးမွေးပေးတော့လည်း အသာလေး ငြိမ်နေကာ ခံစားမှုမဲ့စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို လှုပ်ရှားနေသည်။

အပြန်ကျတော့ ဒေးဇစ်တို့ကို အိမ်အထိ လိုက်မပို့စေဘဲ လမ်းတစ်ဝက်မှဆင်းကာ ပန်းဆိုးတန်းခုံးတံတားအငိုင်းခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် လမ်းလျှောက်လာခဲ့မိသည်။

သလင်းဖြူဟာ လူလား ... သူပိုင်သည့် ယခင်းရုပ်ကလေးလား ... ။

သလင်းသည် သူ့အတ္တကို တဖြည်းဖြည်း လန့်လာသည်။ သလင်းဖြူဟာ သူ့လို သူ့ဌေးတစ်ယောက်ကို အပိုင်ဖမ်းဖို့ မရိုးမသား ကြံစည်သည်ဆိုဦးတော့ သူ့ဘဝကို ဒုက္ခပေးဖို့တော့ မကြံစည်ခဲ့ပါ။ သလင်း လိုချင်သည့် လုံခြုံပြည့်စုံသည့် ဘဝကို ရပြီးတဲ့အခါ သလင်းရဲ့ ကျေးဇူးရှင်လည်း ဖြစ်သည့် သူ့အနားမှာ ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ပြည့်ဆည်းကာ ပျော်ရွှင်ဖွယ် မိသားစုဘဝကို တည်ဆောက်မည်ဟုသာ ကြံစည်ထားခဲ့မိပါသည်။

မေတ္တာဖြင့်ဝယ်ယူသည် ၁၅၁

အခုအခါမှာ တကယ် မချစ်မိသေးရင်တောင် သူ့ဇနီးဖြစ်သွားသည့် နောက်ပိုင်းမှာ သံယောဇဉ်တွယ်ပြီး ချစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားခဲ့ပါသည်။ သူ့ရဲ့ အပေါ်စီးဆန် တဖွတ်ထိုးဆန်သာ စကားတွေကိုလည်း သည်းခံပေးခဲ့ပါသည်။ ကိုယ့်ဆန္ဒတွေကို သူ့ဆန္ဒတွေနောက်မှာ ကွယ်ဝှက်ငြိမ်သက်ပေးခဲ့ပါသည်။

သို့သော် နဲ့တော့ သလင်း သူ့အပေါ် စိတ်ပျက်လာခဲ့မိပြီ ... ။ သလင်းလိုချင်တာ ဒါမျိုးဘဝလည်း မဟုတ်။ ဒါဆို ဘယ်လိုဘဝမျိုး၊ ဘယ်လိုချစ်သူမျိုးကို သလင်း လိုချင်တာပါလိမ့်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မသိချေ။

BURMESE
CLASSIC
.com

ထိုအချိန်မှာပင် လုလင်သည်လည်း ပန်းဆိုးတန်း
ရုံးကျော်တံတား ပက်လက်မောင်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်ရင်း
သလင်းဖြူအကြောင်းကို တွေးတောလျက်ရှိသည်။

နေ့တိုင်းလိုလိုပင် သူ သလင်းဖြူတို့ လမ်းထိပ်သို့
ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ သလင်းဖြူ ကားပေါ်က ဆင်းအလာကို စောင့်
ကြည့်ဖူးသည်။ ခပ်မှောင်မှောင် လမ်းကလေးအတိုင်း သူမ လမ်း
လျှောက်ပြန်သွားတိုင်း သူ နောက်ဘက် ခပ်ခွာခွာမှ လိုက်ပါကာ
စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ သူမအိမ်ထဲ ဝင်သွားမှ သူ စိတ်ဖြောင့်
ဖြောင့် ပြန်ခဲ့ရဖူးသည်။ သူမ အလုပ်လုပ်သည့် ရွှေဆိုင်ရှေ့မှ
ညနေတိုင်းဖြတ်ကာ အလုပ်လုပ်နေသည့် သူမကို တိတ်တခိုး
ငေးကြည့်မိဖူးသည်။ သူ့အလုပ်ဆင်းချိန်က ၆ နာရီဖြစ်ပြီး သူမ

အလုပ်ဆင်းချိန်က ၇ နာရီရှိ တစ်နာရီတိတိ သူမတို့ဆိုင်နားမှာ အချိန်ဖြုန်းနေရကာ သူမ ပြန်တော့မှ သူမနှင့်အတူ ဘတ်စ်ကား လိုက်စီးခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော်လည်း သူမက သူ့ကို ဂရုမထားမိပေ။ သူကလည်း သူမဆီက အသိအမှတ်ပြုမှုကို သိပ်ပြီး မက်မောလှတာတော့ မဟုတ်။ သူမကို တွေ့နေရရုံ စောင့်ရှောက်ရရုံနှင့်လည်း ကျေနပ်သည်။ ကံကြမ္မာကပေးတဲ့ တရားသော အခွင့်အရေးကို ရလျှင်တော့ဖြင့် သူ ကြိုးစားချင်သည်။

သူမ နာမည် သလင်းဖြူဆိုတာရယ်၊ သူမရဲ့ ဘဝကိုရယ်တော့ လမ်းထဲက ကလေးတချို့နှင့် စကားစမြည်ပြောဆိုကြည့်ရုံနှင့် သူသိရသည်။ သူမရဲ့ အစ်ကို သိုင်းကွက်နင်းပြီး ပြန်လာတာကိုပင် သူ မြင်ဖူးသည်။ သူမ ညီမလေး ကျောင်းက ပြန်လာတာကိုလည်း သူ စောင့်ကြည့်ဖူးသည်။

သို့သော် သူ တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ကြည့်နေဆဲ ကာလတွေမှာပဲ နေဘွားရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကိုပါ သူမြင်ခဲ့ရသည်။ နောက်တော့ သူမတို့ မိသားစု အဆင်ပြေလာကာ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ပြုံးရွှင်တောက်ပလာတာကို သူ မြင်သည်။ နေဘွားငွေနဲ့ပေါက်နေတာကိုတော့ သူ ရိပ်မိသည်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ သူမမျက်နှာကလေး မသိမသာ ညှိုးလာတတ်တာကို တွေ့ရပြီး စိတ်ပူမိခဲ့သည်။ သူမ မပျော်ဘူးလား။ သူမကို ပျော်စေချင်

ကာ သူ့စေတနာဖြစ်သည်။ သူမစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သိခွင့်ရချင်သည်။ ပြဿနာရှိခဲ့လျှင် ဖြေရှင်းပေးချင်သည်။ တစ်နေ့တော့ သူ နေဘွားကို ရင်ဆိုင်ကာ မေးခဲ့မိသည်။

“နေဘွား... မင်းနဲ့ သလင်းဖြူတို့ ချစ်သူဖြစ်သွားကြပြီလား။”

နေဘွားက တဟားဟား အော်ရယ်ကာ ...

“ဖြစ်ပြီပေါ့ကွာ၊ ဒါ အစကတည်းက သေချာနေတာပဲ ဥစ္စာ၊ ငါ့ပြိုင်ဘက်က၊ ငါနဲ့ သိပ်ကွာလွန်းတော့ ပွဲက သိပ်မလှဘူးပေါ့ကွာ၊ မင်းရော ကြိုးစားကြည့်သေးလား၊ ဪ နာမည်လေး တစ်လုံးတော့ သိခွင့်ရတာ မဆိုဘူးပဲ”
“မင်း ... သူ့ကို တကယ်ချစ်ရဲ့လား နေဘွား။”

“ချစ်တာပေါ့ကွာ၊ ချစ်လို့သာ ငါရဲ့ငွေတွေကို ဒီလောက် ရင်းနှီးပေးဆပ်နေတာပေါ့။”

“မင်း ရင်းနှီးပေးဆပ်နေတာ ငွေပဲလား။”

“အဲဒါ အရေးအကြီးဆုံးပဲလေကွာ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအတွက် ပျော်ရွှင်မှု အပေးနိုင်ဆုံးဟာ ငွေပဲ မဟုတ်လား။”

“မဟုတ်သေးဘူး နေဘွား၊ ငွေထက်အရေးကြီးတာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ မင်း သူ့ကို ပျော်အောင်ထားပါ။”

“ရော်... မင်းက ကြားထဲက ဘာဝင်ရုပ်နေတာလဲ၊ သလင်း အခု ပျော်နေတာ၊ ငါ့ချစ်သူဖြစ်ရတဲ့အတွက် သူကကောင်း တယ်လေ၊ ပျော်ရွှင်တယ်လေ၊ မင်းလို လူမျိုးရဲ့ ချစ်သူသာ ဖြစ်ရင်တော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ တစ်ယောက်စာ ထမင်းချိုင့် လေးကို နှစ်ယောက်ခွဲစားပြီး ဘတ်စ်ကား အတူတိုးစီးနေ ရမယ့် ဘဝမျိုးမှာ သလင်း ခူးနဲ့မျက်ရည်သုတ်နေရမှာပေါ့”

“မင်းနဲ့ငါ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး နေဘွား၊ ငါ တစ်ခုပဲ သိချင် တယ်၊ မင်း သူ့ကို လက်ထပ်မှာလား။”

“ဒါပေါ့... အနေနဲ့အမြန် ဆိုသလို လက်ထပ်မှာပဲ၊ ငါ အခု အလုပ်ရှုပ်နေသေးလို့ ဒီကိစ္စ စီစဉ်ဖို့ အချိန်မပေးနိုင် သေးတာ၊ ငါတို့ မင်္ဂလာဆောင်ရင် မင်းကို ဆက်ဆက်ပိတ် လိုက်ပါ့မယ်”

နေဘွားက အပျော်မကြလျှင်ပဲ သူစိတ်အေးနိုင်ပြီ။ သူက သုမရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကိုသာ ရှေ့ရှုထားသည်။ သို့သော် ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးရှိရှိ သတိတရတော့ ရှိနေမိသည်ပေါ့...။

လုလင်သည် ခပ်ပြည်းပြည်း လျှောက်ကာ တွေးလာ ဆဲ မိုးက ဗြုန်းစားကြီး ရွာချလာသည်။သူက လွယ်အိတ်ထဲမှာ ထည့်လာသော ထီးကို ထုတ်၍ဖွင့်ဆောင်းလိုက်သည်။ သူ လမ်း ဆက်လျှောက်လာဆဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျှောက်လာသော လူ

တစ်ယောက်က သူ့နံဘေးမှအဖြတ် သူ့ထီးကိုင်း အစွန်းထိပ်နှင့် ထိုသူ့ဆံပင်တွေ ထိပ္ပတ်မိကာ ငြိသွားသည်။ ထီးက တင်းခနဲဖြစ် သွားတာမို့ သူက ခြေလှမ်းတုံ့ကာ ထီးကိုင်းမှာ ညပ်ပါလာသော ဆံပင်တွေကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဆံပင်တွေ ပြုတ်သွားချိန်မှာ တော့ မိုးရေတွေ ရွံ့နစ်နေသော သလင်းဖြူကို ဗြုန်းစားကြီး အနီးကပ် မြင်လိုက်ရလေသည်။

အထူးတလည် တိုက်ဆိုင်တွေ့ဆုံမှုတွေဟာ ရုပ်ရှင် တွေထဲမှာသာ ရှိမည်ထင်သော်လည်း ခုတော့ တကယ်ကြုံရပြီ။ ပထမတစ်ကြိမ်မှာ ကံကြမ္မာက လုလင်နဲ့ နေဘွားကို အခွင့်အရေး ပြိုင်တူပေးခဲ့သော်လည်း ဒုတိယအကြိမ်မှာတော့ လုလင် တစ် ယောက်တည်းကိုသာ ပေးအပ်လာခဲ့ပြီ။

လုလင်သည် ရုတ်တရက်မို့ အံ့သြထူပူကာ သုမ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း ခပ်တောင့်တောင့် ရပ်နေမိဆဲ။ သလင်း ဖြူက သူ့ဆံပင်တွေကို လက်ဖြင့် သိမ်းဆည်းကာ ဆက်လျှောက် သွားသည်။ လုလင်က ရုတ်တရက် သတိဝင်လာကာ...

“ဒီ... ဒီမှာ... ထီးယူသွားပါလား။”

“မလိုပါဘူး။”

သလင်းဖြူက ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပြီး ဆက်လျှောက် လာခဲ့သည်။ အဲဒီလိုမျိုး သူလိုကိုယ်လို ထမင်းချိုင့်ကလေးဆွဲ၊

၁၅၈ ပုညသင်

ထီးကလေးဆောင်းပြီး ကုန်းကြောင်းလျှောက်နေသော သူမျိုးကို အရေးမစိုက်ချင်ပေ။ စေတနာလိုလည်း မထင်။ ကိုယ့်အဖုနဲ့ ကိုယ်မို့ အကောင်းလည်းမမြင်။ တမင်သက်သက် ဇာတ်လမ်း ရှာသည်ဟု ထင်သည်။

သလင်းသည် ထိုသူ နောက်က လိုက်လာမှာစိုးတာ မို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ရင်း လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းသို့ အလျင်စလို ကူးလာခဲ့သည်။

လုလင်သည် ကိုယ့်မျက်နှာကို အသေအချာတောင် မကြည့်ဘဲ လမ်းတစ်ဖက်သို့ ခပ်မြန်မြန် ကူးသွားသော သူမကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပခုံးတစ်ချက် တွန့်မိ၏။ တော်တော်ကို အား တက်စရာ ကောင်းသည့် အနေအထားဖြစ်ပါသည်။ ထိုခဏမှာ မိုးတိတ်သွားတာမို့ သူက ထီးပိတ်လိုက်ရင်း ရေစိုရွာလာသည့် သူမကို စိတ်ပူစွာ လှမ်းကြည့်မိပြန်သည်။

ထိုအချိန်မှာ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုသည် သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားသို့ ကျရောက်လာခဲ့ပါသည်။ အဖြစ်အပျက်ကို ကိုယ်စားပြုလာသည့် အရာဝတ္ထုက မီးသီးတွန်းလှည်းဖြစ်သည်။ မီးသီးသည်သည် သူ့တွန်းလှည်းကို ကုန်းဆင်းတစ်နေရာတွင် ခဏရပ်တန့်ကာ ဂျာနယ်တစ်စောင် ဖတ်နေဆဲ ကလေးတစ် ယောက်က အသာအယာ တွန်းကြည့် လက်ဆော့လိုက်ရာ တွန်း

မေတ္တာဖြင့်ဝယ်ယူသည် ၁၅၉

လှည်းသည် ကုန်းဆင်းအတိုင်း လိမ့်လာကာ သူမထံသို့ တည့် တည့် ဦးတည်သွားလေသည်။

“ဟေ့ ... နောက်မှာ ကား ... ကား။ ဟာ ... မှားလို့ ... လှည်း ... လှည်း။”

လုလင်က အယောင်ယောင်အမှားမှား အော်ရင်း သူမထံ တဟုန်ထိုး ပြေးသွားသည်။ ပြီးတော့ ရပ်ရှင်ထဲက လိုပဲ ပေါ့ ခင်ဗျာ ... သူမကို လှည်းလွှတ်ရာသို့ အမြန်တွန်းလွှတ်၊ သူမနဲ့ သူ လုံးလုံးထွေးထွေး ဖြစ်သွား။

သို့သော် လှည်းက လုံးလုံးတော့ မလွတ်။ သူမ ခြေထောက်ကို ပွတ်ဆွဲသွားပြီး ရှေ့ဆက်လိမ့်သွားရာ မီးသီးသည် ကြီးက အော်ဟစ်ပြေးလိုက်သွားသည်။

“ခင်ဗျာ ခြေထောက် ထိသွားပြီထင်တယ်၊ လမ်းလျှောက် နိုင်ရဲ့လား။”

“ရတယ် ... ရတယ်”

“ဟာ ... ဟိုမှာ လှည်းက ဆက်လိမ့်နေတုန်းပဲ၊ ခဏစောင့် ဗျာ၊ ဒီမှာ ထမင်းချိုင့်လေး ခဏကိုင်ပေးထား။”

လုလင်က လမ်းဘေးမှာ လိမ့်နေသော ထမင်းချိုင့် ကို ကောက်ကာ သူမလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ပြီး လိမ့်နေသော လှည်းဆီ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလိုက်ဆွဲလေသည်။ မီးသီးသည်က အိုကြီးအိုမမို့ နောက်မှာကျန်ခဲ့သည်။

သလင်းသည် မထင်မှတ်ဘဲ ကြုံတွေ့နေရသော ဗုဒ္ဓသုက္ခ အဖြစ်အပျက်ကြီးကြောင့် ကိုယ့်စိတ်ညစ်မှုကို နေကာ မင်သက်နေသည်။ အဲဒီလူကိုလည်း လူထူးဆန်းသဖွယ် လှမ်း ကြည့်နေမိသည်။ သူက ဖမ်းမိသွားသော လှည်းကို ဇီးသီးသည် လက်အပ်ကာ သလင်းထံ ပြန်လာသည်။

“ခင်ဗျား ခြေထောက် ဘယ်လိုနေလဲ၊ လမ်းလျှောက်လို့ ဖြစ်ပါတယ်နော်”

“ဖြစ်ပါတယ် ... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဟပ် ... ချိုး”

“ခင်ဗျား အအေးမိနေပြီ၊ မိန်းကလေးတန်မဲ့ မိုးရေထဲ လျှောက်သွားရတယ်လို့ဗျာ၊ ရုပ်ရှင်ထဲက ဇာတ်ဝင်ခန်း ရိုက်နေတယ်များ ထင်နေသလား”

“ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့ လာအပြစ်တင်နေရတာလဲ၊ ရှင်သာ ရုပ်ရှင်ထဲကလို မင်းသမီးကို ကယ်တင်ရှင်လုပ်ပြီး အရော ဝင်မယ့် ဇာတ်ဝင်ခန်းမျိုး ရိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ မဟုတ် လား”

“အဲမယ် ... မဆိုးဘူးဗျာ၊ ဒီလိုအမြင်ရှိပုံမျိုးနဲ့ဆို ခင်ဗျား ရော ကျွန်တော်ပါ ဒါရိုက်တာ လုပ်လို့ရတယ်ဗျာ”

သလင်းသည် အဲဒီလူကို မကြည်မလင် မျက်မှောင် ကြုတ်၍ စကားပြောနေရင်းက ရယ်ချင်သလို ဖြစ်သွားသည်။ နေပါဦး ... ဒီမျက်နှာကို မြင်ဖူးသလိုပဲ၊ ဘယ်မှာမြင်ဖူးပါလိမ့်။

“ဒီမှာ စေတနာနဲ့ ပြောမယ်ဗျာ၊ ဇာတ်လမ်းရှာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ဒီလိုနေရာ မျိုးမှာ မိုးရေတွေရွှံ့ပြီး လျှောက်သွားနေရင် ဘာညာဘာညာ အထင်ခံရတတ်တယ်ဗျာ”

“ဟင် ... ဘာလဲ ဘာညာဘာညာ ဆိုတာ”

“ခက်တယ်ဗျာ ... တချို့ကိစ္စတွေက ရှင်းပြရခက်တယ်၊ ဘာညာဘာညာဆိုတာ ဘာညာဘာညာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကလည်း ခုံးဝေးလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းကို မသိ တော့ဘူး”

သလင်းက နည်းနည်းတော့ သဘောပေါက်သလို ရှိကာ လန့်လာသည်။

“အခု ခင်ဗျားခြေထောက်လည်း နာနေတယ်မဟုတ်လား၊ ထော့ကျိုး ထော့ကျိုး လျှောက်သွားနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ၊ တစ်နေရာမှာ ခဏထိုင်ပြီး နွေးထွေးသွားအောင် အနားယူ ဦးမှပေါ့၊ ဟဲ ... ဟဲ ရုပ်ရှင်ထဲကလိုပေါ့ဗျာ၊ ခုနလိုမျိုး မင်းသမီးနဲ့ မင်းသားတို့ တိုက်ဆိုင်တွေ့ဆုံစေပြီးတဲ့အခါ မှာတော့ ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာ အတူထိုင် စကားပြောကြရင်း ဘာညာဘာညာပေါ့ဗျာ”

“လာပြန်ပြီ ဒီစကား”

“ဘာညာ ဘာညာဆိုတာ ရှေ့ဆက် မပြောတတ်လို့ ပြော
လိုက်တဲ့ စကားဗျ၊ အဓိပ္ပာယ်ချင်းကျတော့ တစ်ဘာညာနဲ့
တစ်ဘာညာ တူတာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင် ကျွန်မကို လာနောက်နေတာလား”

“သွေးလည်ပတ်မှုကောင်းအောင် ကူညီနေတာပါ”

“ဘာပြောတယ်”

“လူဆိုတာ စိတ်ညစ် စိတ်ဓာတ်ကျနေရင် သွေးလည်ပတ်မှု
တွေ နှေးပြီး ထုံထိုင်းလေးလံနေတတ်တယ်၊ ပျော်လာပြီ
ရယ်မောလာပြီဆိုရင်တော့ သွေးလည်ပတ်မှု အားကောင်း
လာတတ်တယ်ဗျ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်တောင် ဝမ်းနည်းစရာ
ကား ကြည့်ပြီးရင် သွေးလည်ပတ်မှု နှေးသွားပြီး ဟာသ
ကားကြည့်ပြီးရင်တော့ သွေးလည်ပတ်မှု အားကောင်းလာ
တတ်တယ်တဲ့၊ ကျွန်တော်က အအေးမိနေတဲ့ ခင်ဗျားကို
သွေးလည်မှု အားကောင်းပြီး နွေးထွေးလာအောင် ဟာသ
တွေ ပြောပြီး ကူညီနေတာပါ”

သူပြောတာ ဟုတ်သလိုပဲဟု သလင်းတွေးမိသည်။

အခု တကယ်ပဲ နည်းနည်းပါးပါး လန်းဆန်းလာသည်ဟု ထင်ရ
ပါသည်။

“ဈေးကြီးတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်ထဲတော့ မဝင်ရဲဘူးဗျ၊ လာပါ

လုလင်နဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ရသည့် ထိုညနေခင်းမှာပင်
သလင်း ပျားလေသည်။ ကိုယ်တွေ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူကာ ခေါင်း
လည်း ကိုက်နေတာမို့ အိပ်ရာထဲက မထနိုင်ဘဲ နုံးခွနေသည်။

နေမကောင်းဖြစ်နေချိန်မို့ မိန်းမပီပီ အားလည်း
ငယ်မိကာ ကိုယ့်ကို ဂရုစိုက် နှစ်သိမ့်မည့် ချစ်သူကို မျှော်လင့်
မိလေသည်။ ကိုဖြူကလည်း အိမ်မကပ်၊ ညီမလေးကလည်း
ကျောင်းသွားတာမို့ အိမ်မှာ သလင်းတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်။
ထိုခဏမှာပင် နေဘွားထဲက ဖုန်းဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟဲလို ... morning အချစ်ကလေး၊ နေကောင်းရဲ့လား”

“မကောင်းဘူး”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အအေးမိပြီး ဖျားနေလို့...”

“မနေ့က မိုးရေထဲ လျှောက်သွားတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

“ပျော်လို့...”

“ဟိုကောင်တွေ ပြန်ပြောတယ်၊ သလင်းက အိမ်ထဲလိုက် ပို့မခံဘဲ လမ်းတစ်ဝှက်မှာ ဆင်းသွားတယ်ဆို၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို လုပ်ရတာလဲကွာ၊ အဲဒီလိုမျိုး အဆင့်နိမ့်တဲ့ အပြု အမူတွေကို ကိုယ် မကြိုက်ဘူး သလင်း၊ နေဘွားဆိုတာ စီးပွားရေးနယ်ပယ်မှာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ရပ်တည်နေတဲ့လူ၊ သလင်းက တစ်နေ့ကျ ကိုယ်နဲ့ လက် ထပ်ရမယ့် မိန်းမ၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကသာ သလင်း လျှောက်သွားနေတာကို မြင်သွားရင် တစ်နေ့ကျ သလင်းနဲ့ ကိုယ် လက်ထပ်တဲ့အခါ နေဘွားက ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးကို ယူထားတာလဲလို့ ပြောကြမှာပေါ့...”

“ကိုယ် အခုကတည်းက သလင်းကို အမြင့် စာက်ဖို့ လှမ်းဆွဲခေါ်နေတာပါ၊ ကိုယ့်လက်ကို မြဲမြဲကိုင်ပြီး တက်ခဲ့ဖို့ ကြိုးစားစမ်းပါ သလင်းရယ်၊ နောက်ကြောင်းကို ပြန် ငဲ့ကြည့်ပြီး တွန့်ဆုတ်မနေစမ်းပါနဲ့”

သူ့ကိုတော့ သလင်း အလွန် အံ့သြရလေသည်။ သူဟာ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။ သူ့အတ္တဟာ ပုံမှန်ထက် ပိုကြီးသည် ဟု ထင်ရသည်။ ခုချိန်မှာ သလင်း မျှော်လင့်တာက သူ့ထဲက ချောမောနှစ်သိမ့်ပေးမှု ဖြစ်သည်။

ခုချိန်မှာ သလင်းစိတ်တွေ အလွန်အမင်း သိမ်ငယ် နိမ့်ကျနေခဲ့တာဖြစ်သည်။ အလုပ်လည်း သွားလို့မရတော့။ အလုပ် ခွင့်ကိုလည်း မျက်နှာသွားမပြရဲဘောင် သူကလုပ်ခဲ့ပြီမို့ သလင်း ဘဝက ပိုပြီး မွန်းကြပ်လာသည်။ မကြာခင် အဝယ်ခံရတော့မည့် တိရစ္ဆာန်ကလေးတစ်ကောင်နဲ့ သလင်းဘဝဟာ ဘာများ ခြားနား တော့လို့လဲ ...။

သို့သော် သလင်းဟာ ချမ်းသာသော ဘဝကို တပ်မက်သူမို့ သူ့ကို အလွန်အမင်း မဆန့်ကျင်ရဲ။ သလင်း ရနေသည့် အခွင့်အရေးတွေကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံချင်တာမို့ သူ့စကားကို မခံချင်သော်လည်း ကျိတ်မှိတ်သည်းခံနေရသည်။

တကယ်တော့ ချစ်သူဘဝဆိုတာ ကိုယ့်ချစ်သူကို ကြောက်ရွံ့သိမ်ငယ်နေရကာ ဘာမှ မဆန့်ကျင်ရဲဘဲ အမြဲ ခေါင်း ညိတ်နှာခံနေရတဲ့နောက်တော့ ဘယ်ကလာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မလဲ။ ချစ်သူနှစ်ယောက်ဟာ သူခိုင်ကိုယ်နိုင် စကားနိုင်လှတဲ့အခါလှ မည်။ သူ့ကိုဆန့်ကျင်စိတ်ကောက်ဆန္ဒပြ ကျောခိုင်းနေချင်လည်း

နေမည်။ သူက ချောလာလျှင်လည်း မူကာ နွဲ့ကာ အိုက်တင်ခံ
နေပြီးမှ သူ့ကိုသနားလို့ အလျော့ပေးရသယောင် ဟန်ဆောင်
ချင် ဆောင်မည်။ မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ်ကနိမ့်ကျလည်း ကဲ့ယ့်
ချစ်သူအပေါ်တော့ တစ်ခါတစ်ရံ အနိုင်ယူချင်သေးသည်။ ချစ်သူ
ချင်းမှာ အရှင်သခင်ဆိုတာလည်း မရှိ၊ ကျွန်အဖြစ်မျိုးလည်းမရှိ။
သူနဲ့ သလင်းတို့ ဆက်ဆံရေးကတော့ သက်ဦးဆံပိုင် ပဒေသရာဇ်
ဆန်လှသည်။

“သလင်း အခု ဘယ်လိုနေသေးလဲ၊ နေသာရဲ့လား”

“နေသာပါတယ်၊ အဖျားက မပြင်းပါဘူး...”

“ဘာဆေးသောက်ထားလဲ”

“အောင်တမန် သောက်ထားတယ်”

“ဟာကွာ ... အဲဒီလို ဆေးတွေ မသောက်စမ်းပါနဲ့၊ ဆေး
ခန်းသွားပြလိုက်၊ ကိုယ် အခုပဲ ဟိုကောင်တွေကို လွှတ်
ပေးလိုက်မယ်၊ SSCကို သွားလိုက် ... ဟုတ်လား၊ ကိုယ်
အခုပဲ meeting ဝင်ရတော့မှာမို့လို့ မလာနိုင်တော့ဘူး၊
ပြီးရင် ဖုန်းထပ်ဆက်လိုက်မယ်...”

“သလင်း အလုပ်ပြန်လုပ်ချင်တယ်”

“ဪ... သလင်းကလည်း ဒီလခလေး နှစ်ပဲခြောက်ပြား
ကို မက်မနေပါနဲ့တော့၊ အဲဒီ လခ မက ကိုယ်ပေးပါ့မယ်၊

မပူစမ်းပါနဲ့၊ ကဲ ... ဒါပဲနော်၊ သူတို့ ခုပဲရောက်လာပါ
လိမ့်မယ်”

သူက ပြောချင်တာပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။
သလင်းကတော့ အကြိတ်ကာငြိမ်သက်နေသည်။ သိပ်မကြာခင်
ရောက်လာမယ့် သလင်း မက်မောတဲ့ ဇိမ်ခံကားနဲ့ သွားရမယ့်
စည်းစိမ်ကို စောင့်ရုံပဲရှိတော့တာပေါ့။

မကြာခင် နေသွားရဲ့ ဇိမ်ခံကားကြီးက သလင်းတို့
အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လာပြီး စားစရာမျိုးစုံ ထည့်ထားသော ကြိမ်ခြင်း
ကြီးကို ဆွဲကာ သူ့လူ လေးယောက် ရောက်လာပါသည်။

“သလင်း ... နေမကောင်းဘူးဆို ... ဒီမှာ သလင်းအတွက်
ဓာတ်စာတွေ ဆရာ ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်”

သလင်းက သူတို့ကို မျက်နှာသေဖြင့် စိုက်ကြည့်
ရင်း ...

“သူဝယ်ပေးလိုက်တာလား၊ ရှင်တို့ဘာသာ ဝယ်လာလိုက်
တာလား”

“ဪ... သလင်းကလဲ ဆရာက အားမှမအားတာ၊ ဘယ်
ဈေးဝယ်ပေးနိုင်မှာလဲ၊ ပြီးတော့ သူက ဈေးဝယ်ရတာလည်း
စိတ်ရှည်တဲ့သူမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အလုပ်အပြင် အပိုအလုပ်
ဆိုလို့ ဘာမှလုပ်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ပဲ
ကြည့်ကျက်ဝယ်ရတာပေါ့”

“ဟိုအရင်က သူပို့ခိုင်းတဲ့ သလင်းအတွက် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေကရော ...”

“ဟဲ ... ဟဲ ... အဲဒါလည်း ကျွန်တော်တို့ပဲ ဝယ်လာပေးတာ၊ သလင်း ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား”

သလင်းက ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ ငြိမ်နေသည်။

“သလင်း လာလေ ... ဆေးခန်းသွားမယ်”

“မသွားဘူး”

“ဆရာက သွားရမယ်တဲ့”

“ကျွန်မမှ မသွားချင်တာ”

“ဒါပေမယ့် ဆရာက မလွယ်ဘူး သလင်း၊ သူခိုင်းတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လုပ်မလာရင် စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ရော့ ... ဒီမှာ ရှင်တို့ဆရာရဲ့ GSM ဖုန်း ပြန်ယူသွား”

သလင်းက ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ့အတ္တကို ဆန့်ကျင်လိုက်သည်။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ သလင်း၊ သလင်းမှာ ဒီဖုန်းမရှိရင် ဆက်သွယ်ရ ခက်နေမှာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် သလင်းမှ ဒီဖုန်းကို မလိုချင်တော့တာ၊ သလင်း

မှာလည်း လိုချင်တယ် မလိုချင်ဘူး၊ လုပ်ချင်တယ် မလုပ်ချင်ဘူး ဆိုတဲ့ ဆန္ဒတွေရှိတယ်၊ တသမတ်တည်း စိတ်နဲ့ အမြဲတမ်းတော့ ခေါင်းညိတ်မနေနိုင်ဘူး၊ ရှင်တို့ ပြန်တော့၊ နောက်လည်း မလာပါနဲ့ ...”

သူတို့က သလင်းကို နားမလည်နိုင်ပုံဖြင့် အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ပြန်ကြတော့လေ ...”

“ဪ ... ပြန်ပါမယ် ... ပြန်ပါမယ်၊ တို့မှာလည်း နီးရာဓားလည်း ကြောက်နေရတာ၊ ဪ ... ရော့ ဒီမှာ ဒါလေးတော့ ယူထားပါဦး”

“ဒါ ... ဘာလဲ”

“သလင်း အလုပ်ထွက်လိုက်ရတဲ့အတွက် သလင်းအတွက် လခ အစားပေးတာတဲ့၊ ဟိုကရတဲ့ လခထက် ၄ ဆများတယ် ပြောပါတယ်”

“ပြန်ယူသွား”

“ခင်ဗျာ ...”

“ပြန်ယူသွားလို့ ပြောနေတာ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ညီမလေးကလည်း ... ပြန်ယူသွားရင် သူတို့နဲ့အတူ အဆု

ခံနေရမှာပေါ့၊ အစ်ကိုပဲ သူတို့ကို ကယ်တင်လိုက်ပါမယ်၊

ပေး... ပေး... ငါ့ညီတို့ အစ်ကိုကို ပေး"

"ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်"

ဘယ်တုန်းက ရောက်လာသည်မသိသော ကိုဖြူက ပိုက်ဆံထပ်ကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်တာမို့ သလင်းက ကိုဖြူလက်ထဲ က သွားဆွဲလုလိုက်သည်။

"ညီမလေးကလည်းကွာ... နေမကောင်းဘူး မဟုတ်လား၊

ငြိမ်ငြိမ်လေး အိပ်နေမှပေါ့"

ကိုဖြူက သလင်းကို ရှောင်ရှားကာ အပြင်ပြန်ထွက် သွားသည်။

အားလုံး ထွက်ခွာသွားချိန်မှာ သလင်း အားလုံးကို နာကြည်းကာ ငြိမ်သက်ကျန်ခဲ့သည်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ တစ်ဖက် အိမ်က အတင်းပြောသံကိုကြားရသည်။

"ဟော... ကားကြီးတော့ ပြန်ထွက်သွားပြီ၊ ကြားရတာ တော့ သူဌေးလူပျိုနဲ့ ကြိုက်ပြီး ယူတော့မှာဆိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဟိုကဖြင့် တစ်ခါမှ လူလုံးလာမပြပါဘူး၊ ငါဖြင့် ဟို လေးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့တောင် ထင်လာ ပြီ"

သလင်းက နားကို ခေါင်းအုံးဖြင့် ဖိကာ အိပ်ပျော်ဖို့

ကြိုးစားစဉ် နာမွန်လာကာ နှစ်ချက်ဆင့်၍ နာချေလိုက်သည်။

နာချေပြီးတော့ သလင်း နှုတ်ဖျားက အလိုအလျှောက် ရေရွတ်မိ သွားသည်။

"two sneeze - awish come ture"

သလင်း ရုတ်တရက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်အံ့သြသွား ရလေသည်။

နှစ်ချက် နာချေရင် ဆန္ဒတွေ တကယ်ဖြစ်လာမယ် လို့ လုလင်က ပြောခဲ့သည်။

သလင်း တကယ် ဆုတောင်းပြည့်ချင်သည်။ ခုချိန် မှာ သလင်း လိုချင်တာက ပျော်ရွှင်မှုပဲ ဖြစ်သည်။

သလင်း ပိုက်ဆံရှိချင်သည်။

ပြီးတော့ ပျော်လည်း ပျော်ချင်သည်။ သလင်း တကယ်ပဲ လောဘကြီးနေသလား မသိ။

အဲဒီညနေ မောင်ရိုးတဝါးလေးမှာ လုလင်က လမ်းပေါ်မှာ ရပ်ပျက်ဆင်းပျက် မူးလဲနေသော ကိုဖြူကို ကုန်းပိုးကာ သလင်းတို့ အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“လုလင်ပါလား ... ဘယ်လိုကဘယ်လို ... ”

“ကျွန်တော်က သလင်း ဖျားနေသလားလို့ သတင်းမေးဖို့ လာတာ၊ လမ်းထိပ်မှာရပ်ထဲမှာ သလင်းအစ်ကို မူးလဲနေတာ နေ့လို့ တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့တာ”

“အားနာစရာ လုလင်ရယ်၊ ဒီလောက် ညစ်ပတ်နံ့စော်နေတာ လုလင်ကို ပေကုန်ပြီ”

“ရပါတယ်၊ ပေလည်း ရေဆေးပစ်တာပေါ့”

လုလင်က ကိုဖြူကို အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ချ

ပေးသည်။ ကိုဖြူ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးနံ့၊ အရက်နံ့နဲ့ အပတ်နံ့တွေ ကြိုင်လှိုင်နေသည်။ လုလင်ထံသို့ကောင် အနံ့က ကူးနေပြီ။

ကိုဖြူက မျက်လုံးကို မပွင့်တပွင့် ပွင့်ရင်း ...

“ငါ့ကို ကိုရိုးယားကားတွေထဲကလို ကုန်းပိုးခေါ်လာတာ ဘယ်သူလဲကွ ဟေ ...”

“သလင်း မိတ်ဆွေပါ။ ကိုဖြူကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် လဲနေအောင် သောက်ရတာလဲ”

“ဝိုက်ဆံရှိလို့ သောက်တာပေါ့ ညီမလေးရယ်၊ ဝိုက်ဆံဆိုတာ အရက်သောက်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား၊ ငါ မူးလဲနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပျင်းလို့အိပ်နေတာပါ။ ဘယ်မှာ အိပ်မိသလဲ သာ မသိတာ၊ ဒီကောင်လေး ငါ့ကို ကုန်းပိုးခေါ်လာတာလည်း ငါသိသားပဲ၊ ဖိမ်ရှိလို့ အသာမိန်းပြီး လိုက်လာတာအေ ... ဝေါ့”

“ဟင် ... လုလင်ကို ပေကုန်ပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“ရတယ် ... ရတယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး သလင်း”

ကိုဖြူက လုလင်ဘက်လှည့်ကာ အံ့ချပြန်ကာနဲ့ လုလင်က သူ့ပုဆိုးလေးကို မ၊ကာ အိမ်ရှေ့ ရေစည်ပိုင်းပြတ်ဆီသို့ ပြေးသွားပြီး ဆေးကြောနေသည်။ စိတ်ညစ်စရာ အခြေအနေကြီး

မှာ လုလင်က တစ်ချက်ကလေးတောင်မျက်နှာမပျက်ချေ။ သလင်းမှာတော့ အားနာလှပါပြီ။

သလင်းက ကိုဖြူအဝတ်တွေကို လဲပေးကာ အိပ်ဖို့ နေရာချထားပေးပြီး သူ့အတွက်ရော သလင်းအတွက်ပါ ကော်ဖီ နှစ်ခွက်ဖျော်ပြီး အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်လာတော့ ကြည်လင်သော မျက်နှာထားလေးဖြင့် ထိုင်နေသော လုလင်ကို တွေ့ရသည်။ လုလင်က သလင်းကို ဟိုးအရင်ကတည်းက ရင်းနှီးခင်မင်လာခဲ့သူ တစ်ယောက်လို ပြုံးပြရင်း ...

“သလင်း နေသိပ်မကောင်းဘူး မဟုတ်လား”

“နည်းနည်းပါ၊ ကိုယ်တော့ မပူတော့ပါဘူး၊ နုံးနေတာ”

သလင်းက ထပ်ဝတ်ထားသော အနွေးထည်ကလေးကို ဆွဲစေ့ရင်း ပြောသည်။ လုလင်က သလင်းကို ခပ်စိုက်စိုက် ကြည့်ရင်း ...

“သလင်း ... တစ်ခုခုအတွက် မှာ စိတ်လိခိုက်နေသလား”

သလင်း မျက်နှာက အေးနေတယ်။

“နေမကောင်းလို့ပဲ”

“သလင်း မညာနဲ့၊ သလင်း မျက်လုံးလေးတွေလည်း အရမ်း မှိန်ဖျော့နေတယ် သလင်းမှာ နေမကောင်းတာ အပြင် တခြားစိတ်ထိခိုက်တာ တစ်ခုခုလည်း ရှိမှာပါ”

သလင်းက သက်ပြင်းချရင်း ...

“လုလင်လည်း အတပ်ဟော ဗေဒင်ဆရာကျနေတာပဲ၊
ဟုတ်တယ် ... သလင်း စိတ်ထိခိုက်နေတယ်၊ သလင်း
စိတ်ထဲမှာ သလင်းချစ်သူက သလင်းကို တကယ်ချစ်တာမှ
ဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယဝင်နေတယ်”

“ဒါများ လွယ်လွယ်လေး၊ အဖြေသိချင်လား ပြော”

“သိချင်တယ်”

“ခဏလေး ... ဟို နှင်းဆီပန်းအိုးထဲက ပန်းတစ်ပွင့် ခု
လိုက်မယ်၊ ဖြစ်လား”

“ဖြစ်တယ် ... ခူး”

အိမ်ရှေ့က ပန်းအိုးဆီ ပြေးသွားကာ ပန်းတစ်ပွင့်
ခူးလာသည်။ သလင်းက သူ ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်ဟု စိတ်ဝင်စား
နေသည်။ သူက နှင်းဆီပန်းကို သလင်းထံ လှမ်းပေးရင်း ...

“ရှေ့ ... ဒီပန်းကို ပွင့်ဖတ်တစ်ခုချင်းစီ ခြွေ၊ ခြွေရင်
ကျွန်တော် သင်ပေးတဲ့အတိုင်း လိုက်ဆို၊ ကဲ ... စဆိုတော့
နော်၊ he love me”

“he love me”

“he love me not”

“he love me not”

အဲဒီအတိုင်း သူ ငါ့ကိုချစ်တယ်၊ သူ ငါ့ကိုမချစ်ဘူးလို့
ဆိုရင်း တစ်ဖက်ချင်းခြွေသွား၊ နောက်ဆုံး တစ်ဖတ်တည်း
ကျန်တဲ့ အချိန်မှာ ဆိုမိတာ အတည်ပဲ”

သလင်းသည် ကစားနည်းသစ်တစ်ခုကို ဆော့ကစား
ရသည့် ကလေးတစ်ယောက်လို ပွင့်ဖတ်တွေကို တစ်ဖတ်ချင်း
ခြွေလေသည်။ နောက်ဆုံး တစ်ဖတ်တည်းကျန်ချိန်မှာ သလင်းက
he love me not ဟု ဆိုလျက်သား ...။

“he love me not တဲ့ လုလင် ...”

သလင်းက ခပ်တိုးတိုးပြောမိတော့ လုလင်က
နှင်းဆီအောက်က အရွက်ကလေးတစ်ရွက်ကို လက်ညှိုးတိုးပြ
ရင်း ...

“အဲဒါကိုပါ ဆက်ခြွေလိုက်”

“ဟင် ... အဲဒါ အရွက်ကြီးပဲ၊ ပွင့်ဖတ်မှမဟုတ်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှင်းဆီဆို အကြိုးဝင်တာပဲ၊ အဲဒါလေး
ဆက်ခြွေလိုက်ရင် he love me ဖြစ်သွားပြီ၊ သူက သလင်း
ကို ချစ်ပါတယ်ကွာ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့တော့ ...
ဟုတ်လား”

လုလင်က သလင်း စိတ်မကောင်းမှာစိုးတာမို့ လုပ်
ကြံပြောနေတာကို သလင်း မသိဘဲနေပါ့မလား။

“ကော်ဖီ သောက်လိုက်ပါဦး”

သလင်းက ပြောပြီး ခပ်တည်တည် ငြိမ်နေတော့ လုလင်က တစ်မျိုးဖန်တီးပြန်သည်။

သူက သူ့ကော်ဖီပန်းကန်ထဲ ဓမ္မဖို ထည့်ထားသော ဇွန်းကို ယောင်မှားပြီး ထည့်သလို ဘာလိုလိုနှင့် သလင်းရှေ့က ကော်ဖီပန်းကန်အောက်ခံပြားထဲ ထည့်လိုက်ပြီးမှ အံ့သြသလို လက် ညှိုးထိုးပြကာ...

“ဟာ... ဒါ ကောင်းတဲ့ အတိတ်နိမိတ်ပဲ၊ အနောက်တိုင်း မှာ အယူရှိတယ်၊ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် အောက်ခံပြား ထဲကို ဇွန်းနှစ်ချောင်း ထည့်မိရင် မကြာခင်မှာ မင်္ဂလာ ဆောင်ရတတ်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ ကိုယ် သေသေချာချာ ဖတ် ဖူးတဲ့ Knowledge book ထဲမှာ ပါတယ်”

“ပြီးမနေပါနဲ့”

“တကယ် ပြောတာပါဆို ... သေချာတယ်၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို သလင်းနဲ့ ... နဲ့ မကြာခင် မင်္ဂလာဆောင်ရတော့မှာ”

သူက အထူးအဆန်းတွေ ပြောတတ် လုပ်တတ်တာ မို့ သလင်းက ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောမိသည်။ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းစွာ ဖြစ်သည်။ မရတာကြာပြီဖြစ်သော ပေါ့ပါးလန်းဆန်းမှုတွေကို

“ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ ထင်တာဗျ၊ ကျုပ်နှလုံးသားက နနလေးဆိုတော့ ဒါမျိုးဆို သိပ်ခံစားတတ်တာ”

ဦးလေးကြီး အပြောကို သဘောကျကာ သလင်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ရယ်မိကြသည်။ အဲဒီ လို တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရယ်မောခွင့်ကို သလင်းမရခဲ့။

“သလင်း... ဟိုမှာကြည့်လိုက်စမ်း”

လုလင် လက်ညှိုးထိုးညွှန်ပြသည့်ဘက်ကို လှမ်း ကြည့်မိတော့ နာနတ်သီးစိပ်တွေ ရောင်းသည့် အသည်ရေမှာ ဖြာင်လေးနှင့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ရပ်၍ နာနတ်သီး ရဲရင့်နေတာ တွေ့ရသည်။ ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို တနတ်သီး တစ်စိပ် လှမ်းပေးတာတွေ့တော့ လုလင်က ပြော၏။

နစ် “တွေ့လား သလင်း၊ ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို ... ကျေးနေတာ”

တစ်ခုခု ... တယ်လေ”

... ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို သွယ်ဝိုက်ပြီး သုပ် အထူကျနေတာ”

ကို ခွင့်တေ့ ... ဟုတ်လို့လား”

စာ သုပ်နေ ... တသီးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က မင်းဟာ ရုပ်ရော စိတ်ပါ

အရာရာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်လို့ တို့ထင်တယ်
တဲ့ ...”

“အဲဒါကလည်း လုလင် ဖတ်ဖူးထားလို့ သိတာပါ။ သူတို့
က သိချင်မှ သိမှာပေါ့”

“ဒါဆို သူတို့ သိသွားအောင် ကျွန်တော် သွားပြောလိုက်
ရမလား”

လုလင်က ခုခွဲသွားပြောတော့မလို ခြေလှမ်းပြင်တာ

မို့ သလင်းက လှမ်းဆွဲထားရင်း ...

“မပြောပါနဲ့... လုလင်ကလည်း ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လုလင်ကို အကြောင်ကြောင် ငနဲလို့ ထင်မှာပေါ့”

“ဟား ... ဟား ... ဟုတ်ပါရဲ့”

သူက တစ်ခုခုဆို အားရပါးရ ရယ်မဆုံးတာမို့
သလင်းလည်း အလိုလို စာတတ်ကူးကာ လိုက်ရယ်မိနေသည်။

သလင်းသည် အဲဒီအခါမျိုးတွေမှာ ပျော်ရသလောက်
ပိုက်ဆံသုံးရမည့် နေရာတွေမှာတော့ စိတ်ညစ်ရလေသည်။ သလင်း
ဗိုက်ဆာလို့ စားသောက်ဆိုင်ကောင်းကောင်းမှာ ဝင်စားဖို့ ပြင်တိုင်း
သူက ကန့်ကွက်သည်။

“အဲဒီဆိုင်တွေက ဈေးကြီးပါတယ်ကွာ၊ လာပါ ... ဈေးနှုန်း

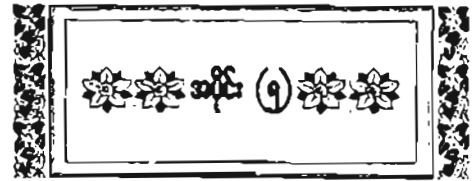
သင့်တင့်ပြီး စားကောင်းတဲ့ဆိုင်တွေ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊
အဲဒီမှာပဲ သွားစားရအောင်ပါ”

လုလင်က သလင်းကို ဟင်းနဲ့တွေ့မွန်ကာ ပူအိုက်
လှူပူသည့် ဆိုင်တွေကို ခေါ်သွားသည့်အခါ သလင်းစိတ်ပျက်
ရသည်။ မဆလားနဲ့တွေ့ ကြိုင်လှိုင်နေသည့် ဒံပေါက်ဆိုင်မှာ ဝင်
စားတိုင်း ပိုက်ဆံမရှိတာ မကောင်းပါလားဟု တွေးမိသည်။ ကော်ဖီ
ဆိုင်တွေမှာ ထိုင်ရမယ့်အစား ကက်ဆက်သံ ကျယ်ကျယ်လောင်
လောင်ဖွင့်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာ ထိုင်ရသည့်အခါ ရေကူး
ကန် ပြာလဲ့လဲ့လေး နံဘေးမှာ ကော်ဖီပူပူလေး သောက်ရသည့်
အရသာကို လိုချင်လာပြန်သည်။

သလင်းသည် လုလင်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ အမူအကျင့်
တွေကို သဘောကျမိရသော်လည်း ငွေမရှိသည့် အတွက်တော့
စိတ်ကုန်မိလေသည်။

နေဘွားရဲ့ ငွေတွေကလည်း သလင်းကို အပြည့်အဝ
ပျော်ရွှင်မှု မပေးနိုင်သလို လုလင်ရဲ့ ကဗျာဆန်မှုတွေ ဟာသဉာဏ်
တွေကလည်း ပျော်ရွှင်မှုကို အပြည့်မပေးနိုင်ချေ။

လောလောဆယ်မှာတော့ သလင်းသည် ဟိုဘက်
ဒီဘက် ငါးဆယ် ငါးဆယ်စီ လွန်ဆွဲလျက်ရှိလေသည်။

“ကဲ... ဒီနေ့အဖို့တော့ ဒီလောက်ပါပဲ၊ ကျန်တာကို မနက်
ဖြန် မိတင်ကျမှ ဆက်ဆွေးနွေးတာပေါ့...”

နေဘွားက မိတင်ကို အဆုံးသတ်လိုက်ချိန်မှာပင်
ဆေးဗစ်တို့ လေးယောက်က ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဝင်ရောက်လာပါ
သည်။

“ဆရာက အဲဒီမှာ မိတင်တွေပဲ လုပ်နေ၊ ဆရာကောင်မ
လေးကတော့ လုလင်လက်ထဲ ပါတော့မယ်”

နေဘွားက ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ဆောင့်ခုန်သွားကာ
“လုလင်... ဒီကောင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ မင်းတို့
စောင့်ကြည့်မထားဘူးလား၊ အကြောင်းစုံ ပြောကြစမ်းကွာ”

“ဒီကောင်က တော်တော်လျင်တယ် ဆရာ၊ သလင်းဖြူတို့
အိမ်ကိုလည်း သူရောက်ဖူးသွားပြီ”

“ဘာ ... ဘာ ...”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဒီကောင်နည်းဗျူဟာက တစ်မျိုး ဆရာ၊ သူက သလင်းဖြူအစ်ကို အရက်မူးသမားကို ကုန်းပိုးပြီးတော့တောင် ပေါင်းတာ”

“ကုန်းပိုးတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ မူးလဲနေတာကို ကုန်းပိုးပြီး အိမ်ပြန် ပို့ပေးတာ၊ ကိုရီးယားကားထဲကလိုမျိုး ကုန်းပိုးတာလေ”

“တော်စမ်းကွာ ... မင်းတို့ ကိုရီးယားကားတွေ ငါမသိပါဘူး”

“ဆရာ အဲ့ဒါတွေကြောင့် ခက်တာပေါ့၊ ဟိုကောင်က ဆရာလောက် မချမ်းသာပေမယ့် တကယ့်ကို အနုအလှ သမုဒယသမား၊ တချို့ မိန်းကလေးတွေက ငွေနဲ့ ပုံမှန် ကူညီတာထက် လူကိုယ်တိုင် ဂရုတစိုက် ဆောက်ခြေသိမ်း လိုက်လုပ်ပေးတာမျိုးကို ပိုကြိုက်ကြတာ”

“အခု လုလင်နဲ့ သလင်းဖြူက နှစ်ယောက်တည်းတောင် အပြင်ထွက် လည်ပတ်နေပြီ၊ အခြေအနေ မကောင်းတော့ဘူး ဆရာ”

“တောက် ...”

နေဘွားက တောက်တစ်ချက်ခေါက်ရင်း အကြံ

ဆိုက်သွားလေသည်။ သူထင်ထားခဲ့သော သလင်းဖြူဟာ မရဖူးသော စည်းစိမ်တွေ ရ၊ ရမည့်ဘဝကို မျှော်မောတမ်းတကာ သူ့တစ်ယောက်ကိုသာ အချိန်တိုင်း တမ်းတမျှော်လင့်နေလိမ့်မည်ဟုပင်။ သူ့ဘက်က ဘယ်လိုပဲ ဆက်ဆံ ဆက်ဆံ သူနဲ့ လက်ထပ်ရမည့် အခွင့်အရေးကိုတော့ လက်လွှတ်ခံလိမ့်မည်ဟုလည်း မထင်။

သူ့ဘက်ကလည်း သလင်း လိုအပ်တာတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးရန်နှင့် သလင်းကို ချစ်ရာရောက်ပြီဟု ယူဆခဲ့ဖူးပါသည်။ သလင်းကို သူ ချစ်တော့ချစ်ပါသည်။ သို့သော် သလင်း ဘဝထဲကိုတော့ သူ ခုန်မဆင်းချင်။ သူ့ဘဝထဲကိုသာ သလင်းကို ဆွဲတင်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ပါသည်။ သလင်း အစ်ကို အရက်မူးသမား အကြောင်းကို ကြားရတာနဲ့တောင် စိတ်ကုန်လွန်းလို့ အဖက်လုပ်ပြီးတော့ကို မဆက်ဆံချင်။ အရက်သမားက ကိုယ့်ကို အရောတဝင် ဆက်ဆံလာမှာ ကြောက်လွန်းလို့ သလင်းတို့ အိမ်ကိုပင် သူမသွားခဲ့ပါ။ သလင်းနဲ့ သူ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါ အဲ့ဒီအစ်ကိုကို ရပ်ကွက်ထဲမှာပဲ ထားခဲ့ကာ အဆက်အဆံ မလုပ်ခိုင်းဖို့ စဉ်းစားထားပြီးသားပင်။

အဲဒီလို သူ မသတိတဲ့ အရက်သမားကို လုလင်လို ကုန်းပိုးပြီး ပေါင်းဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင် ... စဉ်းစားတာနဲ့တောင် အန်ချင်သည်။ သူက ငွေသာလိုသလောက်ပေးလိုက်ချင်

၁၉၆ ပုညခင်

သည်။ လူကိုယ်တိုင် အန္တတာခံဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တာ သေချာသည်။

“ကျွန်တော့်အမြင် ပြောရရင် ဆရာအနေနဲ့ ကိုယ်ထင်ပြီတော့ လိုအပ်နေပြီ ဆရာ၊ လူကိုယ်တိုင် သွားပြီး သလင်းဖြူကိုရော သူ့အစ်ကိုနဲ့ ညီမလေးကိုရော ဂရုစိုက်ပေးလိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်လိုဂရုစိုက်ရမလဲ...”

သူ တကယ်မသိ၍ မေးမိပါသည်။ သူက သူများဂရုစိုက်မှုကိုသာ ခံယူခဲ့သူမို့ သူတစ်ပါးကို ဂရုစိုက်ဖို့ကိစ္စမှာ နည်းနည်း ခက်ခဲလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ အဲဒါမျိုးလည်း မလုပ်ချင်။

“သူ့အစ်ကိုနဲ့ ညီမလေးကို အရောတဝင် ပြောပြောဆိုဆိုလေးတော့ လုပ်ပေးရမှာပေါ့ ဆရာ၊ ဒါမှ သလင်းဖြူကျေနပ်တော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဆရာမှ အဲဒီလိုမလုပ်ရင် လုလင်လက်ထဲ ပါသွားလိမ့်မယ်၊ ဒီကောင်ကို လျော့တွက်လို့ မရဘူး”

“အေးလေ ... ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ အဲဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့”

သူ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် လက်ခံရသည်။ အဲဒီနေ့ ညနေ

မေတ္တာဖြင့်ဝယ်ယူသည် ၁၉၇

မှာ သူ့လူတွေက သူ့ထံ သတင်းတစ်ခု ယူဆောင်လာသည်။ သလင်း ညီမလေး ဖျားနေသတဲ့။ ပြီးတော့ သူတို့က အဲဒါအခွင့်ကောင်းဟု ဆိုသေးသည်။

“သူ့ညီမလေး နည်းနည်းပါးပါး ဖျားတာလေးကို ဆရာကိုယ်တိုင် ခမ်းခမ်းနားနား သတင်းသွားမေးရင် သူ ပိုကြွေသွားမှာ သေချာပါတယ် ဆရာ”

သူ့လူတွေက လိုအပ်သော ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ခြမ်းပေးသည်။ အဲဒီနောက် သူ့လူတွေနှင့်အတူ သလင်းဖြူတို့အိမ်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ရလေသည်။

မိုးတွင်းမိုးလိုလား မသိ လမ်းထဲက အိမ်တွေမှာ
တုပ်ကွေး ကွေးကြသည်။ သလင်း နေကောင်းပြီး မကြာခင်
ညီမလေးလည်း တုပ်ကွေး ကွေးလေသည်။

အဲဒီနေ့ညနေမှာ သလင်းက ညီမလေးကို ဆန်ပြုတ်
တိုက်နေဆဲ သလင်းတို့ အိမ်ရှေ့သို့ နေဘွားကားကြီး ရပ်လာခဲ့ပါ
သည်။ ပထမတော့ ဟိုလူ လေးယောက် လာသည်ဟုပဲ သလင်း
က ထင်သည်။ သို့သော် သလင်း လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့လူ
တွေက ကားနောက်ခန်း တံခါးကို အပြေးအလွှား သွားဖွင့်တာ
မြင်ရသည်။ အဲဒီနောက် ကားပေါ်မှ တခမ်းတနား ဆင်းလာသူ
မှာ နေဘွားတည်း ...။

နေဘွားသည် ရှင်ဘုရင် ကြွချီတော်မူလာသလို ပုံစံ

မျိုးဖြင့် ရှေ့ဆုံးကနေ ခပ်မတ်မတ် လျှောက်လာသည်။ မိုးတဖွဲဖွဲ ရွာကျနေတာမို့ သူ့လူတစ်ယောက်က အပြေးအလွှား ထိုးလိုက် မိုးပေးသည်။ ကျန်တဲ့ သူ့လူသုံးယောက်က မုန့်မျိုးစုံထည့်တဲ့ ခြင်းတောင်းကြီး၊ ပန်းစည်းနှင့် မွေးပွရပ်ကြီး နှစ်ရပ်ကို ပိုက်ဖွေ လာသည်။

ကားရပ်သည့် နေရာနှင့် သလင်းတို့ အိမ်ကြားမှာ ရွှံ့ငွက်အနည်းငယ် ရှိတာမို့ ရွှံ့ငွက်မြင်တိုင်း နေဘွားက သူ့ တောင်းတံကို ဆွဲမကာ ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာက လည်း ရွံ့ရှာသလို မဲတဲ့တဲ့ ဖြစ်နေပါသည်။

“သလင်းရေ... သလင်းဖြူ ဒီမှာ ဆရာပါ ပါလာတယ်”

ဒေးဗစ်က သံပြာအက်ဖြင့် လှမ်းအော်နေတာမို့ သလင်းက အပြေးအလွှား ထွက်ကြိုလိုက်ရပါသည်။ သူက သလင်းကို တွေ့တော့ ပြုံးပြရင်း ...

“သလင်းညီမလေး နေမကောင်းဘူး သတင်းကြားလို့ ကိုယ့်အလုပ်တွေကို ... ကားခဲပြီး သတင်းလာမေးတာ...”

ကဲ ... သူမကိုသာမက သူမညီမလေးကို ပါ အဲဒီလောက် ဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာ သူမ သိပေမယ့် နေဘွားက ကျိတ်တွေသည်။

ဟင်း ... ဟင်း ... အဲဒါတော့ ရှင် ဟန်ဆောင်အကဲ

ပိုနေတယ်ဆိုတာ သိပ်သိသာတာပဲ။ ရှင်မျက်နှာပေါ်မှာ ဒီကို လာရတာ စိတ်ပျက်နေတဲ့ အမူအရာကြီးက ထင်းလင်းလို့ပဲဟု သလင်းဖြူက ကျိတ်တွေသည်။

“ညီမလေးက တုပ်ကွေး ကွေးရုံပါ။ သိပ်ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဟာ... ဒီလို ပေါ့ပေါ့တွေလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ကလေးဆို တာ သိပ်နုနယ်တာ၊ အရမ်းဂရုစိုက်ရတယ်၊ ဆေးခန်းတွေ ဘာတွေ ပြုမူဖြစ်မှာပေါ့၊ ဆေးခန်းသွားကြရအောင်၊ ကိုယ် လိုက်ဖို့ပေးမယ်”

“လမ်းထိပ်နားက ဆေးခန်းမှာ ပြပြီးပါပြီ၊ ဆေးလည်း သောက်ထားတယ်၊ သက်သာပါတယ်”

အဲဒီမယ်လေး တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ၊ နောက်မို့ အား နည်းနေလို့ ချီရ ပိုးရမယ်ဆို ကိုယ်လည်း မချီပိုးချင်၊ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလို့လည်း မကောင်း ... အခက်တွေ့ကုန်တာမှာဟု တွေး ကာ နေဘွားက ကျိတ်၍ သက်ပြင်းချရ၏။

“ဒါဆိုလည်း တော်သေးတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကလေးဆို တာ နေမကောင်းရင် စိတ်မရွှင်ဘူးမဟုတ်လား၊ သူ စိတ် ပျော်သွားအောင် သူ့အတွက် ပစ္စည်းတွေ ကိုယ်ဝယ်လာ ခဲ့တယ်၊ ဟေ့ကောင်တွေ ပစ္စည်းတွေကေ ...”

“ဒီမှာပါ ဆရာ၊ ပါပါတယ်”

သူ့လူတွေက ပစ္စည်းတွေကို သလင်းရှေ့မှာ တန်းစီ
ချလိုက်သည်။ သူက ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လက်ညှိုး
ထိုး ညွှန်ပြရင်း...

“သူ့ဆော့ဖို့ အရပ်တွေ၊ ဒါက သလင်းအတွက် ကိုယ့်
မေတ္တာ သင်္ကေတအဖြစ် ပန်းစည်းလက်ဆောင်”

ဟု အလွန်ချိုသာသော အသံဖြင့် ပြောလေသည်။
ထိုအခိုက် ညီမလေးက အိပ်ရာထဲမှ ထလာကာ အရပ်ကြီးကို
ပွေ့ပိုက်လိုက်ရင်း...

“ဒါ သမီးဖို့လား၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးဦး”

ဟု ပြောသည်။ သလင်းလည်း ညီမလေး ပျော်နေ
တာကို ကြည့်ကာ ပစ္စည်းတွေကို မငြင်းရက်ဘဲ လက်ခံလိုက်ရ
သည်။ ထိုခဏမှာပင် ကိုဖြူက ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ခြေလှမ်းများဖြင့်
ပြန်ရောက်လာလေသည်။

“ညီမလေးရေ... စည်သည်တွေ ရောက်နေသလားဟေ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုဖြူ...”

“ဟင်... ဒီတစ်ယောက်က တော်တော် သားနားတောက်
ပြောင်ပါလား၊ မင်းသား ကျနေတာပဲဟေ့...”

ကိုဖြူက နေဘွား ပန်းကို ပွေ့ပုတ်ပြီး ပြောလိုက်
ရာ နေဘွားက တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ သူ့လက်က သန့်မှန်း

လည်းမသိ၊ မသန့်မှန်းလည်း မသိ။ ပျော့ဖတ်ဖတ် ဖြူနဲ့နဲ့နဲ့
အရက်ကို သေအောင်သောက်သည့် အဲဒီလူကို အဖတ်မတန်သလို
သာ ဆက်ဆံချင်သည်။ စကားပြောဖို့တောင် စိတ်ကူးမရှိ။ တော်
တော် အဆင့်နိမ့်တဲ့လူပဲဟု တွေး၏။ ကိုယ်လိုလူတစ်ယောက်ကို
ပရောပရီ တရင်းတနီး လုပ်နေတာမျိုးကိုလည်း မနစ်မြို့ချင်ပေ။

“သူက ဦးနေဘွားပါ ကိုဖြူ”

“ဟေ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ငါ့ညီမလေးရဲ့ ခင်ပွန်းလောင်း
ပေါ့၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ငါ့ယောက်ဖလောင်းပေါ့၊ တွေ့
ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ယောက်ဖရာ၊ လေးစားတယ်ကွာ၊
မင်းရဲ့ ဆဲတနာကိုတော့ အရမ်းလေးစားသွားပြီကွာ၊ မင်း
ပိုက်ဆံပေးခိုင်းလိုက်လို့ ငါ့အရက်ကြေးတွေလည်း ကြေးသွား
ပြီကွာ သိလား၊ ပြီးတော့... မင်းတပည့်တွေ တိုက်လို့
အရက်အကောင်းစားတွေ ဘာတွေ သောက်ဖူးသွားပြီ၊ ငါ့
ညီမလေးနဲ့ ရရင် မင်း ငါ့ကို အဲဒီလို အရက်မျိုး နေ့တိုင်း
တိုက်ရမယ်နော် ယောက်ဖ...”

ကိုဖြူ စကားကြောင့် သလင်း ရှက်လွန်းလို့ လဲသေ
ချင်သည်။ နေဘွားက ကိုဖြူကို အထင်သေး ရွံရှာသလို အကြည့်
မျိုးတွေဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်းကလည်းကွာ... ဒီနေ့မှပဲ လူကိုယ်တိုင် ရောက်လာ

တော့တယ်၊ ငါ့မှာဖြင့် မျှော်လိုက်ရတာ၊ လာ... အိမ်ပေါ်
တက်ဦးလေကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ဦးပေါ့”

ကိုဖြူက နေဘွားပခုံးကို လှမ်းဖက်လိုက်ရာ နေဘွား
က ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်ကာ ကိုဖြူရင်ဘတ်ကို
တွန်းလိုက်သည်။ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ ကိုဖြူက ဝေါ့ခနဲ အန်ချလိုက်
ရာ နေဘွား ခြေထောက်ကို အန်ဖတ်တွေ ပေသွားလေသည်။

“ဟာ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ကျွတ်...
ပြဿနာပဲ၊ ဒေးဗစ်... လှဘုန်း... ဟေ့ကောင်တွေ၊ ရေ
ရေ... ရေသွားစပ်စမ်း၊ ခြေထောက်ဆေးမှ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

သူ့တပည့်တွေက ရေအမြန် ပြေးခပ်ကာ သူ့ခြေ
ထောက်ပေါ် လောင်းပေးလိုက်ကြသည်။ သူ တွန်းထုတ်လိုက်လို့
မူးတာနှင့်ရောကာ ခွေလဲနေသော ကိုဖြူက ထထိုင်ရင်း နေဘွား
ကို ကြည့်နေသည်။ နေဘွားက ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို ဖြတ်ခနဲ
ဆွဲထုတ်ကာ ကိုဖြူရှေ့သို့ သူတောင်းစားကို ပေးသလို ပစ်ချပေး
လိုက်သည်။ လွင့်ကျလာသော ပိုက်ဆံတွေကို ကိုဖြူက အငမ်း
မရ လိုက်ကောက်နေသော်။

“အဲဒီမှာ ခင်ဗျား လိချင်တဲ့ ပိုက်ဆံ ယူပြီး အရက်ချွှား
သောက်တော့လေ၊ ကျုပ် သလင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး
စကားပြောဦးမယ်”

သလင်းသည် ထိုမြင်ကွင်းကိုစိုက်ကြည့်ရင်း အသား
တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းအတွင်းသားကို ကျိတ်ကိုက်
ထားမိသည်မှာ သွေးတွေစောင်း စို့လာရလေသည်။ ကိုဖြူကို
ဆက်ဆံပုံက သူတောင်းစားကို ဆက်ဆံပုံနှင့် ဘာများထူးတော့
သနည်း။

ကိုဖြူကို အရက်က နိုင်နေပြီမို့ ကိုဖြူဘဝက
လူမလေးစားစရာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သလင်းတို့ ညီအစ်မအပေါ်
မသိတတ်ဘဲ နေချင်နေလိမ့်မည်။ သို့သော် သူဟာ သလင်းဖြူရဲ့
အစ်ကိုရင်းပဲ...။ ဒါကို ပျောက်ပျက်လို့လည်းမရ၊ ခွဲခြားပယ်
ထုတ်လိုက်လို့လည်း ဒီတော်စပ်မှုက ပျောက်ဆုံးမသွားနိုင်ချေ။

သလင်းကိုတော့ မျက်နှာလိုအားရလုပ်ကာ ကိုဖြူ
ကိုကျတော့ သလင်းရှေ့မှာပင် သူတောင်းစားလို ဆက်ဆံနေသော
နေဘွားကို သလင်း တဖြည်းဖြည်း ကြောက်လာသည်။ ငွေ... ငွေ
ငွေ...။ သူဟာ သူ့လိုအပ်သည့်အရေး ရှေ့တန်းတင်ကာ ဘယ်
သူ့ကိုမဆို ငွေပေးဖို့ ဝန်မလေး။ ထိုသို့ပေးပြီးလျှင်လည်း တစ်စုံ
တစ်ရာ ပြန်ရမှ ကျေနပ်နိုင်သူဖြစ်သည်။

သလင်းသည် ကိုယ့်ရှေ့က ကိုယ့်အစ်ကိုရဲ့ ဖြစ်အင်
ကို စိုက်ကြည့်နေမိဆဲ လုလင်က အကြော်ထုပ်ကလေးဆွဲကာ
သလင်းတို့ထံ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

“ဪ... နေဘွား ရောက်နေတာကိုး၊ ဟင်... ကိုဖြူ ဘာလို့ အောက်မှာထိုင်နေရတာလဲ၊ ထ... ထ၊ အန်လည်း အန်ထားတယ်ထင်တယ်၊ သလင်းရေ... အစ်ကိုကို အဝတ် လဲဖို့ လုပ်ပေးပါဦး၊ ရေချိုးလိုက်ရင်တော့ ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်၊ မြဖြူ လာ လာ၊ ဒီမှာ မြဖြူကြိုက်တဲ့ အကြော် ဝယ်လာတယ်၊ လာယူ...”

လုလင်က ကိုဖြူကို မရွံ့မရှာ တွဲ၍ ဆွဲထူပေးလိုက် ရာ နေဘွား မျက်လုံးထဲ မီးပွင့်သွားပါသည်။ အဲဒါ တမင်အမှတ်ယူ တာပဲ။ သူ့အမှတ်ယူမှာစိုးလို့ ကိုယ်က ဝင်ယူပေးရမယ်ဆိုရင်လည်း ဒါမျိုးတော့ မလုပ်ချင်ပေ။ နေဘွားက သူ့လူတွေကို အမြန်ဆုံး ကျုံးခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဒေးဗစ်... မင်းကို... ဟောကောင်တွေ အားလုံးလာကြ စမ်း၊ ကိုဖြူကို တွဲစမ်း၊ အိုကွာ... တွဲမနေနဲ့၊ ချီသွားပြီး အိမ်ပေါ်တင်ပေးလိုက်၊ ရေချိုးပြီး အဝတ်ပါ လဲပေးလိုက်၊ ကြားလား၊ ဘာမှလိုလေသေးမရှိစေနဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

နေဘွား တပည့်တွေက ကိုဖြူကို လုလင်လက်ထဲ ကနေ လှပြီး ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။ သလင်းက မဲ့တဲ့တဲ့လေး ပြုံး လိုက်ပါသည်။ ကိုဖြူက နဂိုတည်းက စိတ်နုနုမှာ အရက်သောက် တော့ ပိုနုလာကာ ငိုသံပါကြီးဖြင့် ပြောသည်မှာ...

“အစ်ကို မှားပါတယ် ညီလေး နေဘွားရာ၊ အစ်ကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ အစ်ကိုကို ငွေမယူပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ညီမလေး ကို စောင့်ရှောက်ပါကွာ”

“စိတ်ချပါ ကိုဖြူ၊ ဒါတော့ မပူပါနဲ့၊ ဘာမှ လိုလေသေး မရှိအောင် စောင့်ရှောက်မှာပါ၊ ကိုဖြူ ပိုက်ဆံယူဦးမလား၊ သလင်း ညီမလေးကော လာ... လာ... ဒီမှာ မုန့်ဖိုးလာယူ၊ အကြော်တွေက ဆီမသန့်ဘူး၊ မစားနဲ့ ကြားလား၊ ဦးဦး ဝယ်လာတဲ့ မုန့်တွေပဲ စားနော်”

ညီမလေးက ပြေးလာရာ သလင်းက ညီမလေး လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ရင်း...

“ကိုဒေးဗစ်တို့ ကျွန်မအစ်ကိုအတွက် ရှင်တို့ ဘာမှလုပ် ပေးစရာ မလိုဘူး၊ ရှင်တို့ ပြန်လို့ရပြီ၊ ကို... ရှင်လည်း ပြန်ပါတော့၊ ရှင်နဲ့ ဒီနေရာမျိုးနဲ့ မအပ်စပ်ပါဘူးရှင်၊ ရှင် ပြန်ပါတော့”

“ကိုယ် စိတ်မချဘူး သလင်း၊ ကိုယ် ရှင်းရှင်းပဲပြောတော့ မယ်ကွာ၊ ဒီကောင် လုလင် သလင်းတို့ အိမ်ထဲကို ဝင်ထွက် နေတာ ကိုယ် လုံးဝစိတ်မချဘူး၊ ဒီကောင်ဟာ ကိုယ် ပြိုင်ဘက်ပဲ၊ သလင်းကို ကိုယ်လက်ထဲက လုဖို့ ကြိုးစား နေတာ သိပ်သိသာတယ်...”

“သလင်းလည်း စဉ်းစားပါ၊ လုလင်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ နှစ်ယောက်မှာ ဘယ်သူက သလင်းဘဝကို ပြီးပြည့်စုံစေမှာလဲဆိုတာ အရှင်းကြီးပါကွာ၊ ဒီကိစ္စဟာ စဉ်းစားနေစရာတောင် မလိုပါဘူး...”

“ကိုယ်က သလင်းကို အမြင်ကို ဆွဲတင်ဖို့ ကြိုးစား နေတယ်၊ သူက အနိမ့်ကို ပြန်ဆွဲချနေတယ်၊ လုလင် မင်းလည်း တစ်ခုမှတ်ထားစမ်းပါ၊ မင်း သလင်းကို တကယ်ချစ်ရင် သလင်းဘဝကို ဆင်းရဲနိမ့်ပါးအောင် မလုပ်သင့်ဘူး”

“ထင်ရာတွေ ပြောမနေပါနဲ့ နေဘွား၊ ငါ သလင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမမျှော်လင့်ဘူး၊ လောလောဆယ်မှာ သူ စိတ်ညစ်နေလို့ ပျော်အောင်လုပ်ပေးနေတယ်၊ ဒီလောက်ပဲ...”

“သလင်းမှာ ဘာစိတ်ညစ်စရာမှ မရှိဘူး ဟေ့ကောင်၊ မင်း အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ သလင်းဘဝကို ပြည့်စုံအောင် ငါ ပြည့်ဆည်းပေးနေတယ်၊ ငွေရေးကြေးရေးအတွက်လည်း ဘာမှစိတ်ပူစရာမလိုဘူး”

“လူတစ်ယောက်ဟာ ငွေကိစ္စအတွက် မပူရရင် အစစအရာရာ ပြည့်စုံစိတ်ချမ်းသာသွားရောလား ပုဇွန်ဦးနှောက်ရဲ့”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း”

“မင်း ဒေါသကို မင်း ပြန်ကောက်သိမ်းသွားစမ်းပါ၊ မင်းရဲ့ ဥစ္စာရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကို လွှင့်ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ မင်းသာ သလင်းကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားခဲ့ရင် ငါ သလင်းနားမှာ ရှိနေစရာတောင် မလိုပါဘူး”

“မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း လုလင်၊ သလင်း ကိုယ်ပြောတာ လေးလေးနက်နက် နားထောင်ပါ ...၊ ကိုယ် သလင်းကို လက်ထပ်မယ်၊ မင်္ဂလာကိစ္စကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်လိုက်တော့မယ်၊ လောလောဆယ် ကိုယ့်အပေးနဲ့ အမေက နိုင်ငံခြားမှာ၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိဘူး၊ အိမ်က ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးကို လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်ခွင့်ပေးထားတယ်၊ ကိုယ် ဒက်ဒီတို့ဆီ ပျန်းဆက်ခွင့်တောင်းလိုက်ပြီး မင်္ဂလာကိစ္စကို အမြန်ဆုံးနဲ့ အခမ်းနားဆုံး ဖြစ်အောင် စီစဉ်မယ်”

နေဘွားက ယုံ့စံအတိုင်း သူ့ဆန္ဒတစ်ခုတည်းကို ရှေ့တန်းတင်ပြောဆိုကာ ပေါ်လာကြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ လုလင်ကတော့ ဘာစကားမှမဆိုဘဲ ကိုဖြူကို တွဲခေါ်သွားသည်။ ညီမလေးကတော့ အရပ်ကြီးကို ပွေ့ကာ ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်ရင်း...

“ဒါဆို မမ မင်္ဂလာဆောင်ရတော့မှာပေါ့နော် ... ဟို ခုနစ်ရင်

တွေထဲကလို ဟိုတယ်ကြီးမှာ ဆောင်ရမှာပေါ့နော်၊ အေး
ပျော်လိုက်တာ”

“စိတ်ညစ်ရတဲ့အထိ နင်ကလည်း တမှောင့်ပဲ မြဲဖြူရယ်”

သလင်းက မမာန်စဖူး မာန်လိုက်တာမို့ မြဲဖြူ
လျှာတစ်လစ်ထုတ်လိုက်ရင်း စက်ကလေး ပုကာ ငြိမ်သွားသည်။

သလင်းသည် လတ်တလောမှာ ဘာကိုဆုံးဖြတ်
မှန်း မသိဘဲ စိတ်ထွေသွားသည်။ မင်္ဂလာကိစ္စ အမြန်ဆုံး စီစဉ်
မလိုတဲ့။ သလင်း မျှော်မှန်းခဲ့တာကလည်း ဒီအခွင့်အရေးကို
မဟုတ်လား။ ဒီလိုဆို သလင်း ပျော်ရမှာမဟုတ်လား။

သို့သော် သလင်း မပျော်ချေ။ ထူးဆန်းစွာ မထွေး
ချေ။ သလင်းစိတ်တွေ လေးလံလျက် ငိုချင်စိတ်ပြင်းပြလျက်
ရှိတာကို အံ့သြစွာ သိလိုက်ရလေသည်။

ဒါပေမယ့် ခုမှတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အကောင်
ကြိုက်လှတဲ့ ညီမလေးရဲ့ မျက်နှာကလေး ကြည်လင်နေတာကို
လည်း မြင်ချင်သည်။ ချမ်းသာပြည့်စုံစွာ ရွှေဘုံပေါ်မှာလည်း
စံချင်လှသည်။

သို့သော် ... သို့သော် ကိုယ့်အစ်ကိုကို ရွံရှာသလို
အကောင်းစားလို အဖက်မတန် ဆက်ဆံတာကိုတော့ သလင်း
မကြိုက်ချေ။ သလင်း တစ်ယောက်ကိုသာ အလေးထားလျက်

ကျန်တဲ့သူတွေကို ရင်ထဲက မပါဘဲ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် လုပ်
နေတာကိုလည်း သလင်းကသိ၏။

သလင်း တစ်ယောက်ကိုသာ အလေးထားသည်ဆို
ရာမှာလည်း အသက်မရှိတဲ့ အလှကြည့်စရာ ယမင်းရုပ်ကလေး
လို ဟိုနားထားရမလို ဒီနားထားရမလို သိမ်းပဲထားချင်တော့သလို
နှစ်သက်ခဲ့မင်တာမျိုးသာ ဖြစ်လျက် အဲဒီ ယမင်းရုပ်ကလေးရဲ့
စိတ်ကိုတော့ ထည့်မတွက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

သလင်းသည် ယခုအခါမှာ ချမ်းသာဖို့ရာကိုလည်း
အလိုရှိ၏။ အဲဒီ ချမ်းသာမှုကို ပေးအပ်မည့် နေဘွားရဲ့ အတ္တ
ကိုလည်း မလိုချင်ပေ။

လုလင်ကိုရော ... “အဲဒီလို စဉ်းစားမိရုံကလေးနဲ့
ပင် သလင်းစိတ်တွေ ကြည်လင်လာတတ်၏။ လုလင်နဲ့ စကား
ပြောတဲ့အခါ ကြည်လင်ရွှင်ဖူးမိ၏။ နေဘွားက သူ့အတ္တကို ရှေ့
တန်းတင်သလောက် လုလင်ကတော့ တစ်ဖက်သားစိတ်ကို ဦးစား
ပေး ထည့်တွက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ သလင်းအပေါ် မေတ္တာသက်
ဝင်နေကြောင်းကိုလည်း လုလင်ရဲ့ ကြည်လင်ရိုးသားသော မျက်
ဝန်းတွေထဲမှာ အလွယ်တကူ ရှိနိုင်သည်။ သို့သော် အဲဒီ လိုချင်
စရာ ကောင်းတဲ့ လုလင်မှာ ပိုက်ဆံကျတော့ မရှိချေ။ အဲဒီလောက်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သလင်းက သူနဲ့အတူ ဘတ်စ်ကားလည်း

တိုးမစီးချင်။ လမ်းဘေးဆိုင်မှာလည်း မစားချင်။ ငွေကြေးအတွက် ပူပင်နေရမည့် အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို အလိုမရှိချေ။

ပြီးတော့ သလင်းကို ဘဝင်မြင့်သူဟု သတ်မှတ်ထားကြသော ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေရဲ့ ရှေ့မှာလည်း သလင်းက ခေါင်းမောနေလိုက်ချင်သေးသည်။ အဲဒါကတော့ နေဘွားကို ယူနေလိုရမယ့် အခြေအနေပဲ ...။

သလင်း ဦးနှောက်ခြောက်နေဆဲ လုလင်က အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်ထွက်လာလေသည်။

“ကိုဖြူတော့ အိပ်နေပြီ သလင်း၊ မိုးတောင်ချုပ်တော့မယ် ကျွန်တော်လည်း ပြန်တော့မယ်”

“လုလင်...”

လုလင်က နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာဖို့ပြင်စဉ် သလင်းက လုလင်ကို မောကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ခေါ်မိ၏။

“ဘာလဲ... သလင်း၊ ဘာပြောမလို့လဲ... ပြောလေ”

“သလင်း... သလင်း ဘာလုပ်ရမလဲဟင်...”

“အဲဒါက သလင်းအပေါ်မှာ မူတည်တယ်၊ သလင်းက ရွေးချယ်ရမှာလေ၊ သလင်း စိတ်ချမ်းသာမယ့် လမ်းက ရွေးရမယ်၊ လူဆိုတာ ကိုယ်တန်ဖိုးထားတဲ့ အရာကိုသာ ရွေးချယ်ကြတာပဲ၊ ငွေကို တန်ဖိုးထားတဲ့သူက ငွေထိ

ရွေးချယ်မယ်၊ စိတ်ချမ်းသာမှုကို တန်ဖိုးထားတဲ့လူက စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရွေးမယ်၊ ဘယ်သူကဖြင့် ဘာကိုတော့ ရွေးတယ်ဆိုပြီး အပြစ်ပြောလို့ မရဘူးလေ၊ ကိုယ် ဝင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးလို့လည်း မရဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ သလင်း မဟုတ်လို့ပဲ၊ ထပ်တူညီမျှဆိုတာ ဘယ်မှာမှ မရှိဘူး သလင်းရဲ့...”

လုလင် စကားဆုံးတော့ သလင်းစိတ်တွေ တည်ငြိမ်လာသည်။ လုလင်က ရုတ်တရက် လက်ဖျစ်တစ်ချက် တီးလိုက်ရင်း...

“ကြည့်စမ်း... ကျွန်တော် ခုမှ စဉ်းစားမိတယ်”

“ဘာလဲဟင်...”

“ကျွန်တော် ဆာဒင်ဟောစားရင် ရမယ်ထင်တယ်၊ သလင်း မှတ်မိသေးလား၊ ဟိုတစ်ခါ သလင်းအိမ် ကျွန်တော် လာတုန်းကလေ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် အောက်ခံပြားထဲ ဇွန်းနှစ်ချောင်း ထည့်မိရင် မကြာခင်မှာ မင်္ဂလာဆောင်ရတော့မယ်လို့ ပြောခဲ့တာ၊ ကဲ... အခု ကွက်တိမှန်နေပြီ...”

“အဲမယ်... အဲဒီတုန်းက ဇွန်းထည့်တာ လုလင်ပဲ၊ သလင်းမှ မဟုတ်တာ၊ ဆောင်ချင်းဆောင် လုလင်သာ ဆောင်ရမှာ”

“ဟာ... ကျွန်တော်ကတော့ ဝေးပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော်

မှာ ချမ်းသာတာဆိုလို့ မေတ္တာပဲရှိတာ သလင်းရဲ့ တချို့
မိန်းကလေးတွေ ပြောတာ ကျွန်တော်ကြားဖူးတယ်၊ မေတ္တာ
ဆိုတာ ကိုက်စားလို့ မရဘူးတဲ့ဗျာ... ဟား... ဟား”
လုလင်က ခေါင်းမောရယ်မောလိုက်သော်လည်း
သလင်းကတော့ မရယ်နိုင်ဘဲ မျက်ရည်ဝဲ၍နေလေသည်။

မကြာခင်မှာပင် နေဘွားက မင်္ဂလာပွဲအတွက် စီစဉ်
လေသည်။ သူ့မှာက အဆက်အသွယ်လည်း များပြီးသားမို့
ဖုန်းတစ်ချက် ဆက်ရုံနှင့်ပင် ကိစ္စအတော်များများ အဆင်ပြေသွား
သည်။ သူက သူ မင်္ဂလာဆောင်ချင်သည့် ရက်၊ သူ ဝတ်ချင်
သော အရောင်၊ သူ ကျင်းပချင်သည့် မင်္ဂလာပွဲပုံစံ... အစရှိသည်
တို့ကို သူ့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်စီစဉ်ပြီး သလင်း ဆန္ဒကို မတောင်း
ခဲဘဲ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ဆောင်သွားသည်။ သလင်းကိုတော့
အသိပေးရုံသာ ပေးလေသည်။

“ကိုယ် အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ သလင်း၊ Hotel တွေလည်း
date ရပြီ၊ အဝတ်အစားကတော့ ယူးထူးခြားခြား ဖြစ်
အောင် အနီရောင်ပဲ ဝတ်မယ်၊ ကိုယ်က အနီ အရမ်း

ကြိုက်တာ၊ ပန်းတွေပြင်ရင်လည်း အနီပဲ ပြင်မယ်၊ နှင်းဆီ
နီတွေပဲ ပြင်မယ်လေ၊ ကိုယ်တို့ နေဖို့ အိမ်ကလေးကိုလည်း
အနီရောင်လေး ပြောင်းသုတ်ထားတယ်”

သလင်းသည် အိပ်မက် မက်နေသလို အရာရာ
စိုးတဝါးနှင့်ပင် သုလျှောက်သည့်လမ်းအတိုင်း အလိုက်သင့် ပါ
လာသည်။ သို့သော် အရပ်လို နေရာမည် အခြေအနေကို မနှစ်
သက်တာမှီ သလင်းက တောင်းဆိုလိုက်ပါသည်။

“သလင်းက ဒီကိစ္စတွေကို ကို ပြောမှ သိရမှာလား။
သလင်းကိုယ်တိုင်လည်း လိုက်ကြည့်ချင်သေးတာပဲ၊ ကိုမှာ
လည်း ကို ကြိုက်တာရှိသလို သလင်းမှာလည်း သလင်း
အကြိုက်ဆိုတာ ရှိတာပဲ၊ အနီရောင်ကို ကို ကြိုက်ပေမယ့်
သလင်း ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မယ်၊ သလင်း နေရာမယ်
အိမ်က ဘယ်မှာလဲ... ဘယ်လိုလဲ၊ ဘယ်လိုပြင်ဆင်မလဲ၊
သလင်း အားလုံးသိထားချင်တယ်၊ ဝင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချင်
တယ်၊ လက်ခံခွင့်၊ ငြင်းပယ်ခွင့်တွေ ရှိချင်တယ်...”

“သလင်း ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ အရာအားလုံး ဟပ်ချလောင်း
ဆိုပြီး လက်ကလေးငှေ့လိုက်ရုံနဲ့ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသလို
ဖြစ်အောင် ကိုယ်က စီစဉ်ပေးနေတာ၊ ဒါကို သလင်း
မကျေနပ်ဘူးလား၊ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စတွေမှာ သလင်းလည်း

ဘာမှ နားမလည်ဘူး မဟုတ်လား၊ ကိုယ်တို့ နေဖို့ အိမ်
ကလေးကို ပြင်ဖို့ နားလည်တဲ့လူကို ပရိဘောဂတွေ ဝယ်
ထည့်ပြီး Decoradonလုပ်ဖို့ အပ်ထားပြီးသား၊ ဒီပစ္စည်း
တွေ၊ ဒီအသိုက်အဝန်းတွေနဲ့မှ သလင်းနဲ့ မနီးစပ်တာ၊
နားမလည်ဘဲ ကိုယ်တိုင်လျှောက်လုပ်ရင် အချိုးမပြေတာ
တွေပဲ ဖြစ်လာမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... သလင်းက ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေလာခဲ့ရတော့
ကိုတို့လို လူချမ်းသာ အသိုက်အဝန်းရဲ့ အဆင်တန်ဆာတွေ
ကို နားမလည်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မကြာခင် ကိုဇနီးဖြစ်တော့
မယ့် ကို သတို့သမီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုနဲ့ တန်းတူပဲ
အခွင့်အရေး ရှိတယ်...”

“ခုကတည်းက အခွင့်အရေးဆိုတာတွေတောင် ပြောနေ
တတ်ပြီလား၊ သလင်း၊ တကယ်တော့ ကိုယ်တို့ တည်
ဆောက်မယ့် အိမ်ထောင်မှာ ကိုက ဦးဆောင်သူပဲ၊ သလင်း
က ကိုယ်ဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်း ကိုယ်ဦးဆောင်တဲ့နောက်ကို
အသာလေး မျှောလိုက်လာရုံပဲ၊ ပင်ပန်းဆင်းရဲခဲ့သမျှ အတိုး
ချပြီး ကိုယ့်ရင်ခွင်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း အနားယူလိုက်
ပါ သလင်း၊ ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်တို့ အငြင်းမပွားချင်ဘူး၊
ကိုယ့်မှာ အချိန်လည်း မရှိဘူး...”

သလင်းသည် ရင်ထဲမှာ ပြောမပြနိုင်အောင် နာကျင်
လှ၏။ သူ့စနိုးအဖြစ် ခံယူရမည့် ဘဝကိုလည်း တုန်လှုပ်လာ
သည်။ သူက ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်နေသော သလင်း မျက်လုံးတွေ
ကို မြင်သွားကာ သလင်း ပခုံးကို လာဖက်ရင်း အနည်းငယ်
ပျော့ပျောင်းသော အသံဖြင့်...

“ကဲ... စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အချစ်ကလေးရား ကိုယ့်ကို နား
လည်ပေးပါ။ သလင်း ကိုယ်တိုင် လိုက်လုပ်ရမှ ကျေနပ်
မယ်ဆိုလည်း ဒေးဗစ်တို့ကို ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ သတို့သမီး
ဝတ်စုံအပ်ဖို့၊ ပိတ်စရွေးချယ်ဖို့ သလင်းကိုယ်တိုင်သွားပါ။
ကိုယ်တို့နေမယ့် အိမ်ကိုလည်း သူတို့လိုက်ဖို့လိမ့်မယ်”
“ဒါဆို ရှင်အတွက် အင်္ကျီ၊ လုံချည် ချုပ်ဖို့ ကိုယ်တိုင်း
ကရော...”

“ဒီလိုလုပ်လေ... ဒီမနက်ပိုင်း သလင်း သွားချင်တာ
လျှောက်သွားလိုက်ဦး။ မင်္ဂလာဝတ်စုံချုပ်မယ့်ဆိုင် ရောက်
ရင် ကိုယ့်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်၊ ကိုယ်လိုက်လာခဲ့မယ်”

အဲဒီလိုနဲ့ပင် သတို့သမီးကလေးသည် သတို့သားရဲ့
ဘဝညီနားဖြင့်သာ မင်္ဂလာကိစ္စကို အတူတကွ လိုက်ပါကြည့်မှု
စီစဉ်ရလေသည်။ သူကတော့ ဘာကိုမဆို လက်ညှိုးထိုး စေခိုင်းကာ
သူ့ရှေ့မှာ အသင့်ဆောက်စေလိုသူဖြစ်ပြီး ဘာအတွက်မှ ပင်ပန်း
မခံလိုသူဖြစ်၏။

ညနေကျတော့ သလင်း ဖုန်းဆက်မှ သူက လိုက်
လာကာ မင်္ဂလာဝတ်စုံအတွက် ကိုယ်တိုင်းပေးပြီး Dinner တစ်ခု
တက်ဖို့ ခပ်မြန်မြန် ထွက်ခွာသွားသည်။ မကြာမီ အပိုင်ရတော့
မည့် အရပ်ကလေးဟု သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ သေချာနှင့်ပြီး ဖြစ်လိမ့်
မည်။

သလင်းသည် နေဘွားကြောင့် ဝမ်းနည်းသိမ်ငယ်
ရချိန်များတွင် ပျော်ရွှင်စရာများကိုသာ ဆောင်ကြဉ်းပေးတတ်သော
လုလင်ကို ပိုလို့ သတိရမိလေသည်။ နေဘွားရဲ့ မျက်နှာဟာ
မာန်မာနနှင့် လောဘတွေကြောင့် ပူလောင်နေသည်ဟု ထင်ရပြီး
လုလင်ရဲ့ မျက်နှာက ပကတိကြည်လင်သည်။ နေဘွားက သူဖို့
သာ သူသိလျက် တစ်ဖက်သား ခံစားချက်ကို ထည့်မတွက်
သလောက် လုလင်ကျတော့ တစ်ဖက်သားရဲ့ စိတ်ဆန္ဒကိုသာ
ဦးစားပေး စဉ်းစားကာ သူနှင့် ဆက်ဆံသမျှ လူတိုင်းကို စိတ်
ချမ်းသာစေသူ ဖြစ်သည်။

သို့သော်... သူနဲ့လက်ထပ်ဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ပေ...။
သလင်း လိုချင်တဲ့ အဆောင်အယောင်တွေကို သူက ပေးနိုင်မှာ
မဟုတ်၊ မင်္ဂလာဆောင်ရင်တောင်မှ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးရုံကလေး
နှင့် ပြီးသွားနိုင်သည်။ အပျိုဘဝကထက် ဘာမှ ထူးခြားနားတဲ့
ဘဝမျိုးကိုတော့ သလင်း မလိုချင်ပေ။

သလင်းသည် 'ထိုသို့ နှိုင်းယှဉ်တွေးမိတိုင်း သက်ပြင်း
သာ ချရ၏။

အဲဒီနေ့က သလင်းသည် ငွေတွေ ပေါ်လှုံနေသော
သတို့သမီးလောင်းဘဝဖြင့် ဒေးဗစ်တို့လို အကြောင်ကြောင် လူ
လေးယောက်နှင့်အတူ တတွဲတွဲသွားလာရင်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရယ်
သွမ်းသွေးမိလေသည်။

တကယ်တော့ သလင်းနဲ့ နေဘွားမှာ တူညီသော
အတ္တနှင့် လောဘတွေ ရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သူက သိမ်းပိုက်
ဖို့ ကြိုးစားပြီး သလင်းက ရုန်းထွက်ဖို့ မကြိုးစားမိခြင်းဖြစ်သည်။

သလင်းသည် ရချင်သည့်ဘဝကို ရခါနီးလာလေ
အပျော်တွေကို ရှာမတွေ့လေ ဖြစ်ရသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသ
ဖြစ်မိလေသည်။ နောက်တစ်နေ့မှာပင် စိတ်ညစ်စရာတစ်ခုကလည်း
ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ အရက်သမား အများတစ်ထောင်
ဆိုသလိုပင် ကိုဖြူဟာ မှောင်ရိပ်ခိုမှုဖြင့် အဖမ်းခံထားရသတဲ့...
သလင်းသည် ထိုကိစ္စကို သိသိချင်း ကိုယ့်မင်္ဂလာပွဲအတွက် နုနုရွှ
လေး စိတ်ကူးယဉ်မနေနိုင်ဘဲ ရဲစခန်းသို့ အလျားဟားလျား လိုက်
သွားရလေသည်။

အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ သလင်း အားကိုးတကြီး
သတိရမိသူက လုလင်သာဖြစ်သည်။ သလင်းက လုလင်ရှိနေဟာ
ရုံးသို့ ပုန်းဆက်အကြောင်းကြားလိုက်ရာ လုလင်က သလင်းကို
စိတ်အေးအေးထားဖို့ ပျောင်းပျက်သိမ့်ပေးပါသည်။

“သလင်း... အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်ထင်တယ်၊ စိတ်ကို အေးအေးထားပြီး အိမ်မှာပဲ ကိုယ့်ကိုစောင့်နေပါ။ ကိုယ် အခုပဲ ရုံးမှာခွင့်တောင်းပြီး သလင်းဆီ လာခဲ့မယ်၊ ရဲစခန်း ကိုတော့ သလင်း တစ်ယောက်တည်း မသွားပါနဲ့၊ သလင်း အနေနဲ့ ဘာမှပြောဆိုရင်းလင်းတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုဖြူ က သူ့ဘာသာ မူးမူးနဲ့ ထိုင်မိထိုင်ရာ ထိုင်နေတာကို အထင်မှားပြီး ခေါ်သွားတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ချက်ချင်း ဖြေရှင်းလိုက်ရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့၊ လုလင် အခုလာပါနော်”

“စိတ်ချ... ကိုယ် အခုပဲ ထွက်ခဲ့မယ်”

သလင်း ဖုန်းချလိုက်သည့် ခဏမှာ လုလင်ကို ဘယ်လောက်အားကိုးမိသည်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိမြင်သွား သည်။ သူ့နှစ်သိမ့်စကားကို ကြားစဉ်မှာ အားရှိသွားသော သလင်း သည် သူရောက်လာချိန်မှာတော့ သူကူညီရင် အဆင်ပြေမှာပဲဟု ယုံကြည်စိတ်ချသွားသည်။

ရဲစခန်းရောက်တော့ ကိုဖြူကိုမြင်ကာ သလင်း ဝမ်းနည်းလာရပြန်သည်။

သလင်းက လူကြီးတွေကို ဆွေးရူးဆွေးတမ်း တောင်း ပန်မိပါသည်။

“စခန်းမှူးကြီးရယ် ကျွန်မ အစ်ကိုက အရက်သမားဆိုပေ မယ့် သူ့ဘာသာ မူးနေတာကလွဲရင် ဘာမကောင်းမှုမှ မလုပ်ပါဘူးရှင်၊ သူ မူးမူးနဲ့ မှောင်ထဲမှာ ထိုင်မိထိုင်ရာ ထိုင်နေတာပါ၊ ကျွန်မ အစ်ကိုကို အခုပဲ ပြန်ခေါ်သွားပါ ရစေရင်”

“ညီမလေးပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဘုရားအကြိမ်ကြိမ်စူးပြီး မိုးကြိုးအကြိမ်ထစ်ထောင် ပစ်ခံထိပါရစေရဲ့၊ ကျွန်တော် ပြောတာ တကယ့်အမှန်တရားပါ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ မှောင်ရိပ်ကလေးမှာ ငလကလေးတဖြူးဖြူးနဲ့မို့လို့ အရက် ကလေး သောက်ရင်း ဇိမ်ခံနေတုန်း ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခေါ် လာကြတာပါ”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ထိုင်နေတဲ့ နေရာဟာ ဆိုးသွမ်းလှပေ တွေ စုပြီး ဘိန်းဖြူးထိုးတတ်တဲ့နေရာလို့ ကျွန်တော်တို့ သိထားတယ်”

“ဟာ... ဘိန်းဖြူးဆိုတာ ကြားရုံပဲ ကြားဖူးတာပါဗျာ၊ ကျုပ် အရက်ပဲ ကျုပ်ချစ်တာ၊ ဘိန်းဖြူးတွေ ဘာတွေ ကျုပ် နားမလည်ဘူး”

“ကဲ... ကဲ... ကိုဖြူ ခဏငြိမ်ငြိမ်နေပေးပါ၊ သလင်းက လည်း စိတ်မလှုပ်ရှားပါနဲ့၊ ဒီက လူကြီးမင်းတို့ကလည်း

သူတို့ လုပ်တုံးလုပ်နည်းအတိုင်း လုပ်တာပါ။ အေးအေးဆေးဆေး အဖြစ်မှန်ကို ပြောလိုက်ရင် ရှင်းသွားမှာပါ။ ဒီအတိုင်း ထပြန်သွားလို့တော့ မရဘူးပေါ့။”

လုလင်က အေးဆေးစွာ ဝင်ပြောတော့မှ အခြေအနေက ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် နေဘွားသည်လည်း ဒေးဗစ်တို့၏ သတင်းပေးမှုကြောင့် ရဲစခန်းသို့ အူလျားဖားလျား လိုက်လာရပါသည်။ ဒီကိစ္စမှာ သူဝင်ရှင်းမပေးနိုင်လျှင် လုလင်က အမှတ်တွေ အများကြီး သံယူသွားလိမ့်မည်။

စခန်းရှေ့ရောက်တော့ ဒေးဗစ်တို့က အမြန်ဆင်းစုံစမ်းကာ သူ့ဆီ သတင်းပြန်ပို့၏။

“ဆရာ... လုလင်က ဆရာကြီးလုပ်ပြီး စကားတွေ အများကြီး ပြောနေတယ်”

“ဒီကောင် ခြေကြောင်မဲ့ အလကားသက်သက် ကိစ္စရှည်အောင် လုပ်နေတယ်၊ ပါးစပ်က ထွက်တဲ့ စကားလုံးအခွန်းတစ်သိန်းထက် ငွေကျွန်းတစ်ရွက်က အရေးရှိပါတယ် ဆိုတာ မသိလောက်အောင် တုံ့ရသလား၊ ပိုက်ဆံပေးလိုက်ရင်ပြီးနေတဲ့ဥစ္စာ... ရော... ဒီပိုက်ဆံ မင်းတို့ယူသွား၊ အဲဒီက အကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဒီပိုက်ဆံပေးပြီး ဟိုဓမ္မကို ပြန်ထုတ်ခဲ့”

“ဖြစ်ပါ့မလား ဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရဗေလဲ၊ မြန်မြန်သွား၊ ဟိုမှာ သလင်းစိတ်ဆင်းရဲနေလောက်ပြီ၊ ငါလည်း ဒီလိုနေရာမှာ ကြာကြာ မနေချင်ဘူး”

နေဘွားက ကားပေါ်မှာ ကျန်နေခဲ့ပြီး သူ့တပည့်တွေက စခန်းထဲသို့ ခပ်ကုပ်ကုပ် ဝင်သွားသည်။

“စခန်းမှူးကြီး... ဒါလေး လက်ခံလိုက်ပါနော်၊ သူ့ကို ပြန်ခေါ်သွားမယ်နော်...”

“ဟေ့... မင်း ဒါ စော်ကားဟာလား”

သလင်းသည် ရုတ်တရက်မို့ ဒေးဗစ်တို့လုပ်ရပ်ကို ကြည့်ပြီး ကြောင်နေသည်။ စခန်းမှူးက အော်လိုက်တော့မှ အသိပြန်ဝင်လာသည်။ ဒါ သူတို့ သူဌေးရဲ့ စနက်ဆိုတာ သေချာသွားချိန်မှာ သလင်း သူ့ကို စိတ်ကုန်သထက် ကုန်သွားသည်။

“စော်... စော်ကားတာမဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သူဌေးခိုင်းလို့ လုပ်ရတာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ သူဌေးက ဒီက ကိုဖြူရဲ့ ယောက်ဖလောင်းမို့လို့ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... မင်းတို့ ဒီလိုတော့ မလုပ်သင့်ဘူး၊ ဒါ ရဲစခန်း၊ ဇရပ်မဟုတ်ဘူး၊ ဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင်တိုင်း ထွက်လို့ မရဘူး၊ ကိစ္စရှင်းလင်းပြီးရင်တောင် အာမခံပေးတာ၊ ခံဝန်ကတိ လက်မှတ်ထိုးတာတွေ လုပ်ပေးရဦး

မယ်၊ ဒီမှာ ဒီညီလေးနဲ့ ပြောနေတာလည်း ပြီးပါတော့
မယ်”

“သူက သလင်းတို့ မောင်နှမနဲ့ ဘာမဆိုင်ပါဘူး ဆရာ
ရယ်”

“ဆိုင်သလား... မဆိုင်သလားတော့ မသိဘူး၊ အရင်ဆုံး
ရောက်ပြီး ကူညီဖြေရှင်းနေတာက သူပဲလေ၊ မင်းတို့ ဆိုင်
တဲ့ လူတွေက ခုမှ ရောက်ကြတာမဟုတ်လား၊ ကဲ... ငါ
လည်း မဆိုင်တာတွေ ဝင်ပြောမိပြီ၊ မင်းတို့ကိစ္စတွေ အပြင်
ရောက်မှ ရှင်းကြ...”

လိုအပ်တာတွေ ဆောင်ရွက်ပြီးချိန်မှာ သလင်းတို့
လို့ ကို ခေါ်ကာ ပြန်ထွက်လာသည်။ နောက်က အဝမှ စောင့်
ပြီး မင်းဖြူသည်မှာ...

“ဟာ... လွတ်လာပြီလား၊ စိတ်ပူလိုက်တာ၊ ဘယ်နှယ်လဲ
အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား၊ ပြေဆို ပေးလိုက်တဲ့ငွေက
ည်းမှမနည်းဘဲကိုး...”

“ရော... ဒီမှာ ရှင်ဗိုက်ဆံတွေ ပြန်ယူသွားပါ ကို၊ နောက်
ကို ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ အဲဒီလို ငွေထုပ်
လာလာ ပစ်ပေးတာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ ရှက်လွန်း
လို့ပါ”

“နေစမ်းပါဦး၊ လူလင်က ဘာကိစ္စ ရောက်နေတာလဲ...”

“ကျွန်မ ခေါ်လိုက်တာပါ”

“ကိုယ် တစ်ယောက်လုံး ရှိရက်နဲ့ကွာ”

“ကိုက ဒီလိအဆင့်မိမ့်တဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ မထိုက်တန်ဘူးလေ၊

အဲဒါကြောင့် ကိုကို မခေါ်လိုက်တာပါ”

သလင်းက ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ယခုအချိန်တွင် နေဘွားနဲ့ သလင်းဖြူရဲ့ကြားမှာ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးတွေ ပေါ်ပေါက်လာပြီး လုလင်က ဘယ်လိုပဲ နောင်ယုက်ပါစေ သလင်းဖြူဟာ ကိုယ့်လက်ခုပ်ထဲက ရေဟု နေဘွားက ယုံကြည်ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအချိန်တွင် သလင်းဖြူရဲ့ နှလုံးအိမ်မှာ အေးခဲစွာ ဖြစ်တည်နေပြီးသော ချမ်းသာတဲ့ ဘဝကို တပ်မက်သော စိတ်တွေ သည် နေပူရိန် ခပ်ပြင်းပြင်းကြောင့် ရေခဲအရည်ပျော်သလို တစ်စစ ပျော်ကျလာခဲ့သည်။ နေဘွားဟာ နေလို ပူပြင်းသူ၊ အတ္တကြီးသူ ဟုလည်း သလင်းဖြူက ယုံကြည်ထားလိုက်ပြီဖြစ်ပါသည်။

ယခုအချိန်တွင် လုလင်သည် သလင်းဖြူကို အင်မတန် ချစ်ခင်မြတ်နိုးလှသော်လည်း သူမ ပျော်မယ်ထင်တဲ့ ဘဝကို

သူမသဘောအတိုင်းသာ လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်စေလိုသော စိတ်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။ တကယ် မေတ္တာစစ်ဆိုတာ လောကရဲ့ အမှန်ကန်ဆုံး တရားသူကြီးပဲဟုလည်း အခိုင်အမာ ယုံကြည်ထားလိုက်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

နေဘွားက သလင်းဖြူရဲ့ လိုချင်တပ်မက်စိတ်ဟာ ဘယ်လောက် ပြင်းထန်ကြောင်း သိခဲ့၏။ သူမဟာ သူ့ကို မနှစ်မြို့သည့်တိုင်ဦးတော့ သူ့ကို လက်မထပ်ချင်ပါဘူးဟု တစ်ခွန်းမငြင်း။ အဲဒါကပင် သူ့အဖို့ အားတက်စရာ ဖြစ်တော့၏။

မင်္ဂလာရက်ကလည်း တစ်စတစ်စ နီးကပ်လာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ မကြာခင် မင်္ဂလာဝတ်စုံ သွားရွေးရမည့် နေ့ကို ကျရောက်လာသည်။ အားလုံး ချုပ်လုပ်ပြီးသွားပြီမို့ ဒီဇိုင်နာက ဖုန်းဆက်လာပါသည်။ ဝတ်စုံတွေကို fitting ချပြီး လိုအပ်တာရှိလျှင် ပြင်ဆင်ဖို့ သလင်းတို့နှစ်ယောက်အတူ သွားမှဖြစ်မည်ပင်။

ထိုနေ့မှာ နေဘွားနှင့်အတူ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်နာ၏ အခန်းသို့ သလင်းတို့ အတူသွားခဲ့ကြသည်။ ဟိုရောက်လို့ ဝတ်စုံတွေကို ကြည့်ရုံရှိသေး နေဘွားထံ ဖုန်းဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ဖုန်း ခဏပြောပြီးတာနှင့် နေဘွားက သလင်းအား အသိပေး၏။

“သလင်း... ကိုယ် အလုပ်ကိစ္စလေးတစ်ခု အရေးတကြီး ယူလာလို့ အမြန်သွားရမယ်၊ မကြာဘူး... ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ဒီကပဲ စောင့်နေ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး မြန်မြန်ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။

သလင်းက ဒီဇိုင်နာ အစ်ကြီးနှင့် စကားတပြောပြောနေရင်း သူ့ကို စောင့်နေလိုက်သည်။ ကြာလာတော့ ထိုအစ်မကပင် သလင်းကို အားနာလာပုံရကာ...

“ကြာနေပြီနော်... သလင်းတောင် စောင့်ရတာ ပျင်းပြီထင်တယ်၊ ကိုနေဘွားကလည်း အလုပ်အများသား မဟုတ်လား”

“အလုပ်များများနဲ့ ဒီကိုလာဖို့တောင် မနေပြီလား၊ မသိပါဘူး အစ်မရယ်”

“မဟုတ်တာ... ညီမကလည်း ဒါတော့ သူ ဘယ်မေ့မလဲ၊ သူဝတ်ကြည့်မှ ဖြစ်မယ့်ကိစ္စလေ၊ ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ ဥစ္စာ”

ထိုခဏမှာပင် သလင်းရဲ့ GSM ဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။ သလင်း ဖုန်းဖွင့်လိုက်တော့ တစ်ဖက်က အသံက သလင်းနားထဲသို့ ပူပူလောင်လောင် စီးဝင်လာသည်။

“သလင်းရေ... ဆောရီးကွ၊ ကိုယ် ဒီနေ့တော့ ပြန်လာလို့ မရတော့ဘူး”

“ဒါဆို သလင်း ပြန်ရမှာလား၊ မနက်ဖြန်မှ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်လာရမှာလား”

“မနက်ဖြန်လည်း ကိုယ် မအားသေးဘူး၊ မန္တလေးကို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ဒီညပဲ သွားရမှာ၊ သုံးရက်တော့ကြာမယ်၊ ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ သလင်း မပြန်နဲ့တော့၊ အဲဒီမှာပဲ စောင့်နေ၊

ရုံးမှာ ကိုယ်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစား တူတဲ့ သူတစ်ယောက်
ရှိတယ်။ အရပ်ရော ကိုယ်လုံးရော ပန်းအကျယ်ရော တော်
တော်တူတယ်။ သူ့ကို ဒေးဗစ်တို့နဲ့ ထည့်ပေးလိုက်မယ်။
သူ့ကိုပဲ ဝတ်ကြည့်ခိုင်းပြီး လိုအပ်တာ ပြင်ထားရင် အဆင်
ပြေမယ်ထင်တယ်။ ကိုယ်လည်း တစ်သက်လုံးကတည်းက
ရယ်ဒီမိတ်တွေကိုပဲ စိတ်တိုင်းကျ အဆင်သင့် ဝတ်လာတာ
ဆိုတော့ အဲဒီလိုမျိုး ချုပ်ပြီး ဝတ်ကြည့်ရ၊ ပြန်ပြင်လ၊
ပြန်ဝတ်ကြည့်ရတာတွေကို သိပ်စိတ်ရှည်ချင်တာ မဟုတ်
ဘူး။ သတို့သားဝတ်ဖို့ တိုက်ပုံတွေ တောင်ရှည်ပုဆိုးတွေ
ကို ရယ်ဒီမိတ် ဝယ်လို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ကံ...
ခါပဲနော် သလင်း။ ကိုယ် ဒီမှာ ကိစ္စလေးတွေ ဖြတ်လိုက်
ဦးမယ်။”

သလင်းသည် ‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ’ ဟုသာ ညည်းတွား
နိုင်လောက် ခိတ်ကုန်ခြင်းက ဂိတ်ဆုံးသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ခဏအကြာမှာ ဒေးဗစ်တို့နှင့်အတူ လူတစ်ယောက်
ရောက်လာ၏။ ထိုသူရဲ့ မျက်နှာမှာ တစ်မျိုးပြိတ်တိတ်လို ဖြစ်နေ
ကာ တည်တံ့လည်း မရှိချေ။ သတို့သားနှင့် အလုံးအရပ်တူသော
ထိုလူဟာ သတို့သားဝတ်စုံကို သူ အရင် ဦးဦးဖျားဖျား ဝတ်ကြည့်
ရမယ့်အဖြစ်ကို သဘောတကျ မြောက်ကြွကြွဖြစ်၍ နေသည်။

တံကံကြွလွန်းကာ ဝတ်မယ်... ဝတ်မယ် တကဲကဲ
ဖြစ်နေသော ထိုယောက်ျားကို ကြည့်ကာ သလင်း ရင်ထဲ အော်

ဂလီဆန်လာလေသည်။ ကိုယ်က သတို့သမီးဝတ်စုံ ဝတ်ထားခဲ့
ပြီမို့ ကိုယ့်အနားမှာ အဲဒီ ယောက်ျားက သတို့သားဝတ်စုံဝတ်
ပြီး ခဏလေး ယှဉ်တွဲရပ်မည့် အဖြစ်ကိုပင် ခါးသီးလှ၏။ ဒီခိုင်နာ
မမက သလင်း ဝတ်ထားသည့် သတို့သမီး ဝတ်စုံကို သဘော
တကျ လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း...

“လှလိုက်တာ ညီမရယ်၊ ညီမနဲ့ ကွက်တိပဲ၊ ဘာမှကို
ပြင်စရာမလိုဘူး၊ ကိုနေဘွား မြင်ရင်လည်း အရမ်းကို
ရင်သတ်ရှုမော ဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်”

“အစ်မ... အစ်မ... ကျွန်တော်လည်း ဝတ်ကြည့်ရတော့
မလား။”

“မရဘူး... ဝတ်မကြည့်ရဘူး၊ ရင်ပြန်တော့...”

သလင်းက ငမ်းငမ်းတက် ဖြစ်နေသော ထိုသူ့ကို
ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး အော်လိုက်ရင်း ရင်ထဲမှာ နာလာသည်။
နေဘွားဟာ ဘယ်လိုလှလဲ... သတို့သားဆိုတာ သူ ပထမဦးဆုံး
ဝတ်ရမည့် သတို့သားဝတ်စုံကို တန်ဖိုးထားသင့်တာ မဟုတ်လား။
သူ့အရင် တခြားတစ်ယောက်က ဦးဦးဖျားဖျား ဝတ်ကြည့်မယ့်
အဖြစ်ကို သူမို့ ဘယ်လိုမှမနေဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့သဘောထားနိုင်
သည်။

သလင်းသည် စဉ်းစားရင်းကပင် နေဘွားဆိုတဲ့
ယောက်ျားဟာ ဘာတွေကို တန်ဖိုးထားပြီး ဘာတွေကို တန်ဖိုး
မထားဘူးလဲဆိုတာ သိမြင်လာသည်။ သူက ငွေနဲ့ သူပိုင်ဆိုင်

သော သက်မဲ့ တန်ဖိုးကြီး ပစ္စည်းတွေကိုသာ တန်ဖိုးထားသူ ဖြစ်ပြီး လူတစ်ဖက်သားရဲ့ စိတ်ခံစားမှု၊ မေတ္တာတရား၊ စာနာစိတ် တို့ကို တန်ဖိုးမထား ဥပေက္ခာ ပြုနိုင်သူဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ သူသာ တန်ဖိုးထားမှု မှားယွင်းခဲ့တာ မဟုတ်။ သလင်းကိုယ်တိုင်လည်း တန်ဖိုးထားမှု မှားယွင်းခဲ့ပါ သည်။ သလင်းသည် ခုချိန်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ မှားယွင်းမှုကို သိ၏။ သို့သော် ပြင်ဆင်ဖို့ရာ နောက်ကျနေပါပြီဟု သဘောထားကာ ချမ်းသာမှုဆိုတာကို မြဲမြံ တွယ်ဖက်ထားမြဲပင်။

ထိုလူ ပြန်သွားပြီးခဏကြာသောအခါ သလင်းသည် GSM ဖုန်းလေးကို ကိုင်ကာ ခလုတ်တွေကို လက်နှင့် ထိတွေ့ နေရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက် စဉ်းစားလျက်ရှိလေသည်။ ထိုခဏမှာပင် သူမက ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်ခိုင်ချချကာ လုလင်ထံသို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“လုလင် သလင်းပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုနေဘွား ဝတ်မယ့် မင်္ဂလာဝတ်စုံကို လာဝတ်ကြည့်ပေးပါ။ လာရမယ့် နေရာ က...”

သလင်းက လိပ်စာကို ရွတ်ပြလိုက်ပြီး ဖုန်းချလိုက် သည်။ ထို့နောက် သူ လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်စွာ စောင့်မျှော် နေလိုက်လေသည်။

သလင်းပြုရဲ့ လက်ချောင်းကလေးတွေသည် ပိုးစစ် ရင်ဖုံး တိုက်ပုံကို ညင်သာစွာ ဆွဲယူလိုက်ပြီးနောက် လုလင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ဖြန့်တင်ပေးလိုက်လေသည်။

လုလင်သည် ပိုးသားအင်္ကျီရဲ့ နူးညံ့သော အထိ အတွေ့နှင့်အတူ မမြင်နိုင်သော ဓာတ်တစ်မျိုးကိုပါ နူးညံ့စွာ လက်ခံရရှိလိုက်သည်။

သူမ အဆင်သင့် ကိုင်ထားသော တောင်ရှည်ပုဆိုး ကို သူက ညင်သာစွာ ဆွဲယူလိုက်ပြီး အတွင်းလိုက်ကာကို ပိတ်၍ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်လိုက်သည်။ ထိုခဏမှာပင် သတိုးသား ဝတ်စုံ အတွင်းစာ သူ့ဝိညာဉ်ဟာ လှပစွာ အရောင်တောက်ပလာသည်ဟု ခံစားရသည်။ သတိုးသားဟူသော ခံစားချက်က သူ့ ရင်ဘတ်ထဲ တငြိမ့်ငြိမ့် ဝင်ရောက်လွှမ်းခြုံသွားသည်။

လုလင်က ညင်သာစွာ အခန်းပြင်သို့ လှမ်းထွက်
လိုက်သောအခါ အသင့်စောင့်ကြိုနေသော သတို့သမီးလေးကို
တွေ့ရလေသည်။

“ဟယ်... ညီမရေ ကြည့်စမ်း၊ အဆင်ပြေလိုက်တာနော်၊
ညီမ သူငယ်ချင်းက ကိုနေဘွား ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်နဲ့
တော်တော်တူတာ၊ ခုနလာတဲ့ သူက ဒီလောက်တူတာ
မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ယောက်လုံးနဲ့ ကြည့်လို့ လှလိုက်တာကွယ်၊
လာ... လာ... ဒီမှန်ရှေ့မှာ နှစ်ယောက်စလုံး လာရပ်ကြည့်”

သတို့သားသည် သတို့သမီးနှင့်အတူ မှန်ရှေ့မှာ
ယှဉ်တွဲ၍ ရပ်လိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ မျက်နှာကိုယ်စီ
မှာ ကြည်လင်ဝင်းပလျက် အပျော်ဓာတ်တစ်မျိုး ကူးစက်နေတာကို
တွေ့ရသည်။

ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်နာ အမျိုးသမီးသည် သူမရဲ့ လက်ရာ
ဝတ်စုံများဖြင့် လှပတင့်တယ်နေသူ နှစ်ယောက်ကို - သုည့်ပင်
ကြည့်ရင်းကပင် ဒီနှစ်ယောက်ကိုသာ သတို့သား သတို့သမီး
အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားမတတ် လှိုက်လှဲလာသည်။ သူမရင်ထဲ
မှာလည်း ထူးဆန်းစွာ ခံစားနေရသည်။ ဒီနှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာ
ကလေးတွေဟာ အပျော်ဓာတ်တို့ လျှံထွက်တောက်ပကာ ကြည်
လင်ပြုံးမြဲနေကြ၏။ စောစောတုန်းဆီကတော့ သတို့သမီးကလည်း

မျက်နှာညိုမှောင်စွာ ရှိပြီး သတို့သား အစစ်ရဲ့ မျက်နှာကလည်း
ပူလောင်သော လောဘဇောတစ်ခု ကပ်ငြိနေသည်ဟု ထင်ရ၏။

သတို့သားအစစ် ထွက်ခွာသွားပြီး သတို့သားတု
ကလေး ရောက်လာချိန်မှာတော့ သူတို့ စုံတွဲကလေးဟာ အလွန်
လိုက်ဖက်ထွင့်တယ်စွာ အသက်ဝင်လာသည်။ သူတို့ထဲမှ လျှံထွက်
လာသော အပျော်ဓာတ်တို့သည် သူမထံသို့ပင် စီးဝင်ရောက်ရှိ
လာသည်။

“လှလိုက်တာကွယ်... တကယ်ပဲ၊ မျက်နှာကလေးကလည်း
ကြည်ကြည်လင်လင် ရိုးရိုးသားသားလေးတွေဆိုတော့ ဒီလို
မြန်မာ မင်္ဂလာဝတ်စုံနဲ့ သိပ်လိုက်ဖက်တာပဲ”

ဒီဇိုင်နာ မမက မချင်မရဲ ရေခွက်လိုက်တော့ လက်
ထောက် ကောင်မလေးက အနားကပ်၍ တီးတိုးသတိပေးရ၏။

“မမ သတိထားဦးလေ၊ ဟိုတစ်ယောက်က သူ့ သတို့သား
မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဪ... အင်း... ဟုတ်သားပဲ၊ အို... ဘာဖြစ်လဲ၊ လှလို့
လှတယ်ပြောတာပဲ၊ မော်ဒယ်တွေတောင် ဘာမှ မပတ်
သက်ဘဲ ဒီလိုဝတ်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသေးတာ...”

မမက ဘယ်သူ့ဘာပြောပြော နားမဝင်တော့ဘဲ
သလင်းတို့ထံတွင်သာ အာရုံရောက်နေကာ သူ့ ကင်မရာလေးကို
အမြန်ပြေးယူပြီး...

“ကဲ... မမလက်ရှာလေးတွေ အမှတ်တရဖြစ်သွားအောင်
ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်မယ်နော်၊ ဒီကင်မရာက ခုရိုက် ခုရတဲ
ကင်မရာလေ၊ ညီမတို့ဖို့ပါ တစ်ပုံပေးလိုက်မယ်၊ ကဲ... ကဲ
ဟိုမောင်လေး၊ ဒီဘက်နည်းနည်းတိုး၊ ညီမက လက်ကလေး
ချိတ်လိုက်...”

သလင်းရဲ့ လက်ကလေးက လုလင်ကို ညင်သာစွာ
တွဲချိတ်လာချိန်တွင် လုလင်သည် ကြည်နူးစိတ်ဖြင့် တလုပ်လုပ်
တုန်ရီလာလေသည်။

သလင်းက လုလင်ကို ပြုံးမြဲမြဲလေး မော့ကြည့်၊
မိမိနီက ဒါဟာ သတို့သားပဲရယ်လို့ ထင်မှတ်၍ ကျေနပ်သွားသည်။
ထိုခဏလေးမှာ သူတို့ စိတ်ပျော်ကိုယ်ပါ နီးကပ်
လျက်ရှိ၏။ တူညီလိုက်လှစွာ ပြုံးကြ၏။ သူတို့ ပျော်ရွှင်နေခဲ့ကြ
၏။

“အိကေ... ရိုက်ပြီနော်”

ဓာတ်ပုံလေး တစ်ပုံ ထွက်လာ၏။ သူတို့ အတူတကွ
လှမ်းယူငုံကြည့်ခိုက် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်လည်ကြည်တွေ အိုင်
ဖွဲ့လာခဲ့လေသည်။

အဲဒီညမှာတော့ လုလင်သည် ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့
မပျော်နိုင်ဘဲ ဓာတ်ပုံကလေးကို တစ်မိမိကြည့်ရင်း မီးလင်
လေသည်။ သူက သူ စုထားသော ပိုက်ဆံတွေချို့နှင့် သလင်း
အတွက် ဝယ်ထားသော ပစ္စည်းလေးတွေကို ထုတ်ကြည့်၊
နာကျင်စွာ ရယ်မောမိသေးသည်။ သလင်းနဲ့သာ လက်ထပ်ဖွဲ့ခဲ့
ရင်ဟု စိတ်ကူးယဉ် ရူးနမ်းသော အတွေးဖြင့် သူ့အလုပ်ကို
ကြိုးစားလုပ်ခဲ့၏။ ရုံးက လစာသာမက အပြင်က အပ်သည့်
ဒီဇိုင်းတွေကိုပါ လက်ခံလုပ်ပေးခဲ့တာမို့ သူ့မှာ ငွေအတော်များ
များ စုမိခဲ့သည်။ အဲဒီ ပိုက်ဆံကလေးဖြင့် မြို့ထဲမှာ ကိုယ်ပိုင်
အခန်းတစ်ခန်းငှားတာ သူ့ရုံးခန်းဖွင့်မည်။ ကိုယ်ပိုင် ကွန်ပျူတာနှင့်
လိုအပ်သော ပစ္စည်းတွေ ဝယ်မည်။ ဒီဇိုင်းလောကမှာ သူ့အတော်

အတန် နာမည်ရခဲ့ပြီမို့ သလင် ကိတော့ မကြောင်မကြဲ ထားနိုင်မှာ သေချာခဲ့၏။

သို့သော် တကယ်တမ်း နိုင်ယုဉ်းကြီးဆိုလျှင် တော့ သူ့မှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံပမာဏဟာ သလင် စိတ်ကြိုက် ဟိုတယ်တွေမှာ မနက်တစ်ပွဲ၊ ညတစ်ပွဲ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့တောင် မလှလောက်နိုင်ပေ။ အဲဒီလို ဆောင်ခွင့်မရလို့ သလင် စိတ်ဆင်းရဲရလျှင် သူလည်း ပျော်နိုင်မှာမဟုတ်။ သူ့ဆန္ဒကတော့ သလင် ပျော်ရာဘဝကို သလင်းဘာသာ ရွေးချယ်သွားစေချင်သည်။

သလင် ငွေမက်တာကို သူသိခဲ့၏။ သို့သော် လောကမှာ ငွေထက် ပိုပြီး မက်စရာတွေလည်း ရှိသေးကြောင်း သလင်းသိသည့် တစ်နေ့တော့ ရောက်လာဦးမှာပဲဟု သူယုံကြည်ခဲ့၏။ စောင့်စာ ခဲ့၏။ တကယ်တော့ သလင်းသည် စားချင်တာ စားရ၊ လိုချင်တာ ရယူအခါ ပျော်စရာတစ်ခု ငါးလေးပမာပင် ဖြစ်သည်။ သူမရခဲ့တာတွေကို ရလာသည့်တစ်နေ့မှာ ပျော်ရွှင်နေခဲ့ပြီး ဘခြား သတိပြုစရာတွေကို မေ့နေခဲ့သည်။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း မကုန်ကလေး ညှိုးနွမ်းလာတာကို မြင်ရပြန်တာမို့ သူမရဲ့ မပျော်သောစိတ်ကို သူရိပ်မိပါသည်။ သို့သော် သူမက သူမ ရထားသည့် အခြေအနေကို နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ဖက်တွယ်ထား၏။ မကြာခင် နေဘွားရဲ့ ဘဝထဲသို့ သူမ အရဲကိုးကာ ခုန်ဆင်းတော့မည်။ ပျော်နိုင်ပါ့မလား သလင်းရယ်ဟဲ့ ဟိပ်

တဆိတ် ပြီးတွားရင်းကပင် ပျော်ပါစေဟုလည်း ဆုတောင်းမိ၏။ သူ့အဖို့ ဒါသာလျှင် တတ်နိုင်လေသည်။

အဲဒီညက သလင်းလည်း အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ပေ။ သလင်းသည် နေ့ခင်းက မြင်ကွင်းလေးကိုသာ စွဲမြဲမြင်ယောင်ရင်း ကျေနပ်နေသည်။ အဲဒါဟာ တကယ်ပါပဲရယ်လို့ စွဲမြဲယုံကြည်လိုက်ချင်သည်။ သူဟာဖြင့် ကိုယ့်သတို့သားပါလို့ အားလုံးကို ပြောပြလိုက်ချင်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာ အားကောင်းစွာ တခုတ်ခုတ် ခုန်နေသော နလုံးသားက အချစ်ဆိုတာ အဲဒီလိုကွယ်ဟု အားပေးအားမြှောက် ပြုနေသည်။

သလင်းသည် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာအောင်းနေသော အချစ်ဆိုတာကို ခုချိန်ကျမှပင် သေချာစွာ သိရှိလိုက်ရလေသည်။

သို့သော် အချစ်ဆိုတာဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝစေတဲ့ အရာတစ်ခုတော့ မဟုတ်ဘူးကွယ်ဟု သလင်းက ခေါင်းမာမာနှင့် တွေးသည်။

ခုချိန်မှာတော့ သလင်းသည် ကိုယ့်ရင်မှာ အမှန်တကယ် ပေါက်ဖွားတည်ရှိလာသည့် အချစ်တစ်ခုကို တိတ်တဆိတ် အသိအမှတ်ပြုကာ မျက်ရည်ကျရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ချေ။

မင်္ဂလာပွဲအတွက် စိတ်လေးထုံထိုင်းနေသော သလင်း
ဖြူသည် နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောမှာပင် သတင်းဆိုးတစ်
ခုကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ကိုဖြူကို ကားတိုက်မိလို့ ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်မှာ
ရောက်နေတယ်၊ အခြေအနေမကောင်းဘူး”

ဟူသော သတင်းက သလင်းရဲ့ ရင်ဝကို မိုးကြိုး
အပစ်ခံလိုက်ရသလိုတည်း။

သလင်းရဲ့ ဘဝမှာ အဖြစ်ဆိုးတွေ ကြုံခဲ့ရသည်။
ဒါတွေဟာ သလင်း ဖန်တီးလို့ ဖြစ်ရတာလည်း မဟုတ်၊ ကံကြမ္မာ
ကိုက စီမံဖန်တီးပေးလိုက်တာ ဖြစ်သည်။

ဆေးရုံကြီးသို့ သလင်း အမြန်ဆုံးရောက်အောင်
သွားသော်လည်း အသက်တောင် မမီတော့ချေ။

သလင်းသည် ကိုဖြူ၊ အလောင်းခြေရင်းမှာ ချိနဲ့စွာ ခူးထောက်ထိုင်ချရင်း တိတ်ဆိတ်စွာနေသည်။ အသက်ရှင်စဉ်က ကိုယ့်ကို ဘာမှ အကျိုးမပြုခဲ့ဖူးသော်လည်း အစ်ကိုရင်းဟူသော သံယောဇဉ်က တင်းလှပါသည်။

“သလင်း... သလင်း ထတော့လေ၊ အလောင်းလည်း ရေခဲ တိုက်ကို သယ်သွားပါပြီ၊ သလင်းလည်း အရမ်းပျော့တော့ နေပြီ၊ ပြန်ကြရအောင်နော်၊ အိမ်မှာ မြဲဖြူတစ်ယောက် တည်း မဟုတ်လား။”

ဘယ်အချိန်က ရောက်လာသည်မသိသော လုလင် ရဲ့ အသံက သလင်း နံဘေးမှာ ညင်သာစွာ ထွက်လာ လာသည်။ သူက သလင်းပန်းကို ဖွဖွပုတ်၍ နှစ်သိမ့်သည်။ ပြီးတော့ သလင်း ကို ဆွဲထုလိုက်သည်။ ယိုင်နဲ့နေသော ခြေလှမ်းတွေကြောင့် သူ့ကိုသာ အားပြု၍ရပ်ရ၏။ အားကိုးရာမဲ့ ခံစားချက်ကြောင့် ခိုကိုးရာမဲ့နေသော သလင်းအတွက်တော့ နှစ်သိမ့်လာတဲ့ စကား တစ်ခွန်းနဲ့ မှီစရာ ပခုံးကလေးတစ်ခုဟာ ဒီအချိန်မှာ အလွန်တန်ဖိုး ရှိပါသည်။

“စိတ်ကို ဖြေလျှော့လိုက်ပါလား သလင်း၊ ပုထုဇဉ်ဆိုတာ ဝမ်းနည်းစရာတွေ့ရင် ငိုစရာတွေ့ရင် ငိုမှာပဲ၊ ရယ်စရာ တွေ့ရင်လည်း ရယ်မှာပဲ၊ ဒါ သဘာဝပါ၊ သဘာဝကို

မဆန့်ကျင်နဲ့၊ ကိုယ့်ခံစားမှုကိုလည်း မညာနဲ့၊ ငိုစရာတွေ့လို့ ငိုလိုက်ပြီးရင် သလင်းဘဝကို ပုံမှန်အတိုင်း ဆက်လျှောက် သွားရဦးမှာလေ၊ ငိုလိုက်ပါ ... သလင်း ကျွန်တော့်ပန်းကို မှီပြီး အားပါးတရ ငိုလိုက်ပါ”

သလင်းက ရုတ်တရက် ကလေးသူငယ်လို့ ဝမ်း နည်းသွားကာ သူ့ပန်းကိုမှီ၍ အားပါးတရ ငိုမိလေသည်။ သလင်း အငိုတိတ်သည်အထိ သူက ငြိမ်သက်စွာ နေသည်။ သလင်း အငို တိတ်တော့မှ ...

“ကဲ... နည်းနည်းတော့ ခွေးသွားပြီ မဟုတ်လား သလင်း။”

“အင်း...”

“ဒါဆို ပြန်ကြမယ်၊ ဈာပနအတွက် လိုအပ်တာတွေ ကျွန်တော် ပြင်ဆင်ပေးပါ့မယ်၊ သလင်း သက်သောင့် သက်သာ နားနေပါ။”

“လုလင် ဘယ်လိုသိပြီး လာတာလဲ”

“ကျွန်တော် မနက်က အစောကြီး နီးနေတယ်၊ ဘုရား ထရှိခိုးပြီး သလင်းအကြောင်း တွေးမိရင်း ရင်ထဲ တစ်မျိုး ကြီး ဖြစ်လာတာနဲ့ စိတ်ထဲထင်ပြီး သလင်းအိမ်ကိုလာတော့ မှ ဒီသတင်းကို သိရတာ...”

သလင်းက မျက်ရည်စတွေကို သိမ်းရင်း ဆေးရုံထဲမှ

၂၄၆ ပုညင်

ထွက်လာခဲ့သည်။ လုလင်ကလည်း မေးမနှစ်သိမ့်ရင်း အတူလိုက်
ပါလာလေသည်။

အိမ်ရောက်တော့ သလင်းက မြဲဖြူကို ဖက်၍ ငိုနေ
ဆဲ လုလင်ကပင် ကိုဖြူဆုံးကြောင်း နေဘွားထဲ ပုန်းဆက်
အကြောင်းကြားပေးလိုက်သည်။

သိပ်မကြာခင် သလင်းတို့ အိမ်ရှေ့သို့ နေဘွားရဲ့
ကားကြီး ထိုးရပ်လာလေသည်။

“နေဘွား လာပြီ သလင်း”

ဟု လုလင်က လှမ်းပြောဆဲ ကားတံခါးပွင့်သွားကာ
နေဘွားတပည့် လေးယောက် ဆင်းလာသည်။ တစ်ယောက်ရဲ့
လက်ထဲမှာတော့ အလွန်ကြီးမားသည့် ဂန္ဓမာပန်းခြင်းကြီးကို
ကိုင်လာခဲ့ပါသည်။ သို့သော် နေဘွားကတော့ ပါမလာခဲ့ပါ။
မင်းကို ဆိုသူက သလင်းလက်ထဲသို့ ပန်းခြင်းကို ထည့်ပေးလိုက်
ရင်း...

“ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သလင်းနဲ့ ထပ်တူ ဝမ်းနည်းရ
ပါတယ်၊ ဆရာကလည်း အထူးဝမ်းနည်းတဲ့အကြောင်း
ပြောဆိုက်ပါတယ်၊ ဒီပန်းခြင်းက ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်း
အမှတ်အဖြစ် ဆရာ ပေးခိုင်းလိုက်တာပါ၊ ဆရာကတော့
ညကမှ ဓမ္မလေးကပြန်ရောက်လို့ ခရီးပမ်းပြီး နေမကောင်း
ချင်သလို ဖြစ်နေလို့ မလာနိုင်တဲ့အတွက် တောင်းပန်လိုက်

မေတ္တာဖြင့်ဝယ်ယူသည် ၂၄၇

ပါတယ်၊ ကျန်တဲ့ ဈာပနအတွက် ကုန်ကျမယ့် ပိုက်ဆံ
အတွက်တော့ သူ တာဝန်ယူမယ် ပြောပါတယ်”

သလင်းရဲ့ စိတ်သည် ဒေါသပင် မထွက်နိုင်တော့ဘဲ
ထုံသွားကာ ပန်းခြင်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်တော့ ပန်းခြင်းမှာ
ချိတ်ဆွဲထားသော ကဒ်ပြားလေးကို တွေ့ရသည်။ ဘာတဲ့
ကိုယ့်အချစ်ကလေးနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းနည်းရပါသည်။ ချစ်တဲ့
‘ကို’ တဲ့။ သလင်းက အတစ်ချက် ကြိတ်ကာ ပန်းခြင်းကို ခပ်
ဝေးဝေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ ... သလင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဆရာ လိုက်
မလာလို့ စိတ်ဆိုးနေတာလား၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သလင်းရယ်၊
ဆရာက တကယ်ကို မလာနိုင်လို့ပါ၊ အရမ်းပင်ပန်းနေလို့
ပါ၊ ပြီးတော့ ဆရာက အသုဘအိမ်ဆို ဘယ်အိမ်မှ မသွား
တတ်ဘူးလေ၊ သူက အနိစ္စာရုံတွေလည်း မကြည့်ရဲဘူး၊
သူမလာနိုင်လို့ သူ့ကိုယ်စား နှစ်သိမ့်ပေးဖို့ ကျွန်တော်တို့
ကို လွှတ်လိုက်တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် သလင်းရယ်၊ စိတ်ကိုဖြေပါ၊ အရမ်းလည်း
ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့”

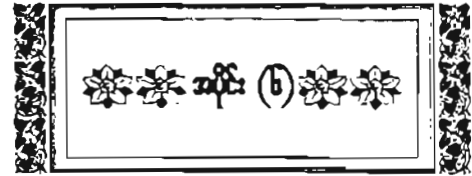
“ဈာပနကိုလည်း ခမ်းခမ်းနားနား စည်စည်ကားကားဖြန်
သွားအောင် ကျွန်တော်တို့ ကူညီပေးပါမယ်”

၂၄၈ ပုညသင်

၂၄၉

“ရှင်တို့ အခုချက်ချင်း ထွက်သွားကြပါ။ တောင်းပန်ပါ
တယ်၊ ထွက်သွားကြပါရှင်”

သလင်းက ပြောရင်း ချုံးပွဲချ ငိုလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တို့ မင်္ဂလာပွဲကိုတော့ နောက်
မဆုတ်နိုင်ဘူး သလင်း”

သလင်းက သူ့ကို အံ့သြစွာ ကြည့်မိတော့ သူက
မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် မျက်နှာလွှဲနေသည်။

“ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ...။ ခုမှ ကိုဖြူဆုံးတာ
လေးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ရက်တောင်မလည်သေးဘူး၊
ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ မင်္ဂလာကိစ္စကို သလင်းခေါင်းထဲ ထည့်
မထားနိုင်သေးဘူး၊ တစ်ပတ်အတွင်း မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ဆို
တာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကို၊ ကျေးဇူးပြုပြီး တစ်လ
တော့ နောက်ဆုတ်ပေးပါ၊ မိသားစုထဲမှာ နာရေးရှိလို့
နောက်ဆုတ်တာ သဘာဝကျပါတယ်”

“ဆုတ်လို့ မဖြစ်ဘူး သလင်း၊ ဖိတ်စာတွေလည်း အားလုံး ရိုက်ပြီးပြီ၊ ဖိတ်စာကဒ်တွေ အားလုံးကလည်း နိုင်ငံခြားက မှာထားတာ၊ အားလုံး တန်ဖိုးကြီးတွေချည်းပဲ၊ ပြီးကော Hotel တွေမှာလည်း စရံဝေးပြီးပြီ၊ ကိုယ်တို့ဘက်က နောက်ဆုတ်လိုက်ရင် စရံလည်း ဆုံးမယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီတရဖို့လည်း ထပ်စောင့်ရဦးမယ်၊ ဆုံးရှုံးနှစ်နာစရာတွေက အများကြီးပဲ သလင်း”

“ဒီလောက်ပိုက်ဆံက ကိုအတွက် မူလောက်လို့လား၊ ကို လိုချင်တာရဖို့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ရဖို့ အမြဲတမ်း ကို မှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ လမ်းခင်းနေကျ မဟုတ်လား၊ ဒီကိစ္စ မှာလည်း ကိုသာ ဆန္ဒရှိရင် ငွေကို လမ်းခင်းပြီး ပြုပြင် ပြောင်းလဲလို့ ရပါတယ်၊ သလင်း စိတ်ချမ်းသာမှုကို ကို အလေးထားတယ်ဆိုရင် မင်္ဂလာပွဲကို နောက်ဆုတ်လိုက် လို့ ရပါတယ်၊ ဖိတ်စာတွေလည်း ဝေရသေးတာမှ မဟုတ် တာ”

“သေတဲ့လူကလည်း သေပြီပဲ သလင်း၊ မရှိတော့တဲ့ လူ တစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ကိုယ်တို့ရဲ့ ငွေတွေ၊ အချိန်တွေ ကို ဆုံးရှုံးနှစ်နာခံရမှာလား၊ မတန်ပါဘူးကွာ၊ ပြီးတော့ ကိုဖြူက ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ လူမို့လို့လဲ၊ သလင်း

ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်နားလည် ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို ကောင်းတဲ့ဘက်ကလှည့် တွေးလို့ လည်း ရပါတယ် ...”

“သလင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ ... သလင်း အစ်ကို ဟာ သလင်းကို ဘယ်တုန်းကများ ကောင်းကျိုးပေး ဖူးလို့လဲ၊ သူ မသေမချင်း ဒုက္ခပေးသွားခဲ့တာပဲ မဟုတ် လား၊ ညီမတစ်ယောက်က ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေထားရတဲ့ ပိုက်ဆံကို တောင်းပြီး သူ အရက်သောက်တယ်၊ သူ့ရဲ့ ရုံးရောက် ဂတ်ရောက် ကိစ္စတွေကိုလည်း လိုက်ရှင်းပေးရ သေးတယ်၊ ခုကိစ္စမှာ ကောင်းတဲ့ဘက်ကတွေးရင် သလင်း အဖို့ ဒုက္ခတွေ ငြိမ်းသွားတာပဲ၊ သူ့အတွက် ဘာမှ ပူပန် စရာ မလိုတော့ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး လက်ထပ် ပြီး ချမ်းချမ်းသာသာ နေထိုင်သွားရုံပဲ ...”

သလင်းသည် အံ့သြရလွန်းတာမို့ ပါးစပ်အဟောင်း သား ပွင့်သွားသည်။ သူ့ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ကတုန်ကရင် ဖြစ် လာသည်။

“ရှင်မှာ အသည်းနှလုံး မရှိဘူးလား ကိုနေဘွား၊ ဒီအချိန် မှာ ဒီလို စကားမျိုးပြောရက်တဲ့ ရှင်ကိုတော့ ကျွန်မ တကယ်အံ့သြသွားပြီ၊ မိသားစုဝင် အချင်းချင်း ဆိုးတဲ့သူ

လည်း ရှိမယ်၊ ကောင်းတဲ့ သူလည်း ရှိမယ်၊ သူ့ဒဏ်ကိုယ်ဒဏ် မျှခံရတာတွေ ရှိမယ်၊ နာကြည်းစရာတွေလည်း ရှိမယ်၊ ဒါပေမယ့် သွေးသားနဲ့ သံယောဇဉ်ဆိုတာ အလွယ်တကူ ဖြတ်မရဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို နှိပ်စက်နေပါတယ်လို့ မြင်နေပေမယ့် သူတို့ ချင်းမှာတော့ တစ်မိမိသိနိုင်တဲ့ ခံစားချက်တွေ နောင်တွယ် မှုတွေ ရှိတယ်၊ ရှင် အဲဒါကို နားမလည်ဘူးလားဟင်၊ ရှင်ရော မခံစားခဲ့ဖူးဘူးလား၊ ရှင်ပြောနေတဲ့ သဘောက ခုချိန်မှာ သလင်းက သလင်းကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ အစ်ကိုတော့ သေပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာနေရမယ့် ပုံမျိုးပဲ ... ၊

“ရှင်ကို လက်ထပ်ဖို့တောင် ကျွန်မ ကြောက်လာပြီ ကို၊ အရင်ကတည်းက ကြောက်ခဲ့ပေမယ့် ခုကျမှ ပိုကြောက်လာသလို ခံစားရတာပါ၊ ရှင်ရဲ့ အတ္တတွေကို ကျွန်မ သိပ်ကြောက်တယ် ကို”

“သလင်း ... မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ မင်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ရမယ်”

“ဟင်အင်း ... ကျွန်မ ကြောက်တယ်”

“သလင်း ... ”

သလင်းက နောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်တော့

သူက ရှေ့တိုးလာကာ သလင်း ပခုံးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“သလင်း ... မင်း အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ပြောနေနေ၊ မင်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပဲ၊ မင်း ကိုယ်ပေးမယ့် ဘဝကို ငမ်းငမ်းတက် လိုလားခဲ့တာ ကိုယ်သိတယ်၊ မကြာခင် အဲဒီဘဝကို မင်း ရတော့မှာလေ၊ အားလုံးလည်း သေချာခဲ့ပြီလေ၊ ခုကျမှ ပြုပြင်ပြောင်းလဲလို့ မရတော့ဘူးကွ”

“ဟင်အင်း ... ရှင်ကို ကျွန်မကြောက်တယ်၊ ရှင် ထွက်သွားပါ၊ ရှင်ပေးထားတဲ့ အရာတွေ အားလုံး ရှင်ပြန်ယူသွားပါ”

သလင်းက ဆော်လိုက်သဖြင့် နေဘွား သွေးရူးသွေးတမ်း ဖြစ်သွားသည်။ သလင်းဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို လက်ထပ်မှာပဲဟု ယုံကြည်ထားခဲ့သည်။ ခုတော့ သူထင်တာမှားပြီ။

“မရဘူး ... မင်း ငါ့ကို လက်မထပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းကို ငါ ချစ်တယ် သလင်း၊ မင်းအတွက် ငါ အများကြီး ပေးဆပ်ထားရတယ်၊ ငါ ပေးသလောက်တော့ ပြန်ရမှ ဖြစ်မယ်”

“အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ အရောင်းအဝယ်လုပ်နေတယ်လို့ များ ရှင်ထင်နေသလားဟင်၊ ရှင်မှားပြီ၊ ကျွန်မလည်း

၂၅၆ ပုညသင်

အိမ်ထောင်ရေးကို ရေရှည် ခိုင်မာတဲ့ အသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်း တစ်ခုလို့ ထင်ခဲ့မိလို့ မှားခဲ့ပြီးပြီ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ငါ့ကို လက်ထပ်ရမယ် သလင်းဖြူ”

သူက သလင်း ပခုံးကိုဆွဲကာ သူ့ရင်ခွင်မှာ တင်း
တင်းကျပ်ကျပ် ဖိအပ်လိုက်တာမို့ သလင်းက အားကုန်ရုန်းထွက်
ကာ သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆောင်တွန်းလိုက်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က
အိမ်ထဲက မိရိတစ်လုံးနှင့် တိုက်မိကာ ဝရန်းသုန်းကား ဆူညံသွား
သည်။ ထိုစဉ် မြဖြူက အတင်းပြေးဝင်လာကာ ငိုရှိုက်ရင်း ...

“အဟီး ... ဟီး မမရယ်၊ ညီမလေး တောင်းပန်ပါတယ်၊
ဦးဦးက သဘောကောင်းပါတယ်၊ မြဖြူဖို့လည်း မုန့်တွေ
ကစားစရာတွေ ဝယ်ပေးတယ်၊ ဦးဦးနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်လိုက်
ပါ မမရယ် ...”

ဟု ပလုံးပထွေး အော်ပြောနေသည်။ သလင်းက
ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားကာ မြဖြူကို ငေးကြည့်နေမိသည်။
နေဘွားက ကလေးရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ရင်း ...

“မြဖြူက လိမ္မာတယ်၊ ဦးဦး မြဖြူဖို့ မုန့်တွေ ကစားစရာ
တွေ အများကြီး ထပ်ဝယ်ပေးဦးမယ်နော်၊ ဦးဦးကို ချစ်
တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

မေတ္တာဖြင့်ဝယ်ယူသည် ၂၅၇

“ဦးဦးရယ် ... မြဖြူရယ် ... မြဖြူ မမရယ် အတူနေရင်
မြဖြူ ပျော်မယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

နေဘွားက အောင်မြင်သူရဲ့ အပြုံးမျိုး ပြုံးလိုက်ပြီး
မတ်တတ်ထရပ်ကာ သလင်းကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“ကဲ ... ကိုယ် သွားမယ် သလင်း၊ ဖိတ်စာကိုတော့ ကိုယ်ပဲ
ဝေလိုက်တော့မယ်၊ သလင်း အနားယူလိုက်ပါဦး”

သူက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားလေ
သည်။

“ကဲ ... သလင်း ပစ္စည်းတွေအားလုံး သိမ်းလိုက်တော့ ...”

ဒေးဗစ်တို့ လေးယောက် အမြန်ဆုံး ရောက်လာကာ သလင်းတို့ ပစ္စည်းတွေကို ဆွဲလွှဲသိမ်းနေတာမို့ သလင်း ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။

“ဘာလဲ ... ရှင်တို့ ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဒီအိမ်ကို ဆရာ ပြန်ရောင်းလိုက်ပြီလေ”

“ဘာရယ် ...”

“ဒီအိမ်က သလင်းတို့ နေဖို့ ဆရာ ဝယ်ပေးထားတာ၊

စာချုပ်စာတမ်းက ဆရာဆီမှာ၊ အခု ဆရာက ပြန်ရောင်းလိုက်တော့ ဒီနေ့ပဲ အိမ်ရှင်တွေ ပြောင်းလာကြလိမ့်မယ်၊

ဒါပေမယ့် သလင်း ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ဒါထက် အဆချင်း

မယုဉ်သာအောင် ကွာတဲ့ နေရာမျိုးမှာ နေရမှာပါ။ သလင်း
တို့ ညီအစ်မကို အဲဒီကို ကျွန်တော်တို့ ခေါ်သွားရမှာပါ။
မင်္ဂလာမဆောင်ခင်အထိ အဲဒီမှာ သလင်းတို့ နေရမယ်။
ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မဆက်သွယ်ရဘူးလို့ ဆရာက မှာထား
ပါတယ်။”

ဒါ ... ကျွန်မတို့ကို ချုပ်နှောင်ထားတဲ့ သဘောပဲ
မဟုတ်လား နေသွားရယ်။ နေစရာမရှိအောင်လုပ်ပြီး ရွေးစရာမရှိတဲ့
လမ်းမျိုးကို အတင်းအကြပ် လျှောက်ခိုင်းနေတာပဲမဟုတ်လား။

သလင်းသည် အသည်း ဆတ်ဆတ်ခါအောင်
နာကြည်းလှသော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ချေ။ ခုချိန်မှာ သလင်း
လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံကလည်း မရှိ၊ အလုပ်ကလည်းမရှိ။ နေစရာ
အိမ်ပင် မရှိတော့သည့်အချိန်မှာ သလင်း ဘယ်လိုမှ ရပ်တည်လို့
မရနိုင်ချေ။

လုလင် ... လုလင်ရယ် ... သလင်းဆီကို အမြန်
လာခဲ့ပါ။ သလင်းက လုလင်ကို တ၊မိ၏။ သို့သော် ဒီနေ့ဟာ
ရုံးပိတ်ရက်မို့ လုလင်ရုံးကို ဖုန်းဆက်လို့မရ။ လုလင်တို့အိမ်နားမှာ
လည်း တစ်ဆင့် ဆက်သွယ်စရာ ဖုန်းမရှိတာမို့ ဒီက ထွက်ခွာ
မသွားမီ ဆက်သွယ်ဖို့ အခွင့်ရေး မရနိုင်။

“မြဖြူ ... သမီး”

“ရင်း ... ဦးဦး”

“အခု သမီးတို့ ညီအစ်မကို ဒါထက်ကောင်းတဲ့ အိမ်လှလှ
လေးမှာ နေဖို့ ဦးဦးတို့ ခေါ်သွားမှာ။ အဲဒီအိမ်မှာ ဦးဦး
နေသွားက သမီးအတွက် မုန့်ကျွေ၊ စားစရာတွေ အများကြီး
ဝယ်ပေးတာ တယ်။ သမီး လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား။”

“လိုက်မှာပေါ့ ဦးဦးရဲ့”

သူတို့က နေသွားလိုပင် မြဖြူကို စည်းရုံးလျက်ရှိပြီး
မြဖြူကလည်း လိုက်မယ်ဘဲကဲ ဖြစ်နေသည်။

“မမ ... လာလေ သွားကြမယ်လေ။ ဦးဦးတို့က မြဖြူ
တို့ ပစ္စည်းအပမာင်းတွေကို ထားခဲ့တဲ့၊ ဟိုမှာ အသစ်တွေ
ရှိတယ်တဲ့၊ ပျော်စရာကြီးနော် မမ”

မြဖြူက ပန်ဒါဝက်ဝံ မွေးပွရပ်ကလေးကို ပိုက်ထား
ရင်းက သလင်းလက်ကို ဆွဲလှုပ်ရင်း တတွတ်တွတ် ပြောလျက်ရှိ
၏။ သလင်းက မြဖြူကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချမိကာ သူတို့
ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။

သူတို့က သလင်းတို့ ညီအစ်မကို မြို့စွန့်ကျကျ
အဆင့်မြင့်အိမ်ရာ တစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ အဲဒီအိမ်ဟာ
သလင်းတို့ လက်ထပ်ပြီးရင် အတူတူနေဖို့ဟုဆိုကာ နေဘွား
ဝယ်ထားသည့် အိမ်ဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲမှာ လှပခမ်းနားဆန်းပြား
သော ပရိဘောဂတွေလည်း ရှိနှင့်နေသည်။ ခြံက အလွန်ကျယ်ဝန်း
ကာ အုတ်တံတိုင်းများဖြင့် လုံခြုံစွာ ကာရံထားသည်။ ကာရံ
ထားသော ခြံနောက်ဘက်မှာ ပြာလဲ့သော ရေကူးကန်ကြီးလည်း
ရှိသည်။ အုတ်တံတိုင်းတွေက လူတစ်ရပ်မက မြင့်တာမို့ အထဲက
တိုက်ပုပုပ်ဝပ်ကလေးရဲ့ ခေါင်မိုးတစ်စွန်းတစ်စကိုသာ အပြင်က
လှမ်းမြင်နိုင်သည်။ အုတ်တံတိုင်းနှင့် ခြံတံခါးတွေရဲ့ အပေါ်မှာ
သံချွန်တွေ အပြည့်တပ်ဆင်ထားခဲ့ပါသည်။ အထဲကို ဝင်ဖို့ မပြော
နှင့် လှမ်းကြည့်လို့တောင် မြင်ခွင့်မရနိုင်သော ခြံမျိုးဖြစ်သည်။

သလင်းသည် ဒီအိမ်ကို ပထမတစ်ခါ လာကြည့်ခဲ့စဉ်က ဒီအိမ်ရဲ့ ခမ်းနားပြည့်စုံမှုကို တွေ့တွေ့ချင်း လောဘစိတ်ဖြင့် ပျော်ရွှင်ခဲ့မိဖူးသည်။ ခုတော့ သလင်း ဒါတွေကို ကြည့်တောင် မကြည့်ချင်၊ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ချင်။ မက်မောသာယာစိတ်လည်း မဖြစ်မိ။ ဆိုဖာတွေပေါ်မှာတောင် ထိုင်ချင်စိတ် မရှိတာမို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာသာ မောလျှော့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

"ဒါ သလင်းတို့ ညီအစ်မ နေဖို့အခန်းပဲ၊ သလင်းတို့ရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းကျယ်မှာ ကျွန်တော်ရယ်၊ ဒေးဗစ်ရယ်၊ အောင်ညိုရယ် နေမယ်၊ သလင်းတို့နားမှာ ကျွန်တော်တို့ အမြဲရှိနေမယ်၊ ဘယ်ကိုမှ ထွက်သွားဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ သလင်း။ ဒါ ဆရာ ညွှန်ကြားချက်ပါ၊ မင်္ဂလာဆောင်မယ် နေ့အထိ သလင်းတို့ ဒီကနေ ဘယ်မှ သွားခွင့်မရှိဘူး..."

"အိမ်ထဲမှာ သလင်းတို့ လိုအပ်တာတွေအားလုံး ပြည့်ဆည်းပေးထားတယ်၊ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာလည်း စား စရာတွေ အပြည့်ပဲ၊ ကြိုက်တာထုတ်ပြီး စိတ်တိုင်းကျ ချက်စားလို့လည်း ရတယ်၊ အကယ်၍ ကိုယ်တိုင်ချက်စားဖို့ ဆန္ဒမရှိဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ပဲ ချက်ကျွေးပါမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ထဲမှာ ဒေးဗစ်က အချက်အပြုတ် ကျွမ်းကျင်တယ်၊ သူ ချက်ကျွေးပါလိမ့်မယ်"

"ဒါဆို သမီးကြိုက်တဲ့ ပုစွန်ထုပ်ကြီး ချက်ကျွေးနော် ဦးဦး ဒေးဗစ်"

"အေး... အေး... ချက်ကျွေးမှာပေါ့ သမီးရဲ့"

သလင်းက စိတ်ညစ်နေသလောက် ညီမလေးက ခုန်ဆွ ခုန်ဆွဖြင့် ပျော်နေသည်။

ထိုအခိုက် နေဘွား တပည့်တစ်ယောက်က ဖုန်းယူလာပြီး သလင်းထံ လှမ်းပေးလိုက်ရင်း...

"ဆရာဆီက ဖုန်းလာတယ် သလင်း"

သလင်းက ဖုန်းကို ဆွဲယူနားထောင်လိုက်သည်။

"ဟဲလို... အဆင်ပြေရဲ့လား"

"ရင်... အရူးပဲ"

"ချစ်လို့ ရူးတာပဲ၊ သလင်းရယ်"

"မဟုတ်ဘူး... အတ္တကြောင့် ရူးနေတာ...၊ ဥစ္စာကြောင့် ရူးနေတာ..."

"သလင်းရဲ့ ရန်တွေ့စကားကို နားထောင်ဖို့ ကိုယ် ဖုန်းဆက်တာ မဟုတ်ဘူး သလင်း၊ ကိုယ်ပြောတာကို နားထောင်ပါ၊ နောက်လည်း နေရမယ့်အိမ်မှာ အခုကတည်းက ခြောက်ရက်လောက် ကြိုနေရတာ သလင်းအတွက် အပမ်းမကြီးဘူး ထင်ပါတယ်၊ အားလုံး လိုလေသေးမရှိ ပြည့်ဆည်းပေးထားပါတယ်၊ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေပါ။"

ဘယ်သူနဲ့မှ ဆက်သွယ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ အထူးသဖြင့် လုလင်နဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ထွက်ပြေးဖို့လည်း မကြိုးစားနဲ့။”

“ရှင်... ဒါ ကျွန်မကို မတရားသဖြင့် ချုပ်နှောင်ထားတာပဲ နေဘူး။ ကျွန်မကို တံခါးဖွင့်ပေးပါ၊ ရှင်လူတွေက ပြန်ခေါ်ပါ။”

“ဒါတော့ မရဘူး သလင်း၊ ကိုယ့်တာပည့်တွေကို သလင်းက စောင့်ရှောက်ဖို့ လွှတ်ပေးထားတာ...”

“စောင့်ရှောက်ဖို့လို့ မသုံးစမ်းပါနဲ့၊ စောင့်ကြည့်ဖို့လို့သာ ရှင်းရှင်းပြောပါ။”

“ဘယ်လိုပဲ ပြစ်ဖြစ်လေ လိုအပ်တယ်ထင်လို့ ကိုယ် စီစဉ် ထားတာပဲ၊ သလင်း၊ ဖုန်းချပြီးရင် ကိုယ်တို့ နေရမယ့် မင်္ဂလာဒုံအခန်းကို သွားကြည့်ပါ၊ အဲဒီမှာ သလင်း ဝတ်ရမယ့် ခြင်္သေ့သတို့သမီး ဝတ်စုံရော၊ ညနေ Dinner မှာ ဝတ်ရမယ့် ဂေါ်ဒ်ရော အဆင်သင့်ထားထားတယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ နေ့ကျရင် အဆင်သင့်ယူဝတ်ရုံပဲ၊ ကဲ... အနားယူလိုက်ပါဦး သလင်း၊ အနေကျရင် ကိုယ် သလင်းဆီ လာခဲ့မယ်”

“ရှင် မလာနဲ့။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင် မလာပါနဲ့၊ ရှင်ကို ကျွန်မ မတွေ့ချင်ဘူး၊ ဒီတစ်ခုကိုတော့ လိုက်လျောပေးပါ၊ ခုချိန်မှာ ကျွန်မက ရှင် လက်ခုပ်ထဲက ရေပါ၊ မကြာခင် ရှင်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင် ရတော့မှာပါ၊ မင်္ဂလာရက်မတိုင်ခင် ကာလမှာတော့ ကျွန်မ အေးအေးဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါရစေ... ကျွန်မဆီ မလာပါနဲ့၊ ဖုန်းလည်း မဆက်ပါနဲ့၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ရှင်ကို ကျွန်မ တစ်သက်လုံး မုန်းတီးသွားလိမ့်မယ်”

သူ့ဘက်က ဂေဟတိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ သက်ပြင်း ချသံနှင့် တစ်ဆက်တည်း...

“ကောင်းပြီလေ... ဒီတစ်ခုတော့ ကိုယ် လိုက်လျောလိုက်မယ်၊ တစ်ခုတော့ မှတ်ထားပါ သလင်း၊ မင်းကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ်၊ မင်းလည်း ကိုယ့်ကိုချစ်ရမယ်၊ ဒီကမ္ဘာမှာ မင်းလိုချင်တဲ့ ချမ်းသာတဲ့ဘဝကို ပေးနိုင်တာဆိုလို့ ကိုယ် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ မှတ်ထား သလင်း၊ လုလင်ကို ယူရင်တော့ မင်း မွဲလိမ့်မယ်”

သူ ဖုန်းချသွားသည်။ သူ့တပည့်က သလင်း လက်ထဲက ဖုန်းကို ပြန်ဆွဲယူသွားသည်။ ပြီးတော့ ဝင်ဝ ထွက်ခတ်ခါးတွေကို သွေးခတ်လိုက်သည်။

အဲဒီနောက်တော့ သလင်းသည် ဒီအိမ်ထဲက လွတ်
မြောက်ဖို့ကိုသာ အသည်းအသန် စဉ်းစားအကြံထုတ်မိလေသည်။

သလင်းက အိမ်ထဲအနံ့ လျှောက်သွားရင်း တယ်လီ
ဖုန်း ရှာသည်။ ဖုန်းကြိုးကိုသာ တွေ့ရပြီး ဖုန်းကိုတော့ ဖြုတ်
သိမ်းထားပုံရသည်။ သလင်းကို ပေးထားသည့် ဖုန်းကိုလည်း
ပြန်သိမ်းသွားပြီမို့ ဆက်သွယ်မှုလမ်းစက ပြတ်နေပြီ။

အိမ်ရဲ့ ဝင်ဝ ထွက်ဝ တံခါးတွေကို သော့ခတ်ထား
ခဲ့ပြီမို့ ထွက်ပြေးဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။ ပြတင်းတံခါးတွေ
အားလုံးကို ဖွင့်လို့ရသော်လည်း သံပန်းတွေ အခိုင်အမာ တပ်ထား
သည်။ ပြတင်းပေါက်ကနေ ခုန်ချဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်တော့
ပါ။

သလင်းသည် ဂြိုဟ်ကျဆင်းနေသော စိတ်ကို အား
တင်းကာ မင်္ဂလာအခန်းကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ဝင်လာခဲ့သည်။ သလင်း
က အလွန် တန်ဖိုးကြီးလှသည့် အိပ်ရာခန်းနား ပစ္စည်းတွေကို
ခပ်စိမ်းစိမ်း စိုက်ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

အဲဒါမျိုးတွေကိုပေါ့ ... သလင်း ဘဝနဲ့ မတန်မရာ
မျှော်မှန်းခဲ့ရတာ။ ရပ်ကွက်ထဲက သလင်းအရွယ် တချို့ မိန်း
ကလေးတွေ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့အခါ ခန်းဝင်ပစ္စည်းဆိုလို့ လဲမို့
မျှော်ရာ ခပ်ပါးပါးရယ်၊ ခေါင်းဦးနှစ်လုံး၊ စောင်တစ်ထည်နဲ့ အပေါ
စား အိပ်ရာခင်းရယ်ကိုသာ တွေ့ရတိုင်း သလင်းက ဒါမျိုးတော့

ဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံဟု ကြိုတ်၍ မာန်တင်းခဲ့ဖူးသည်။ ရပ်ရှင်
တွေထဲက မင်္ဂလာဦး မောင်နှံတွေရဲ့ အခန်းကို မြင်ရတိုင်း အဲဒီ
လို အဆင့်မြင့် တန်ဖိုးကြီး အိပ်ရာခန်းနားတွေကိုသာ မျှော်မှန်းခဲ့
မိသည်။

ခုတော့ရော ...

ခုတော့ ... လောကမှာ သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေထက်
တန်ဖိုးကြီးတာတွေလည်း ရှိတတ်သေးကြောင်း သလင်း သိခဲ့
သည်။ သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေကို လောဘစောဖြင့် မက်မောခဲ့ရသော
သလင်းသည် တကယ်တမ်းကျ မပျော်နိုင်တော့မှ စစ်မှန် အေးမြ
သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို မှတ်သိပ်တမ်းမက်လာသည်။ ချမ်းသာ
လှသည့် နေဘွားထဲမှာ အဲဒီလို မေတ္တာမျိုး မရှိတာ သေချာသွား
ချိန်မှာ သလင်းက ဘာကို မက်မောပြီး သူနဲ့ လက်ထပ်ရတော့
မည်နည်း။

တကယ်တော့ သောကန်းနဲ့ မိန်းမတို့ရဲ့ အတူတကွ
ပေါင်းစည်းနေထိုင်ခြင်းမှာ ငဲ့ညှာမှုတွေ နားလည်မှုတွေ၊ အပြန်
အလှန် လေးစားတန်ဖိုးထားမှုတွေသာ မရှိလျှင် ကြေးစားသာသာ
အိမ်ထောင်ရေးမျိုးသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူပေးသမျှယု၊ သူကျွေးတာ
စား၊ သူထားရာမှာနေ၊ သူ အလိုရှိတော့ လိုက်လျော၊ ကိုယ့်စိတ်
ဆန္ဒကတော့ ဘယ်နေရာမှာမှ အရေးမပါဘူးဆိုလျှင် သလင်းဖြူ
ဟာ ပြည့်တန်ဆာလို မိန်းမမျိုးဘဝသာ ရှိတော့မည်လေ။

သလင်းသည် ခုချိန်မှာတော့ နေဘွားကို အထင်
သေးခဲ့ပြီ။ တကယ်တော့ အထင်ကြီးခြင်း၊ အထင်သေးခြင်းဆိုတာ
ပိုက်ဆံရှိတာ မရှိတာနဲ့လည်း မဆိုင်ချေ။ ကိုယ် အထင်မကြီး
သော ယောက်ျားကို ကိုယ့်အိမ်ဦးနတ်အဖြစ် ယုံမှတ်ကိုးကွယ်လို့
မရတော့သည်မှာလည်း သေချာခဲ့ပြီ။

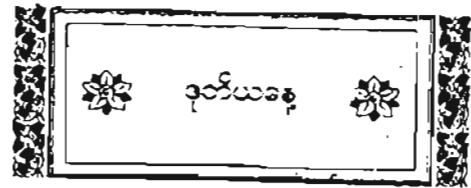
သလင်းသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ထိုနေရာမှာပင်
နိုင်နိုင်မာမာ ချကာ သတ္တိတွေ ဝင်လာသည်။

သလင်းက အလွန်တန်ဖိုးကြီးလှသည့် နှစ်ယောက်
အိပ် ခုတင်ကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ခုတင်ပေါ်မှ ဖြန့်တင်ထား
သည့် သတို့သမီး ဝတ်စုံကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး အားကုန်ပြုလိုက်သည်။
ပြီးတော့ ဝိရိအံဆွဲတွေထဲက ပစ္စည်းတွေကို မွှေနှောက်ရှာကာ
ကတ်ကြေးတစ်လက် ဆွဲယူပြီး တစ်စုံတစ်ရာပိုင်းစီ ထိုးခွဲ၍ ညှပ်
ပစ်လိုက်လေသည်။

“မမ ... မမ ... ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ၊ အဟင် ... ဟီး
နုပျော့ပါတယ် မမရဲ့၊ မမ မဝတ်ရဘဲ နေမှာပေါ့။”

“ရှေး ... တိုးတိုး၊ အပြင်က ကြားသွားဦးမယ်”

အခန်းထဲဝင်လာသော မြဖြူက အော်လိုက်တာမို့
သလင်းက အမြန် ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ချောမော့လိုက်ရလေသည်။

မြဖြူသည် အပူအပင်ကင်းစွာ ဆော့ကစားလျက် ရှိသည်။ ဆော့ကစားရင်းကလည်း ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ပြောသည်မှာ ...

“မမ ... မြဖြူတို့ သူငယ်ငယ်သွားပြီနော်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ် လား၊ မမ၊ မမ မပျော်ဘူးလား၊ မြဖြူတော့ အရမ်းပျော် တယ်”

သံလင်းက ညီမလေး အရိပ်အကဲကို စောင့်ကြည့် ရင်း ပြောချင်ရာ ပြောပေ လွှတ်ထားလိုက်ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ထမင်းဟင်း ဝင်ချက်နေလိုက်သည်။ ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ်မို သံလင်းက စည်သွပ်ဘူး၊ ဝက်အူချောင်း၊ ကြက်ဥ၊ ငါးခြောက် အစရှိသည့် အခြောက်အခြမ်းတွေကိုသာ များများချက်သည်။

၂၇၆ ပုညသင်

မတန်တဆ ကုန်အောင်ချက်ပြီး မကုန်ရင် သွန်ပစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ပါသည်။

သလင်းက ချက်ရင်း ပြုတ်ရင်း ဟိုနား ဒီနား လျှောက်ရင်း ဒေးဗစ်တို့ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ရသည်။ သူတို့က ခြံထဲမှာ တစ်ယောက်၊ အိမ်ရှေ့မှာ တစ်ယောက်၊ အိမ်ထဲမှာ တစ်ယောက် သလင်းတို့ကို စောင့်သူက သုံးယောက်သာ ရှိပါသည်။ တစ်ယောက်ကတော့ သလင်းတို့ မင်္ဂလာကိစ္စ ဝေယျာဝစ္စတွေကို အပြင်မှာ လိုက်လုပ်ပေးနေရသည်ဟု ဆိုသည်။

လောလောဆယ်မှာတော့ ဘယ်လိုမှ အခွင့်မသာပါ။

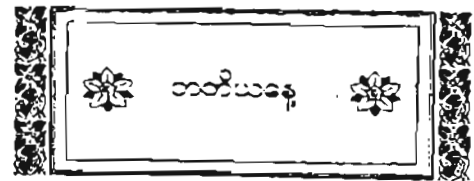
ချက်ပြုတ်ပြီး ထမင်းအတူစားကြတော့ မြဖြူက ဟင်းတွေကို ကြည့်ပြီး ...

“ဟင်းတွေက အများကြီးပဲနော်၊ မြဖြူတော့ ကုန်အောင် မစားနိုင်ပါဘူး၊ ပိုရင် ဟိုဦးဦးတွေကို ခေါ်ကျွေးလိုက်ပါလားဟင်”

“သူတို့က သူတို့ဘာသာ ဝယ်စားကြတယ် မြဖြူရဲ့”

မြဖြူကလည်း အများကြီး မစားနိုင်၊ သလင်းကလည်း တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းစားကာ ပိုတာကို သွန်ပစ်လိုက်လေသည်။

၂၇၇

မြဖြူသည် ဆော့ကစားနေမြဲ ဖြစ်သော်လည်း လှုပ်ရှားမှုက သိပ်မသွက်လက်တော့ချေ။ တစ်ခါတစ်ခါ ငြိမ်သက်နေကာ သော့ခတ်ထားသော တံခါးနားမှာ သွားကပ်ရပ်ရင်း အပြင်ကို မျှော်မျှော်ကြည့်နေတတ်သည်။ ပြီးတော့ သလင်းနား ကပ်လာကာ ...

“မမ ... ပျင်းဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်”

“ဘာလို့လဲ ညီမလေးရဲ့”

“ဘယ်မှလည်း မသွားရဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မတွေ့ရဘူး၊ အိမ်မှာဆို မြဖြူ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လျှောက်ဆော့လို့ရတယ်”

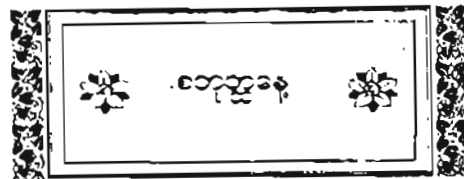
“ညီမလေးက ဒီမှာ မနေချင်တော့ဘူးပေါ့”

၂၈၀ ပုညောင်

“တိုက်ကြီးနဲ့ နေရတာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
တစ်ယောက်တည်းတော့ မနေချင်ဘူး၊ ပျင်းစရာကြီး”

သလင်းက ရဲ့မနေသော မြေကိုကြည့်ရင်း ပြုံး
လိုက်ပါသည်။

အဲဒီနေ့က ရေခဲသေတ္တာ ပလပ်ကို သလင်း ဖြုတ်
ထားလိုက်သည်။

၂၈၁

သလင်းသည် မျက်နှာလေး ညှိုးကာ အိပ်ရာထဲမှာ
ခွေနေသော မြဖြူနားမှာ ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ညီမလေး ... နေမကောင်းဘူးလား

“နေတော့ကောင်းပါတယ်”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ခွေနေတာလဲ”

“မပျော်လို့ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ မပျော်တာလဲ”

“ပျင်းလို့ ...”

သလင်းက မြဖြူကို ညင်သာစွာ ဆွဲထူပေးလိုက်ပြီး
သလင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်စေလိုက်သည်။

“မြဖြူ ... ညီမလေးကို မမမေးမယ်၊ ညီမလေး စိတ်ထဲ
ရှိတာ ပြောနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ညီမလေးကို လူတစ်ယောက်ယောက်က ညီမလေး လုပ်ချင်တာ မလုပ်ရ၊ သွားချင်တာမသွားရ၊ တွေ့ချင်တဲ့သူနဲ့ မတွေ့ရအောင် ချုပ်နှောင်ထားရင် ညီမလေး ကျေနပ်မလား။”

“ဘယ်ကျေနပ်မလဲ မမရဲ့။”

“ညီမလေးကို ပိုက်ဆံတွေလည်း အများကြီး ပေးမယ်၊ ညီမလေး လိုချင်တာတွေလည်း ဝယ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ညီမလေးပြောတဲ့ စကားကိုလည်း နားမထောင်ဘူး၊ ညီမလေးကိုလည်း ကြင်ကြင်နာနာ ဂရုတစိုက် မဆက်ဆံဘူး၊ ညီမလေး နေမကောင်းရင်လည်း ညီမလေး အနားမှာ မနေဘဲ ပစ်ထားမယ်ဆိုရင် ညီမလေး နေနိုင်မလား ...”

“ဟင်အင်း ... အဲလိုဆို မဖြူ မနေနိုင်ဘူး၊ မဖြူကလေး မဖြူကို မမ ချစ်သလိုမျိုး မဖြူကို ပက်ထားတာ၊ သနပ်ခါး လိမ်းပေးတာ၊ မဖြူနဲ့ စကားပြောတာ၊ မဖြူအနားမှာ နေတာကိုပဲ ကြိုက်တယ်၊ အဲဒါဆို မဖြူကို မုန့်ဖို့မပေးလည်း မဖြူ ပျော်တယ်”

“မဖြူ သဘောကျတဲ့ ဦးဦးနေဘွားက မမကို ပိုက်ဆံတွေပဲ ပေးမှာ၊ အဲဒီလို ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့။”

“အဲဒါဆို မမ ဘယ်ပျော်မလဲနော်”

“အေးပေါ့ ...”

“ဒါဆို ဦးဦးနေဘွားနဲ့ မင်္ဂလာမဆောင်နဲ့တော့ပေါ့”

“မမ အဲဒီလိုလုပ်ရင် ညီမလေး စိတ်ချမ်းသာပါ့မလား။”

“မမ စိတ်ချမ်းသာရင် မဖြူလည်း စိတ်ချမ်းသာပါတယ်၊

မဖြူလည်း ဦးဦးနေဘွားကို ကြောက်တယ်”

“ဒါဆို မမတို့ ဒီအိမ်မှာ မနေတော့ဘူး၊ ထွက်ပြေးကြမယ်”

“ပြေးမယ် မမ ... မဖြူလည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆော့ချင်ပြီ”

“ညီမလေး မမကို ကူညီဖို့တော့ လိုမယ်”

“ကူညီမယ်လေ၊ မဖြူ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“လာ ... ဒီနားလာ၊ တိုးတိုးလေး ပြောမယ်”

သလင်းက မဖြူ နားနားကပ်ကာ တီးတိုးမှာကြားလိုက်ပါသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ... ရေခဲသေတ္တာပလပ်က ချောင်နေတော့
ခလုတ်က ဘယ်တုန်းကတည်းက လွတ်နေတယ် မသိဘူး၊
ရေခဲသေတ္တာထဲက ရှိသမျှ အသားငါးတွေ အကုန်ပုပ်ကုန်
ပြီ၊ ဘာမှ စားဖို့မကျန်တော့ဘူး”

ထိုနေ့ မနက်စောစောမှာ သလင်းက အသံကို မြှင့်၍
ညည်းညူလိုက်ရာ အောင်ညိုက အမြန်ပြေးလာရင်း ...

“အခြောက်အခြမ်းတွေ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဝက်အူ
ချောင်းတို့၊ စည်သွပ်ဘူးတို့ ... ”

“အဲဒါတွေကို ကြိုက်လို့ အရင်ချက်စားပစ်လိုက်တာ ကုန်
ပြီ ... ”

“ဒုက္ခပါပဲ ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဈေးသွားဝယ်ပေါ့၊ အငတ်တော့ မခံနိုင်ဘူးလေ”

“ဈေးက ဝေးတယ်ဗျ”

“ဝေးလည်း သွားပေါ့၊ စားစရာမှမရှိတဲ့ ဥစ္စာ၊ သန်ဘက်ခါဆို ကျွန်မလည်း မင်္ဂလာဆောင်ရတော့မှာ၊ သတို့ သမီးအားပြတ်လို့ ပိန်နေရင် ရှင်တို့ဆရာ ရှင်တို့ကို ပြဿနာရှာမှာပဲလေ”

“ကဲ ... ကဲ သွားပါမယ်ဗျာ၊ ဘာစားချင်လဲ မှာလိုက်”

“သားငါးတွေ ကြည့်ဝယ်ခဲ၊ ရှောက်သီးလည်း ဝယ်ခဲ၊ ရှောက်သီးသုပ် စားချင်လို့...”

အောင်ညို အပြင်ထွက်သွားတော့ သလင်းက မြဖြူကို လက်မထောင်ပြလိုက်သည်။ မြဖြူက သလင်းကို မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်ပြီး ဒေးဗစ်ထံ လျှောက်သွားသည်။

“ဦးဦး ဒေးဗစ် ... ရေကူးတတ်လားဟင်”

“ကူးတတ်တာပေါ့ကွ”

“ရေရော ငုပ်တတ်လား”

“ငုပ်တတ်တာပေါ့၊ ဦးဦးက မြိတ်သားလေ၊ ချေက ဦးဦးဆွေမျိုး...”

“ဒါဆို သမီးကို ရေငုပ်ပြပါလားဟင်”

“ဆေး ... ငုပ်ပြမယ်၊ ဦးလည်း ရေကူးကန်ထဲ ဆင်းချင်နေတာ အတော်ပဲ...”

“ဟေး ... ဦးဦးက သဘောကောင်းတယ်ဟေ့”

မြဖြူက ဒေးဗစ်လက်ကိုဆွဲကာ ရေကူးကန်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် သလင်းက လှဘုန်းကို ပျာပျာသလဲလှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး ...

“ဒုက္ခပဲ ... နွားနို့မှာဖို့ မေ့သွားတယ်၊ နွားနို့ကတော့ မသောက်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ရှင်တို့ဆရာက ကျွန်မကို နွားနို့သောက်ဖို့ မှာထားတယ်၊ နွားနို့ဝယ်ခဲဖို့ ရှင်သူငယ်ချင်းကို လိုက်ပြောပေးပါဦး”

“ဟာ ... ဘယ်မိတော့မှာလဲ၊ အဝေးကြီး ရောက်သွားပြီပေါ့...”

“ကဲပါ ... မိလို့မိငြား လိုက်သွားပါ၊ ဈေးကျရင်တော့ တွေ့မှာပါ၊ သူသွားတဲ့ဈေး ရှင်သိတယ်မဟုတ်လား၊ နွားနို့မရရအောင် ရှာဝယ်ခဲနော်၊ ကျွန်မက နွားနို့သောက်ရမှ အိပ်ပျော်တယ်၊ ကျွန်မ အိပ်မပျော်လို့ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေကျ မျက်ကွင်းတွေ ညိုနေရင် ရှင်တို့ ဆရာက ဘာဖြစ်သလဲ မေးမှာ၊ နွားနို့မသောက်ရလို့ပါလို့ ကျွန်မ ပြောလိုက်ရင် ရှင်တို့ မလွယ်ဘူးပဲ”

သူတို့ ဆရာနဲ့ လှည့်ခြောက်လိုက်တော့မှ လှဘုန်းက

၂၉၂ ပုညသင်

လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း မသွားသေးဘဲ စိတ်မချသလို တုံ့ဆိုင်းနေသည်။

“ကဲပါရှင် ... နောက်ဆံ ငင်မနေစမ်းပါနဲ့၊ သွားမှာသာ သွားပါ၊ ကျွန်မ ထွက်မပြေးပါဘူး၊ ထွက်ပြေးလိုလည်း မရဘူးလေ၊ ဒီလောက် သော့တွေခတ်ထားတဲ့ဥစ္စာ၊ ညီမ လေးကလည်း ကိုဒေးဗစ်နဲ့ အတူရှိနေတာ”

သလင်း ပြောတော့မှ လှည့်က ကျော့ကွက်ကွက်မူ သည်။

သလင်းရဲ့အစီအစဉ် အောင်မြင်သွားချိန်တွင် ရေကူး ကန်နံဘေး၌ ဒေးဗစ်သည် ခါးမှာချိပ်ထားသည့် GSM ဖုန်းနှင့် ခါးပတ်ကို ဖြုတ်ကာ ရေကူးကန်နံဘေး စားပွဲပုလေးပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ရေချိုးခန်းဘက်သွားကာ အဝတ်အစား တွေ ခွဲတံ၊ ရေကူးဘောင်းဘီ လဲဝတ်ပြီး ရေးကူးကန်ထဲ ဝုန်းခနဲ ခုန်ဆင်းသွားသည်။

ခဏကြာတော့ မြဲဖြူသည် ဒေးဗစ် ရေကူးနေတာကို ထိုင်ကြည့်နေရင်း အော်ဟစ်အားပေးလျက်ရှိလေသည်။

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ ... ဦးဦးဒေးဗစ်ကွ၊ ရေကူးချန်ပီယံ ကွ၊ ဦးဦးရေ ... သမီးကို ရေငုပ်ပြဦးနော်”

“အေး ... အေး ... ငုပ်ပြမယ်”

မေတ္တာဖြင့်ဝယ်ယူသည် ၂၉၃

“ဘယ်လောက်ကြာအောင် ငုပ်နိုင်လဲ”

“သုံးမိနစ် ...”

“ဒါဆို သုံးမိနစ်မပြည့်မချင်း ရေပေါ်တက်မလာရဘူးနော်၊ သမီး နာရီကြည့်ထားမယ်၊ သုံးမိနစ်ပြည့်ရင် ဦးဦး ရေငုပ် နေတဲ့ နေရာနားကို ကျောက်စရစ်တုံး တစ်တုံး ပစ်ချပေး လိုက်မယ်၊ အဲဒီတော့မှ တက်လာနဲ့ ...”

“အေးပါ ... အေးပါ”

“ဒါဆို စငုပ်မယ်နော်၊ ဝမ်း ... တူး ... သရီး”

ဒေးဗစ်က ရေထဲစွက်ခနဲ ငုပ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင် တည်း မြဲဖြူက ဒေးဗစ် GSM ဖုန်းကို ယူကာ သလင်းထံ ပြန် ပြေးချသွားသည်။ ပြေးချိန်က မိနစ်ဝက်။

“မမ ... မမ ... ဒီမှာဖုန်း”

“အေး ... အေး ... ပေး”

“အမြန် ... အမြန်ဆက်နော်”

“အေးပါ”

သလင်းက ဖုန်းကို လှမ်းယူကာ လှည့် ရုံးကို ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ မြဲဖြူက မောပန်းတကြ် ရင်း သလင်း ကို စောင့်နေသည်။

လှည့် ဖုန်းလာကိုင်ပြီ။ စုစုပေါင်း တစ်မိနစ် ရှိ သွားပြီ။

“လုလင် ... သလင်းပါ၊ သလင်းတို့ အခု”

သလင်းက လုပ်ရမည့် အစီအစဉ်ကို အမြန်ဆုံး

မှာကြားလိုက်သည်။ စုစုပေါင်း နှစ်မိနစ်ခွဲ။

“ရော ... ရော ... ညီမလေး၊ အမြန်ပြေး”

ကျန်တဲ့ မိနစ်ဝက်မှာ မြဖြူက ရေကူးကန်ဘက်သို့

ပြန်လှည့်ပြေးလေသည်။

ဟိုရောက်တော့ သုံးမိနစ် ကွက်တိ ... ။

မြဖြူက ပုန်းကို သူ့နေရာသူ ပြန်ထားပြီး လက်ထဲ

မှာ အသင့်ကိုင်တာသည် ကျောက်စရစ်ခဲကို ရေထဲပစ်ချလိုက်
တော့ ဒေးဗစ်က ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

“ဟေး ... ဦးဦးဒေးဗစ် တကယ်တော်တယ်ဟေ့ ... ”

မြဖြူက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးရင်း အော်ဟစ်ချီး

ကျူးလိုက်တော့ ဒေးဗစ်ကလည်း လက်မထောင်ကာ ဂုဏ်ယူ
ဝံ့ကြွားနေလေသည်။

မနက်ဖြန်ဆို သလင်းဖြူနဲ့ နေဘွားတို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ
နေ့သို့ ကျရောက်တော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ထို့နေ့မနက်စောစောတွင် သလင်းဖြူသည် မင်္ဂလာ
ခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး ရေးကြီးသုတ်ပျာ ပုံစံမျိုးဖြင့် ပြန်ထွက်လာ
ကာ ...

“ပြဿနာတော့ တက်ပြီရှင်၊ သတို့သမီးဝတ်စုံကို ကျွန်မ
အခုပဲ ပြန်ဝတ်ကြည့်တာ ချောင်နေတယ်၊ မနက်ဖြန်ပဲ
မင်္ဂလာဆောင်ရတော့မှာ၊ အမြန်ဆုံး ဖတ်တင် ပြန်ချဖို့
လိုတယ်၊ ဒီခိုင့်နာ အစ်မကို အမြန်ဆုံး ခေါ်ပေးပါ။”

“ဟိုလေ ... ဆရာက မှာထားတာ၊ အပြင်လူ အထဲ မဝင်ရ၊
အထဲလူ အပြင်မထွက်ရဆိုတော့ ...”

“ဆရာမှာ ... မှာတဲ့အတိုင်း လုပ်လို့ရမလားရှင်၊ ရှင်တို့မှာ လည်း ဦးနှောက်ရှိတာပဲ၊ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ ဒါ ... အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ၊ မနက်ဖြန်ကျ ဒီအတိုင်း ချောင်ပွေ့ ကြီး ဝတ်သွားလို့ ကျွန်မ မလှရင် ရှင်တို့ဆရာ အလိုမကျ ဖြစ်မှာပဲ၊ အဲဒီအခါကျ ကျွန်မက ပြောလိုက်မယ် လေ၊ ရှင်တို့ကို ပြောပါတယ်၊ ရှင်တို့ စီစဉ်မပေးလို့ပါလို့၊ အဲဒါဆို ရှင်တို့ဆရာက ရှင်တို့ကို ဒါလေးတောင် ကိုယ့် ဦးနှောက်နဲ့ကိုယ် မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူးလားဆိုပြီး ဆူမယ်၊ ကျွန်မက အတိုအထောင် ထပ်လုပ်လိုက်ရင် အလုပ်တောင် ပြုတ်သွားနိုင်သေးတယ်၊ ခုချိန်မှာ ရှင်တို့ဆရာကို လှမ်း မေးရင်လည်း ဒီခိုင်နာကို ခေါ်ပေးလိုက်လို့ ပြောမှာပဲ ...”

“ခက်တာပဲရှင်၊ ရှင်တို့က ကျွန်မကို ခုထိ မယုံနိုင် သေးတာခက်တာပဲ၊ မနက်ဖြန်ပဲ မင်္ဂလာဆောင်ရ တော့မှာ၊ ကျွန်မက ဘာလုပ်နိုင်ဦးမှာလဲ၊ မိန်းမပဲရှင် ခဏတစ်ဖြုတ် မူနဲ့ ဆန္ဒပြ၊ စိတ်ကောက်တာမျိုးတော့ ရိမှာပေါ့၊ ဘယ် မိန်းမက ကိုယ့်ဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်တဲ့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို ဖျက်စီးရဲမှာလဲ၊ ရှင်တို့ကော ရှင်တို့ ဆရာကော အစိုးရိမ်ပိုနေကြတာပါ၊ နေ့နှင့်ဦးပေါ့၊ ရှင်တို့ ဆရာတော့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတော့မှ ဒီလောက်ကလေး

တောင် နားမလည်ရကောင်းမလား၊ မချောရကောင်းလား လို့ ရန်တွေ့ ပစ်လိုက်ရဦးမယ် ... ဟွန် ...”

ဒေးဗစ်တို့ လူစုသည် ကြားရတာ နည်းနည်း အသည်းယား၍ သွားလေသည်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ဒေးဗစ်က ဒါလည်းဟုတ်တာပဲဟု တွေးသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးဆဲဆဲ မင်္ဂလာဝတ်စုံကြီးဝတ်ပြီး ထွက်ပြေးတာတို့ ဘာတို့ဆိုတာ ဝတ္ထု တွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာသာ ရှိသည်။ တကယ် အပြင်လောကမှာ ဘယ်မိန်းမက ဒီလောက် စွန့်စားရဲမှာလဲဟု တွေးသည်။

ပြီးတော့ သလင်းဖြူ ဘယ်လောက်ဆင်းရဲခဲ့သည် ဆိုတာလည်း သူတို့ မျက်မြင်ပဲ။ ဒီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဟာ တော်ရုံ မကျေနပ်တာလောက်ကိုတော့ မျိုသိပ်ကာ ဆရာ လို သူဌေးတစ်ယောက်ကို သေချာပေါက် လက်ထပ်လိမ့်မည်ပင်။ ခုဆို သူမတို့ ညီအစ်မမှာ နေရာလည်း မရှိတော့။ သနားစရာ သူမလေးတို့မှာ ဆရာအရိပ်ကိုမှ မခိုလျှင် ဘယ်အရိပ်ကို ခိုကြ မည်နည်း။ လုလင်ဆိုသော ငနဲက သူစားဖို့တောင် အနိုင်နိုင်ရယ်။

ဒီကိစ္စ ဆုံးဖြတ်ဖို့ ဆရာကို လှမ်းမေးပြန်လျှင်လည်း ဆရာက အသေးအမွှားကလေးတွေတောင် ကိုယ့်ဘာသာ မဆုံး ဖြတ်နိုင်ရ ကောင်းမလားဟုပြောကာ ချီးဘရိန်းပဲ၊ ပုစွန်ဦးနှောက် ပဲ၊ ဘာညာတွေ ပြောဆိုဟိန်းဟောက်လိမ့်ဦးမည်။

သတို့သမီး ဝတ်စုံ မဝတ်ဘဲ မင်္ဂလာဆောင်လို့ မဖြစ်တာမို့ ဒီကိစ္စဟာ အင်မတန် အရေးကြီးပြီး ခွင့်ကို ခွင့်ပြုရမည် ကိစ္စဆိုတာ သေချာသည်။ ဒီအချိန်ကျမှ လုလင်လည်း ဘာမှလုပ်နိုင်မှာမဟုတ်၊ အဆက်အစပ်လည်း မရှိ။

အင်းလေ ... ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ခွင့်ပြုလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။

“ကဲလေ ... ဒါဆိုလည်း အဲဒီ ဒီဇိုင်းနာ မမကို ဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်ပေးပါမယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်ပြော”

“ခုချက်ချင်း လာဖို့ ခေါ်လိုက်ရင်တော့ အရမ်းအားနာဖို့ ကောင်းတယ်၊ သူလည်း သူ့အလုပ်တွေ ချက်ချင်းပြတ်ပြီး ထလာဖို့ ခက်လိမ့်မယ်၊ ညနေ ၅ နာရီလောက် ရောက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်လို့ ပြောပေးပါ ...”

ဒေးဗစ်က ဒီဇိုင်းနာ မမဆီ ဖုန်းခေါ်ကာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပေးလိုက်ပါသည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ်ခင်းတွင် သလင်းဖြူသည် ဆောင်ညိုဝယ်လာသော ရှောက်သီးကို အဆာပလာများများနှင့် ကျကျနနများများစားစား သုပ်လေသည်။ ပြီးတော့ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာကလေးနှင့် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာကာ ...

“ဒီမှာ ရှင်တို့ဖို့ပါ ရှောက်သီးသုပ် ပိုသုပ်ထားတယ်၊ စားလိုက်ကြပါဦးရှင်၊ ရှင်တို့လည်း စိတ်အေးအေးထားလိုက်ကြပါတော့နော်၊ ကျွန်မလည်း ကျွန်မဘဝကို လုံခြုံမှုအေးနိုင်ဆုံး ကိုနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီရှင်၊ ဝတ်စုံကိစ္စ ဖုန်းဆက်ပေးတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးပါပဲ”

ဟု ချိုသာစွာ ပြောလိုက်သည်။ ဒေးဗစ်တို့ကလည်း နုပု အပူလုံးကျသလို ဖြစ်သွားကာ ရွှင်လန်းတက်ကြွလာသည်။

“အေးဗျာ ... ကျွန်တော်တို့ အပြုအမူတွေ၊ အပြောအဆိုတွေ ရိုင်းပျဲခဲ့မိရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဆရာခိုင်းလို့သာ လုပ်ရတာပါ။ ဆရာခမျာလည်း သလင်းဖြူကို အင်မတန် ချစ်လွန်းလို့၊ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာ စိုးလွန်းလို့သာ မလုပ်သင့်တာတွေ လုပ်ခဲ့တာပါ။ သလင်းအခုလို ဆုံးဖြတ်ပေးတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နောက်မို့ဆို ကျွန်တော့်တို့လည်း မသက်သာဘူးဗျ။ ခေါင်းကျိန်းတယ်”

“ကဲ ... ကဲ ... စားလိုက်ကြပါဦးရှင်”

“ရှောက်သီးသုပ်ကလည်း မွေးနေတာပဲ၊ ခုလို ကျွေးမွေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ”

“ဟာ ... စားကောင်းတယ်ဟေ့၊ စပါယ်ရှယ်ပဲ ...”

သုံးယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ အလှအယက် စားလိုက်ကြသဖြင့် ရှောက်သီးသုပ် တစ်ဇလုံကြီးမှာ ခဏချင်း ငြိတ်ခနဲ ကုန်သွားပါသည်။

ခဏကြာတော့ သလင်းက နွားနို့ ဖန်ခွက်တွေ ယူလာပြန်တာ ...

“မနေ့က ကိုအောင်ညို ဝယ်လာတဲ့ နွားနို့က စစ်လိုက်တာရှင်၊ ရေတွေ့တာတွေ ရောထားပုံလည်း မရဘူး၊

တကယ့် ခြံထွက်နွားနို့စစ်စစ်ပဲ၊ နွားနို့တွေက အရမ်းလည်း များနေတော့ အဆင်သင့် သောက်ရအောင် ကျိုချက်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ထားတာ၊ ခုလေးမှ ထုတ်ပြီး နွေးလိုက်တာ၊ နွားနို့က အများကြီးဖြစ်နေတယ်၊ သလင်းတို့ ချည်း သောက်လိုက်လို့လည်း မကုန်ပါဘူး၊ ဒီမှာ ပူပူလေး နွေးထားတယ်၊ မအေးခင် သောက်လိုက်ကြပါဦး။”

သလင်းက အလွန်ကြီးသည့် ဖန်ခွက်ကြီးများဖြင့် ထည့်ထားသော နွားနို့ သုံးခွက်ကို ယူလာကာ ပြုံးပြုံးကလေးပြောရင်း တစ်ခွက်ချင်းစီ လှမ်းပေးလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ”

သူတို့ ဝမ်းသာအားရ မော့သောက်လိုက်ကြပြန်သည်။

ထိုနေ့ ညနေ ၅ နာရီခန့်တွင် ဖြစ်ပါသည်။
ဒီဇိုင်းမှာ မမသီဂီသည် သလင်းဖြူရီနေသော ခြံရှေ့
သို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

သူမက ကားတံခါးပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ခြံတံခါး
ရှေ့တွင် ရပ်မိခိုက် သူမနောက်နားဆီမှ ကားတစ်စီး ရပ်သွားသံ
ကို ကြားရပါသည်။

“မမ ... နေကောင်းရဲ့လား ခင်ဗျ”

အနားမှာ ကပ်ပေါ်လာသော နှုတ်ဆက်အသံကြောင့်
လှည့်ကြည့်မိတော့ မမသီဂီ မျက်ခုံးပင့်သွားပါသည်။ ပြော...
သလင်းဖြူနဲ့ အင်မတန် လိုက်ဖက်ညီခဲ့တဲ့ သတို့သားအတုကလေး
ပါလား။ သူတို့ဓာတ်ပုံတောင် ကိုယ့်မှာရှိသေးသည်။ အင်မတန်
အသက်ဝင်တဲ့ ပုံဖြစ်ကြောင်း တွေ့သူတိုင်းက ပြောကြသည်။

၃၀၆ ပုညခင်

“ဪ... မင်းပါလား”

“ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိရဲ့လား”

“ဘယ်မမှတ်မိဘဲ နေပါ့မလဲကွယ်၊ မင်းနာမည်က လုလင် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ၊ သလင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ”

ဪ... တကယ့်ကို မွန်မွန်ရည်ရည်လေး။

ကိုနေဘွားနဲ့ စာရင် သူကတောင် သလင်းနဲ့ ပိုလိုက်ဖက်သေး။
ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ့် wedding dressing တွေ ကြော်ငြာတဲ့အခါ
သူတို့နှစ်ယောက်ကို မော်ဒယ်လုပ်ခိုင်းပြီးတော့တောင် ဓာတ်ပုံ
ရိုက်လိုက်ချင်သေးသည်။

“မမ... သလင်းရဲ့ wedding dress ကိစ္စလာတာလား”

“အေးကွယ်... ဖတ်တင် ချပေးရမယ်လေ၊ သလင်းက
နည်းနည်း ပိန်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီကိစ္စ ပြောမလိုလာတာ၊ အခု
သလင်းက ဒီအိမ်မှာ မရှိတော့ဘူး ခင်ဗျ၊ နေဘွားနဲ့
အပြင်ခဏထွက်သွားပါတယ်၊ နေဘွား မိဘတွေ ပြန်လာ
လို့ သွားကြိုနေတာပါ၊ အဲ့ဒါ မမသိဂီ၊ ရောက်နေရင်
စောင့်နေရမှာ အားနာလို့ ကျွန်တော့်ကို လာပြောခိုင်းတာ
ပါ၊ သူတို့ နည်းနည်းကြာမှာမို့လို့ပါတဲ့၊ ညကျမှ မမအိမ်

မေတ္တာဖြင့်ဝယ်ယူသည် ၃၀၇

ကိုပဲ လာခဲ့ပါ့မယ်တဲ့၊ သလင်းပြောတာတော့ သူ အစား
များများ စားလိုက်တော့ ဝတ်စုံက သိပ်မချောင်တော့ဘူး၊
ဝတ်လို့ရတယ်လို့တောင် ပြောပါတယ် မမ”

“အေးလေ... ဝတ်လို့ အဆင်မပြေရင်တော့ အချိန်မရွေး
လာခဲ့ပါလို့ ပြောလိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... မမ”

မမသိဂီ ပြန်ထွက်သွားတော့ လုလင်က ငှားလာ
သော ကားပေါ် ပြန်တက်ကာ အဝတ်အစား လဲလိုက်ပါသည်။

အဲဒီနေ့ ညနေခင်းမှာပဲ ...

ဒေးဇစ်တို့ သုံးယောက် မရှေးမနှောင်းဆိုသလို ဇိုက်
ထဲက ရစ်လာကြပါသည်။

“ဇိုက်နာလိုက်တာကွာ”

“ဟာ ... ငါလည်း နာတယ်ဟေ့”

“အံ့မလေး ... ငါ့ဇိုက်ထဲကလည်း သနိုးသနိုး ရစ်နေပြီကွာ”

သုံးယောက်လုံး အိမ်မှာရှိသည့် အိမ်သာ သုံးလုံး
ထဲ တဝန်းဝန်း ပြေးဝင်သွားကြပါသည်။

အဲဒီနောက် ...

သူတို့ အခန်းနဲ့ တွဲလျက် အိမ်သာတစ်လုံး၊ မီးဖို
ချောင်နားက အိမ်သာအလွတ်တစ်လုံး၊ အပေါ်ထပ်က အိမ်သာ

၃၁၀ ပုညသင်

တစ်လုံး စုစုပေါင်း အိမ်သာသုံးလုံးထဲသို့ သူတို့ဝင်လိုက်ထွက်
လိုက် ခြေစွပ်နေကြသည်။

“အံမလေး... ငါးခါရှိပြီဗျာ”

“ရှောက်သီးသုပ်တွေ စားမိလို့ထင်တယ်”

“နွားနို့လည်း သောက်တယ်လေ”

“မတည့်ဘူးလား မသိဘူး”

“အို... ဘာလို့ မတည့်ရမှာလဲ၊ သလင်းတို့လည်း စားတာ
ပဲဟာ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာများဖြစ်ရတာပါလိမ့်”

သူတို့ ယောက်ယက်ခတ်နေဆဲ ဘဲလံမြည်လာသည်။

“ဟော... မမသီဂီ လာပြီထင်တယ်၊ ကိုဒေးဗစ်ရေ တံခါး
ဖွင့်ပေးပါဦး”

“ဒေးဗစ် အိမ်သာထဲမှာ”

“ဒါဆို ကိုအောင်ညှိပဲ ဖွင့်ပေးလေ”

“ကျွန်တော်လည်း အခု အိမ်သာထဲ ပြန်ဝင်ရတော့မှာ၊
လှဘုန်းကိုခိုင်း၊ လှဘုန်းရေ ဒီခိုင်းနာမမ လာပြီ၊ တံခါးဖွင့်
ပေးလိုက်ဦး”

“ငါက အိမ်သာထဲမှာဟ... ”

“ကဲ... ငါ့ပဲ ဖွင့်ပေးလိုက်ပါတော့မယ်”

ပေတ္တာမြင့်ဝယ်ယူသည် ၃၁၁

အောင်ညှိက ခြံတံခါးကို သူ့ခါးကြားမှာ ထိုးထား
သည့် ရီမုဖြင့် လှမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ မမသီဂီကား ခြံထဲ
ဝင်လာတော့ ခြံတံခါးကို ရီမုဖြင့် ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ဟော... မမသီဂီ ကားပေါ်က ဆင်းလာလေပြီ။

မမသီဂီရဲ့ အရပ်က ရှည်လှကာ ထွားလည်း ထွား
ကျိုင်းလှသည်။ ဆံပင်ကလေးတွေကလည်း ပျော့စင်းကာ ပနံး
ပေါ်မှာ ဝဲနေသည်။

“ဟော... မမသီဂီ လာ၊ သလင်းတောင် မျှော်နေတာ၊
မမသီဂီ ပိုလှလာတယ်သိလား၊ ဆံပင်ပုံစံတွေလည်း ပြောင်း
သွားတယ်နော်၊ ကိုအောင်ညှိ အိမ်တံခါးဖွင့်ပေးပါဦး”

အောင်ညှိမှာ ဗိုက်ထဲက ရစ်က ရစ်ကာ နာလာ
တာမို့ မမသီဂီဆိုသော မိန်းမကိုလည်း အသေအချာ မကြည့်နိုင်
အားပါ။ မြန်မြန်သော့ဖွင့်၊ မြန်မြန် ပြန်ပိတ်၊ သော့ကို ခါးကြား
ပြန်ထိုးကာ အိမ်သာဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ထိုအခိုက် မြဖြူက အောင်ညှိထံ ပြေးသွားက...

“ဦးဦး... ဦးဦး နေကောင်းရဲ့လား၊ အိပ်ပါတာ ဘယ်နှခါ
ရှိပြီလဲ၊ ရော... ရော... ဒီမှာ ဦးဦးသောက်နဲ့ သမီး ဓာတ်
ဆားရည် မျှော်လာတယ်၊ သောက်လို့ကဲဦး”

“ကျေးဇူးပဲ... မြဖြူက လိမ္မာတယ်”

၃၁၂ ပုညသင်

ဟု အောင်ညိုက ပြောပြီး အိမ်သာဘက်သို့ ခပ်
သွက်သွက် ဆက်လျှောက်သွားသည်။ မြဖြူက လျော့ရဲရဲ ခါးကြား
က ခြံတံခါး ရိမ့်နှင့် သော့တွဲကို နှိုက်ယူထားလိုက်သည်။

အောင်ညို အိမ်သာထဲရောက်သွားချိန်မှာ မြဖြူက
အပြင်က တံခါးချက်ကို ချလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ အော်ပြော
လိုက်သေးသည်။

“ဦးဦးရေ... ဦးဦး ထွက်လာရင် ဓာတ်ဆားရည် ဖျော်
တိုက်ဦးမယ်နော်၊ သမီးက လိမ္မာတယ်မဟုတ်လား”

“အေး... အေး... လိမ္မာတယ်၊ အရမ်းလိမ္မာတယ်”

မမသီဂီ(သို့မဟုတ်)လုလင်က အိမ်တံခါးကို သော့
ဖွင့်နေချိန်တွင် မြဖြူကအိမ်သာသုံးလုံးကို ချက်ချိတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

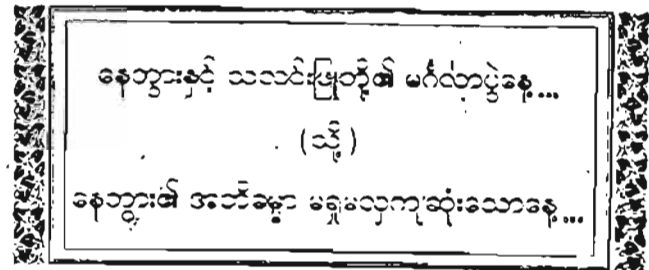
သူတို့ လုလင် ငှားလာသော ကားပေါ်တက်ပြီး
မောင်းထွက်လာတော့ မြဖြူက အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟို... ဟိုး ခဏလေး မမ”

ကားတုံ့ခနဲ ရပ်သွားချိန်မှာ မြဖြူက ရေကူးကန်
ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားပြီး သူပွေ့ပိုက်လာသည့် မွေးပွပန်ဒါ
ဝက်ဝံရုပ်ကြီးကို ရေကူးကန်ထဲ ပစ်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပျော်
ရွှင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သေးသည်။

“ဟေး... သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကစားရတော့မယ်”

အဲဒီနေ့က မိုးတွေ သည်းသည်းထန်ထန် ရွာနေခဲ့
လေသည်။

လုလင်သည် မိုးရေထဲမှာ ရပ်တန့်ရင်း သလင်းထဲ
လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သလင်းက လက်ပြန်ကမ်းလာတော့မှ
နောက်မှာ ပွက်ထားသော သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ရှေ့ထုတ်လာကာ
အနီရောင် နှင်းဆီနှင့် အဖြူရောင်နှင်းဆီပွင့်တွေ ရောနှောထား
သည့် နှင်းဆီပန်းစည်းကို သလင်းလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟယ် ... လှလိုက်တာ လုလင်ရယ် ...”

လုလင်က ပြုံးပျော်နေသော သလင်းမျက်နှာကို
မြတ်နိုးစွာ ကြည့်ရင်း ...

“အဲဒါ language of Flowers နဲ့ သလင်းကို ဂုဏ်ပြော
ချင်တာ ပြောလိုက်တာ”

“language of Flowers ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် ... ပန်းပွင့်တွေရဲ့ ဘာသာစကားပေါ့။ အဲဒီ ဘာသာစကားကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၁၅၀ လောက်တည်းက တီထွင်ပြီး အသုံးပြုခဲ့ကြတာတဲ့။ ချစ်သူတွေ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး လျှို့ဝှက်သတင်းစကားတွေ ပေးပို့တဲ့နေရာမှာ အသုံးပြုတယ်လေ။”

“ဒါဆို ဒီပန်းစည်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ...”

“တို့တွေ အချစ်မှာ စုစည်းမိသွားပြီလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်လေ။”

“အဲမယ် ... ပြောလိုက်ရင် အပိုင်ချည်းပဲ။”

“ကဲ ... လာ”

သလင်းက မျက်စောင်းထိုးလိုက်တော့ လုလင်က နှာခေါင်း ရှုံ့ပြပြီး သလင်းလက်ကို ဆွဲကာ မိုးရေထဲသို့ လျှောက်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဘဝမှာ ဘယ်အချိန်ကာလလေးဟာ အပျော်ဆုံးလဲဆိုရင် ဒီအချိန်ပဲဟု သလင်းက ရဲရဲဝဲဝဲ ပြောနိုင်သည်။ သလင်းသည် မောင်မိန်းနေသော အခန်းထဲမှ ထွက်လာရသူလို အရောင်လင်းပြာသော လောကကြီးကို ကြည့်နုစွာ ဖြန့်ကွက်ကြည့်သည်။ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော လေကို ရှိုက်ရှိုက်သည်။

သလင်းတို့သည် မိုးဖွဲ့ဖွဲ့ထဲလည်း ထီးမဆောင်းဘဲ လက်ချင်းတွဲ၍ လျှောက်သွားကြသည်။

ရှောက်သီးသုပ် အံ့ထမ်းသည်ကြီးကို တွေ့တော့ လုလင်က လက်ညှိုးထိုးပြရင်း စ၊အော်လိုက်သည်။

“ဟော ... ဟိုမှာ ရှောက်သီးသုပ် ...”

သလင်းက လုလင်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ ပြန်အော်လိုက်သည်။

“ရှင်ဟာ သလင်းဘဝထဲကို နီးကြားတက်ကြွမှုတွေ သယ်ဆောင်လာတဲ့ သူပဲ။”

“အိုကေ ... ရှောက်သီးသုပ်ကို အဲဒီအဓိပ္ပာယ်နဲ့ စားကြမယ်”

လုလင်က သလင်းလက်ကို ဆွဲကာ ရှောက်သီးသုပ်သည်ထဲ ပြေးသွားသည်။ သလင်းက ရှောက်သီးသုပ်စားရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိသွားကာ ဟိခနဲ့ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း ...

“လုလင်ရေ ... ရှောက်သီးမှာ လုလင်ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်အပြင် တခြား အဓိပ္ပာယ်လည်း ရှိသေးတယ် သိလား။”

“ပြောပါဦး ... ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ကိုယ့်အဓိပ္ပာယ်က Knowledge book ထဲမှာ အသေအချာပါတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နော်”

“အို ... သလင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က လက်တွေ့ ကြုံပြီးမှ

၃၂၀ ပုညသံ

ရတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဆိုတော့ ပိုသေချာတယ်ရှင့်၊ ရှောက်သီး ဆိုတာ အိမ်သာနှင့် အကြိမ်ကြိမ် မိတ်ဆက်ခြင်းတဲ့ ...”

သလင်းတို့သည် ဒေးဗစ်တို့အဖြစ်ကို ပြန်စဉ်းစား

မိကာ အူတက်မတတ် ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

နောက်တော့ သလင်းက ရှောက်သီးသုပ် စားရင်း

ပြောသည်မှာ ...

“သူက အရာရာကို ငွေနဲ့ ဝယ်ဖို့ ကြိုးစားသလို သလင်း ကိုလည်း ငွေနဲ့ဝယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ လုလင်ရဲ့”

“ဟုတ်လား ... သူက ဝယ်လို့ မရခဲ့ဖူးပေါ့နော်၊ ကိုယ်ကံ တော့ ဝယ်လို့ရတယ်လေ”

သလင်းက လုလင်ကို အံ့သြသလို ဖျတ်ခနဲ လှည့်

ကြည့်တော့ လုလင်က မင်သေသေ ဆက်ပြောသည်။

“ကိုယ်လည်း သလင်းကို ဝယ်ထားတာပဲလေ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ကိုယ်က သလင်းကို မေတ္တာနဲ့ ဝယ်ယူ ထားတာ”

သလင်းမျက်နှာလေးက ပြုံးမြဲမြဲဖြစ်သွားသည်။

အဲဒီနေ့ ညနေမှာပဲ လုလင်က သလင်းကို လက်

ထပ်ခွင့် တောင်းခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူ လက်ထပ်ခွင့် တောင်းပုံက သူတကာနဲ့ မတူ

ချေ။

သူက သလင်းရှေ့သို့ ဂေါ်ဖီထုပ် တစ်ထုပ် ယူ ဆောင်လာခဲ့ပါသည်။ သလင်းက သူဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်ဟု စောင့် ကြည့်ဆဲ သူက ထိုဂေါ်ဖီထုပ်ကို လှမ်းပေးရင်း ...

“ဂေါ်ဖီထုပ်ဆိုတာ သာမန်ပါပဲ သလင်း ... သူ့မှာ ဝံ့ကြွား စရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါဘူး၊ နှင်းဆီလို တော်ဝင်တာမျိုး လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်လို့ ကိုယ် ဖတ်ဖူးတယ်”

သလင်းက သူ့ထံက ဆန်းဆန်းပြားပြားလေးတွေ ကြားရတတ်တာမို့ စိတ်ဝင်စားသွားကာ မျက်လုံးလေးတွေ အရောင်တောက်လာသည်။

“ပြောပါဦး ... ဘာတဲ့လဲ”

“တို့နှစ်ဦး လက်တွဲရင်း အကျိုးအမြတ်တွေ ဖြစ်ထွန်း လာလိမ့်မယ်တဲ့”

“လူလည် ...”

သလင်း ရယ်မောမိပြန်သည်။ သလင်း သူနဲ့ တွေ့ တိုင်း ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောရခဲ့ပါသည်။

“သလင်း ယူမှ ... ကး ...”

၃၂၂ ပုညင်

သူ လှမ်းပေးတော့ သလင်းက ရယ်မောရင်းကပင်
တော်တော်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ အဲဒီအခိုက် သလင်း နှာခေါင်း
ထဲ မွန်လာကာ နှာတစ်ချက် ချေလိုက်ရာ သူက ...

"one sneeze - a kiss"

ဟု ရေရွတ်လိုက်ရင်း သလင်းရဲ့ ပါးကလေးကို
အသာအယာ နှမ်းမွှေးလိုက်လေသည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

၃၂၃

နောက် သ ခွစ်ကြသောအခါ...

အဲဒီ ညနေခင်းက ကွန်ပျူတာ ဂရပ်ဖစ် လောက
တွင် နာမည်ကြီး ဒီဇိုင်းပညာရှင်အဖြစ် လူသိများ ထင်ရှားရုံသာ
မက စာစီ စာရိုက် ဒီဇိုင်း Printing service နှင့် ဖလင်ခန်းကိုပါ
အောင်မြင်စွာ ဖွင့်လှစ်ထားနိုင်သော ဦးလှလင်းနှင့် ဒေါ်သလင်းဖြူ
တို့ ဖုန်းမောင်းနှံသည် သူတို့၏ သမီးကလေးကို ကျောင်းပို့ပြီး
အပြန်တွင် ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံကြီး တစ်ရုံသို့ လူနာသတင်းမေးရန်
ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပါသည်။

သူတို့မိတ်ဆွေမှာ နှလုံးသွေးကြော ချဲ့ရန် ထိုဆေးရုံ
မှာ တက်ရောက်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့က မိတ်ဆွေနှင့်အတူ စကားစမြည် ပြောနေ
ကြဆဲ မျက်နှာ ဒီးဆိုင် အခန်းတံခါး ပွင့်သွားကာ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက် အ ချက်နှာဖြင့် ထွက်သွားတာကို မြင်ရသည်။

၃၂၆ ဖြူဆင်

မိတ်ဆွေက ထိုအခန်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း...
“အဲဒီအခန်းက အမျိုးသမီးက ဒီပရက်ရှင် ဝင်နေတာလေ၊
ရောက်စကဆို အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးတယ်၊ ဆူဆိုက်
လုပ်ဖို့ ကြံစည်တာကို မိသားလို ဒီကိုခေါ်လာပြီး ဆေးရုံ
တင်လိုက်တာ၊ Psychiatric (စိတ်ရောဂါအထူးကု) နဲ့
ပြနေရတယ်”

“သူ့ မိသားစုကော...”

“သူ့ညီမလား အစ်မလားတော့ မသိဘူး၊ ခုနထွက်သွား
တဲ့ တစ်ယောက်ဟာလေ... သူတော့ လာလာကြည့်နေ
တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခဏတစ်ဖြုတ်ပါ၊ များသားအားဖြင့်
ကတော့ နာစံတွေ အိမ်ဖော်တွေနဲ့ ထားတာပဲ”

“ကျွန်တော် သိရသလောက်တော့ အဲဒီလို ဒီပရက်ရှင်ဝင်တဲ့
သူဆိုတာ မိသားစုနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုက်အဝန်းနဲ့ နေ
နိုင်ရင် ပိုကောင်းတယ်ထင်တယ်”

“ဒါပေမယ့် သူ့ကြည့်ရတာ အထီးကျန်တယ် ထင်ပါရဲ့၊
ရှိတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ကလည်း အဘိုး အဘွားတွေရှိတဲ့
နိုင်ငံခြားမှာပဲ ကျောင်းတက်နေတယ်၊ ယောက်ျားကလည်း
နိုင်ငံခြားနဲ့ ဒီနဲ့ ကူးချည်သန်းချည် အမြဲအလုပ်ရှုပ်နေတော့
သူ့ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ အဲဒါကြောင့်လည်း

ပိုက်ဆံချမ်းသာပြီး စိတ်မချမ်းသာရလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာပေါ့၊
သနားပါတယ်”

“သူ့အမျိုးသားကော မလာဘူးလား”

“လာတော့ လာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခဏပဲ၊ စကားတောင်
သိပ်ကြာကြာ ပြောဖြစ်မယ်မထင်ဘူး၊ တစ်နေ့ကို သိန်းချီ
ပေးရတဲ့ အခန်းမှာ လိုလေသေးမရှိအောင်တော့ ထားပါရဲ့၊
သူ့မိန်းမအတွက် တကယ်လိုအပ်နေတဲ့ ဂရုစိုက်မှုကျတော့
မပေးဘူးလေ၊ အဲဒီလူက နာမည်ကြီးပဲ၊ အရမ်းစည်း
ချမ်းသာတယ်၊ နေပါဦး... နာမည်က ဘယ်သူပါလိမ့်၊
ဪ... ဦးနေဘွားတဲ့...”

မိတ်ဆွေရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ဦးလုလင်နဲ့ ဒေါ်သလင်း
ဖြူတို့ မျက်လုံးချင်း ပျတ်ခနဲ ဆုံသွားကြသည်။

အပြန်လမ်းမှာတော့ ဒေါ်သလင်းဖြူက သက်ပြင်း
ငွေ့ငွေ့ ချရင်း ‘တော်ပါသေးရဲ့’ ဟု တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်
လိုက်လေသည်။

ပညာစင်

4 : 14 PM

25.4.2006 (Tuesday)